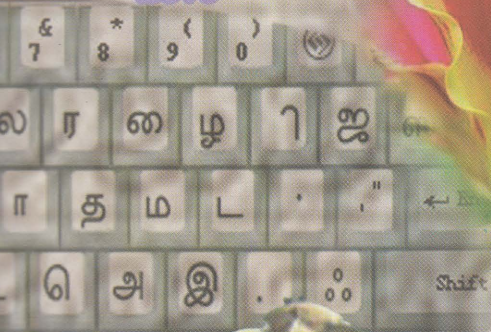

மெய்ப்பொருள்
காண்பதறிவு

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம் சங்கத்தமிழ்

இதழ்: 13
ஜ்யூசி - கர்கீதிகை
2016

செம்மொழிச்
சிறப்பிதழ்

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

திருவள்ளூர் ஆண்டு : 2046

'சங்கத்தமிழ்' ஐப்பசி - கார்த்திகை 2016 இதழ் : 13

ஆலோசனைக்குழு:

திரு.தம்பு சிவசுப்பிரமணியம்
திரு.ஆழ்வாப்பிள்ளை கந்தசாமி
திரு.செல்வ திருச்செல்வன்

இதழாசிரியர் :

திரு.ஆ.இரகுபதி பாலசுந்தரன்

சுனையாசிரியர் :

திருமதி வசந்தி தயாபரன்
வைத்தியகலாநிதி ஜின்னாவும் ஷரிபுத்தீன்
திரு.ப.க.மகாதேவா
திரு.திரு.மதுசூதனன்
திரு.கதிரவேலு மகாதேவா

வடிவமைப்பு:

திருமதி ஹேமா ஹதீபன்

தொலைபேசி : 0112363759

தொலை நகல் : 0112362381

இணையத்தளம்

www.colombotamilsangam.com

மின்னஞ்சல்

tamilsangamcolombo@yahoo.com

tamilsangamcolombo@outlook.com

தரமான ஆக்கங்கள் வரவேற்கப்படுகின்றன. ஆக்கங்கள், ஆசிரியர் குழுவின் செம்மைப் படுத்தலின் பின்பு பிரசுரமாகும். நூலின் உள் ளடக்கம் குறித்து ஆக்கபூர்வமான கருத்துக்கள் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றன.

இதழாசிரியர்

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்,
இல 7, சங்கம் ஒழுங்கை
கொழும்பு - 06. இலங்கை.

உள்ளே...

❖ **தமிழர்களின் செம்மொழி மரபில் தொழில் நுட்ப அறிவு**

பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா

❖ **தமிழின் செம்மொழித் தகுதி பற்றிய அறிக்கை**

பேராசிரியர் முனைவர் ஜார்ஜ் எல்.ஹார்ட்டு

❖ **கவிதை: செம்மொழி செகமெய்லாம் ரேரவேண்கும்**

காப்பியக்கோ ஜின்னாவும் ஷரிபுத்தீன்

❖ **தமிழின் செம்மொழித் தகுதியை நிகைநாட்டிய அறிஞர் பெருமக்கள் அருட்திரு தமிழ்நேசன் அடிகளார்**

❖ **மொழி, பண்பாடு, நெருக்கடி, திசை வெளிகளைக் கடத்தல்**

பேராசிரியர் வ.மகேஸ்வரன்

❖ **உயர்த்திச் செம்மொழியும் நாமும் திருமதி வசந்தி தயாபரன்**

❖ **செம்மொழியாகிய செந்தமிழ் - சில குறிப்புகள்**

சைவப்பலவர் க.பத்மநாந்தன்

❖ **செம்மொழியாகிய தமிழ்மொழி பக்தியின் மொழி - சில அவதானங்கள்**

துணவியூர் சி.கேசவன்

❖ **செம்மொழியும் தமிழ்மொழியின் செம்மொழித் தகுதியும் - சிலகுறிப்புகள்**

சைவப்பலவர் சா.பொன்னுத்துரை

❖ **உகைச் செம்மொழிகள்**

முனைவர் ஜி.ஜான் சாமுவேல்

❖ **பிறமொழிகளில் தமிழ்**

ராஜவீதி மனோகரன்

சங்கத்தமிழில் வெளிவரும் ஆக்கங்களின் கருத்துக்கள் அவ்வவற்றின் ஆசிரியர்களாக கருத்துக்களாகும். அவை சங்கத்தின் கருத்துக்களாகாது.

இதழாசிரியர் பக்கம்

1942 ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் எழுபத்து நான்கு ஆண்டுகளைத் தாண்டி எழுபத்தைந்தாவது வயதில் காலடி எடுத்து வைத்துள்ளது. சங்கம் தனது பவள விழாவைக் கொண்டாடி வரும் இத்தருணத்தில் அதன் ஒரு அங்கமாக எமது 'சங்கத் தமிழ்' சஞ்சிகையை **செம்மொழிச் சிறப்பிதழாக** வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சியும், பெருமிதமும் அடைகின்றோம்.

சுமேரியமொழி, ஆதி எகிப்திய மொழி, ஆதி பாபிலோனிய மொழி, ஹீப்ரூ, சீனமொழி, கிரேக்கம், சமஸ்கிருதம், லத்தீன், மண்டாயிக், சரியாக், ஆர்மினியன், பெர்சியன், தமிழ் ஆகிய மொழிகளை, செம்மொழிகளென உலகம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது.

எனினும் இன்றைய காலகட்டத்தில் மிக நீண்ட வரலாறு, இலக்கிய, இலக்கணச் செழுமையுடன் கூடிய ஒரே மொழியாக எமது தமிழ்மொழிதான் திகழ்கின்றது.

எவ்வாறாயினும், அண்மையில் வெளிவந்த 'யுனெஸ்கோ' அறிக்கையின் படி ஒரு சில வருடங்களில் அழிந்துவிடும் மொழிகளில் எமது தமிழ் மொழியும் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது எம்மனைவருக்கும் உளநெருடலை அளிக்கும் செய்தியாகும். இக்கூற்றை முற்றாகப் பொய்ப்பித்துக் காட்ட நாங்கள் என்ன செய்யப் போகின்றோம் என்பதுதான் எமக்கு முன்னால் உள்ள பெரிய சவால்!

எமது தாய்மொழியை அன்றாட வாழ்வில் உயிர்ப்புடன் வாழவைப்பதற்கு எமது வீட்டில் தமிழில் மட்டுமே பேசல் வேண்டும், அன்றாட நடைமுறை வாழ்வில் தமிழை மட்டுமே பயன்படுத்தல், தமிழ்மொழிப் பாடவிதானங்களில் கவனம் செலுத்தல் முதலியன நாம் செய்யத்தக்கன.

இவ்விதழிலுள்ள கட்டுரைகள், கவிதை வழியே, வாசகர்கள் செம்மொழித் தமிழின் வரலாறு - இருப்பு - தொடர்ச்சி குறித்த பல கருத்துக்களையும்; அவற்றின் இன்றைய தேவைப்பாடு குறித்த அறிவையும் பெற்றுக் கொள்ளலாம். அத்துடன் தமிழராகிய எமது பொறுப்புக்கள் பற்றிய சிந்தனைத் தெளிவினையும் இக்கட்டுரைகள் ஏற்படுத்த முனைகின்றன.

உலக மயமாதலின் நெருக்கடிகள், அரசியல் மேலாதிக்கத்தின் செயற்பாடுகள் என்பவற்றின் தாக்குதல்களையும், சவால்களையும் எதிர்நோக்கி நாம் வெற்றி கொள்வதற்கு இவை தூண்டுதலாக அமையும் என நாம் நம்புகின்றோம்.!

வாழ்க தமிழ். வளர்க தமிழ்ப்பணி.

இதழாசியர்.

தமிழர்களின் செம்மொழி மரபில் தொழில் நுட்ப அறிவு

பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா

நீர் முகாமைத்துவம், பயிர் வளர்ப்பு, கால் நடைவளர்ப்பு, கட்டடவாக்கம், உணவு பதனிடல், துணி நெய்தல், மருத்துவம், ஊர்திகளின் ஆக்கம், பாவனைப் பொருள்கள் கப்பல் கட்டல் முதலாம் துறைகளில் தொன்மையான தமிழர்களின் தொழில் நுட்ப அறிவு வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. செம்மொழியின் ஒரு சிறப்புப் பரிமாணம் அம்மொழியில் உள்ளடங்கிய தொல் தொழில் நுட்ப அறிவு.

ஐரோப்பியர் வருகையைத் தொடர்ந்து நவீன தொழில் நுட்ப முறைகள் அறிமுகமாயின. அதுவரை மரபு வழித் தொழில் நுட்ப அறிவு வளர்ச்சியடைந்து கொண்டே வந்தது.

தமிழரின் தொழில் நுட்ப அறிவு கணித அறிவுடன் தொடர்பு பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. “எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்” என்பது அனைத்துத் துறைகளிலும் கணிதத்துக்குக் கொடுக்கப்பட்ட முக்கியத்துவத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது.

கணிதம் மற்றும் தொழில் நுட்ப அறிவில் வல்லவர்களுக்கு கணியன், தணியர் முதலாம் பட்டங்கள் வழங்கப்பட்டன. சங்ககாலத்திலே பூங்குன்றனார் என்பவருக்கு கணியன் என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்ட செய்தி உண்டு.

பொருள்களை உருவாக்குவதற்குப் பொருத்தமான கருவிகளின் உருவாக்கம், தமிழரின் தொழில் நுட்ப அறிவின் வெளிப்பாட்டுச் சான்றாகச் சொல்லப் படுகின்றது. உளி என்ற செதுக்கும் கருவி, அளி என்ற வெட்டுக்கருவி, பாணம் என்ற துளைக்கும் கருவி, திருகை என்ற கிடைத்தள வடிவமைப்புக்கருவி, ஏர் என்ற உழுவதற்குரிய கருவி, தறி என்ற நெய்தற்கருவி, கறங்கு என்ற இழுத்தற் செயற்பாடுகளைச் சுலபமாக்கும் கருவி (இது கப்பி என பின்னர் அழைக்கப்பட்டது) முதலிய பல கருவிகள் பழந்தமிழகத்தில் உருவாக்கப்பட்டன.

வேலைகளை இலகுவடுத்துவதற்குரிய முக்கூட்டுத் தொழில் நுட்பமும் கண்டறியப்பட்டிருந்தது. இலக்குப்பொருள், சுழலிடம், வலுவைப் பிரயோகிக்கும் இடம் என்ற மூன்றினதும் தொடர்பு “முக்கூட்டு” எனப்பட்டது. பாக்குவெட்டியை எடுத்துக் காட்டாகக் கொண்டு முக்கூட்டை விளக்கலாம் அங்கு சுழலிடம் ஒருமுனையிலும் இலக்குப் பொருளாகிய வெட்டப்பட வேண்டிய பாக்கு நடுவிலும், வலுப் பிரயோகம் மறுமுனையிலும் அமைந்திருக்கும்.

ஓலித்தொழில் நுட்பமும் சங்ககாலத்திலே வளர்ச்சியடைந்திருந்தமைக்கு பல்வேறு

வகையான யாழ், முழவு, குழல் முதலியவற்றின் கண்டுபிடிப்பு சான்றாகவுள்ளது. யாழில் இடம் பெற்ற தொழில் நுட்பப் பண்புகளைப் பிற்காலத்தில் சுவாமி விபுலானந்தர் தமது யாழ் நூலில் விரிவாக விளக்கினார்.

பொருட்களை வடிவமைப்பதற்கு பொருட்களின் இயல்பு பற்றி அறிந்து கொள்ளும் அடர்த்தி பற்றிய கண்ணோட்டமும் வளர்ச்சியுற்றிருந்தது. “நீரளவேயாகும் நீராமல்” என்ற தொடரில் பொருள்களுக்கும் அடர்த்திக்குமுள்ள மாறாத் தொடர்பு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அடர்த்தி பற்றிய தமிழரின் தெளிவான எண்ணக்கருவே கப்பல்களைக் கட்டுவதற்கும், சுருங்கை என்ற குகை வழிகளை நிலத்தின் கீழே அமைப்பதற்கும் துணை செய்தது. மைய நீக்க விசை பற்றிய அறிகருத்தும் அதனை அடியொற்றிய பொறிகளின் ஆக்கமும் பழந்தமிழகத்திலே காணப்பட்டது கழனியிலே விளையும் பயிர்களை உண்ணவரும் பறவைகளை விரட்டுவதற்கு உருவாக் கப்பட்ட கவண்பொறி அவ்வகையைச் சார்ந்தது.

நீர்ப்பாசனத்துறையில் வியத்தகு தொழில் நுட்பங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. சோழப்பெருமன்னர் ஆட்சிக்காலத்தில் மிக நீண்ட கல்லணைக் கால்வாய் அமைக்கப்பட்டது. குளங்கள் கால்வாய்கள் வழியாக ஆறுகளுடன் இணைக்கப்பட்டன. அவை என்றும் வற்றாத குளங்களாக இருந்தன. தமிழ்நாடு ‘குளநாடு’ என்றும் குறிப்பிடப்படும். பெருந்தொகையான

குளங்கள் தமிழகத்திலே கட்டப்பட்டன. இன்றும் காணப்படுகின்றன.

பூம்பூகார் பட்டினத்திலே கழிவு நீரை வெளியேற்றுவதற்குரிய தரைக்கீழ் நீர்க்குகைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. காற்றின் வேகத்தைக் கணிப்பதற்குக் காற்றாடிகள் பயன்படுத்தப்பட்டமை போன்று நீரோடும் வேகத்தைக் கணிப்பதற்கு நீராட்டிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

நீர்ச்சுவர்கள் மற்றும் கட்டடச் சுவர்கள் ஆகியவற்றிலே கற்களை ஒட்டவைப்பதற்குரிய கலவைத்தொழில் நுட்பமும் வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. சோழர்காலத்து தஞ்சைப் பெருங்கோயிற் சுவரதும் விதானங்களினதும் ஒட்டு வேலைகள் இன்றும் நிலைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தஞ்சைப் பெருங்கோயிலின் விமானத்தின் நுனியில் உள்ள மிகப் பெரிய கற்கள் அத்தனை உயரத்துக்கு எடுத்துச் செல்லப்படுவதற்கு என்ன தொழில் நுட்பம் பயன்படுத்தப்பட்டது என்பது வியப்பாக உள்ளது.

தொழில் நுட்பக்கல்வியோடு இணைந்த ஒரு முக்கியமான செயற்பாடு, திட்டமிடல். தமிழ் மரபில் திட்டமிடல் “முற்கோட்டம்” என அழைக்கப்பட்டது. திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்டது கோட்டம் எனப்பட்டது. உறுதியாகவும் வலிமையாகவும் அமைக்கப்பட்ட கட்டடத்தை வச்சிரக்கோட்டம் என அழைக்கும் மரபு இருந்தது.

பெரும்படியாக்கத் தொழில் நுட்பம், பெரும் வலுப் பிரயோகத் தொழில் நுட்பம் தொடர்பான தொன்மையான சிந்தனைகளும் தமிழ்ப் பண்பாட்டிலே காணப்பட்டன. அணைகட்டி நீர் பாய்ச்சியமை பெரும்படியாக்கச் சிந்தனையினதும் செயல் முறையினதும் வெளிப்பாடு.

“மாடுகட்டிப் போரடித்தால் மாளாது செந்நெல் என்று ஆணை கட்டிப் போரடிக்கும் அழகான தென்மதுரை” என்ற பாடலில் பெரும்படியாக்கத்துடன் இணைந்த பெரும் வலுப் பிரயோகம் வெளிப்பட்டுள்ளது.

சோழர் காலத்தில் “நாவாய்” என்னும் பெருங்கப்பல் கட்டும் தொழில் நுட்பமும் வளர்ச்சியடைந்திருந்த தென் ஆசியாவில் சோழ அரசர் தமது ஆதிக்கத்தை விரிவாக்குவதற்கு நாவாய் தொழில் நுட்பம் துணை செய்தது.

உயிரியல் தொழில் நுட்பமும் தமிழர்களிடத்து வளர்ச்சியடைந்திருந்தமைக்குச் சான்றுகள் உள்ளன. ஏடுகளை நுண்ணுயிர்கள் தாக்கி அழிக் காமலிருப்பதற்குரிய தைலம் கண்டறியப்பட்டிருந்தது. தைலம் என்பது இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று பாதகம் செய்யும் நுண்ணுயிர்களை அழிக்கும் தைலம் அது அழிதைலம் என்றும் முறிதைலம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. மற்றையது மனிதருக்கு நன்மை செய்யும் நுண் உயிர்கள் வளர்வதற்குத் துணை செய்வது. அது நிறை தைலம் எனப்பட்டது.

மேலும் மக்கள் பயன்பாட்டில் உள்ள தைலங்களுக்கு நறுமணமுட்டும் தொழில் நுட்பமும் வளர்ச்சியடைந்திருந்தது.

தமிழரிடத்துக் காணப்பெற்ற பிறிதோர் உயிரியல் தொழில்நுட்பம் ஒட்டுவேலை. புளிமாவில் தேமாவை (இனிய மாவை) ஒட்டச் செய்து இனிய மாம்பழங்களை உருவாக்கும் செயல் முறை காணப்பட்டது. அவ்வாறு பெறப்பட்ட மாம்பழம் “கடவுள் கொடுத்த வரம்” என்ற நம்பிக்கையும் நிலவியது. காரைக்கால் அம்மையாருக்குக் கிடைக்கப்பெற்ற மாம்பழம் ஓர் ஒட்டுக்கனி.

தமிழ் மருத்துவத் துறையிலும் பல இரசாயனத் தொழில் நுட்பங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. தமிழகத்தில் வாழ்ந்த சித்தர்கள் இரசவாதிகளாகவும் இருந்தனர். காடுகளிலும் மலைகளிலும் வாழ்ந்த அவர்கள் இரசாயனக் கலவைகளையும் சேர்வைகளையும், பொடிகளையும் செய்யும் வல்லமை பெற்றிருந்தனர்.

இயற்கைப் பொருள்களில் இருந்த நிறக் கலவைகளையும் வண்ணச் சாயங்களையும் தயாரிக்கும் தொழில் நுட்பமும் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது. சித்தன்ன வாசல் முதலாம் தொன்மையான குகைகளில் அத்தகைய வண்ணங்களைப் பயன்படுத்தியே ஓவியங்கள் வரையப்பட்டன.

மாடங்கள், வீடுகள், அலங்காரச் சேலைகள், எழினிகள் முதலியவற்றுக்கு நிறந்தீட்டுவதற்கு அத்தகைய வண்ணங்களே பயன்படுத்தப்பட்டன.

தமிழின் செம்மொழித் தகுதி பற்றிய அறிக்கை

பேராசிரியர் முனைவர்

ஜார்ஜ் எல்.ஹார்ட்டு

(செம் மொழித் தகுதி ஆணையைப் பெறுவதற்கு முன்னாள் பேராசிரியர் மறைமலை இலக்குவனார் கேட்டுக்கொண்ட தற்கிணங்க எழுதப் பெற்ற கட்டுரை இது.)

தமிழ் மொழியைச் செம்மொழி எனக்கூறும் நிலைப்பாடு பற்றி, அதன் தகுதி நிலை பற்றி எழுதுக என்று என் அன்பிற்குரிய நண்பர் பேராசிரியர் இ.மறைமலை அவர்கள் என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார். அவரது வேண்டுகோளுக்கிணங்க நான் நான் இச்சிறு விளக்கவுரையை எழுத முற்பட்டள்ளேன். இப்பணி எனக்கு மிகப் பெரு மகிழ்ச்சியளிப்பதாகும்.

நான் அமெரிக்காவில் உள்ள பர்க்லி நகரில் அமைந்துள்ள கலிபோர்னியா பல்கலைக்கழகத்தில், 1975 ஆம் ஆண்டு முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியனாகப் பணிபுரிந்து வருகிறேன். நான் தற்போது அப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழியல் புலத்தின் (தமிழ் இருக்கைக்கு) (Tamil Chair) தலைவனாக உள்ளேன். நான் 1970 ஆம் ஆண்டில் ஹார்வர்டு பல்கலைக்கழகத்தில் வடமொழி (சமற்கிருதம்) இலக்கியம் பயின்று பட்டம் பெற்றேன். நான் முதற்கண், மாடிசன் நகரில் உள்ள விஸ்கான்சின் பல்கலைக்கழகத்தின் வடமொழிப் பேராசிரியனாக 1969 இல் கல்விப் பணியிற் சேர்ந்தேன். தமிழ், சமற்கிருதம் (வடமொழி) ஆகிய இருமொழி இலக்கியங்களை நான்

முறையாகக் கற்றுத் தேர்ந்துள்ளேன். இவற்றுடன் ஐரோப்பியச் செம்மொழிகளான இலத்தீனம், கிரேக்கம் ஆகிய இருமொழி இலக்கியங்களையும் நான் விரிவாகக் கற்றுத் தேர்ந்துள்ளேன். இம்மொழிகள் அனைத்திலும் உள்ள நூல்களை மூல மொழியிலேயே கற்றுச் சுவைத்துள்ளேன் என்பதனை இங்கு குறிப்பிட விழைகிறேன். நான் தற்கால ஐரோப்பிய மொழிகளின் இலக்கியங்களையும், மொழி ஒப்பியலையும் நன்கு கற்றுள்ளேன். எனக்கு ருசியன், செருமன், பிரெஞ்சு ஆகிய மொழிகள் தெரியும். அம் மொழிகளின் இலக்கியங்களை மிக விரிவாகப் படித்துள்ளேன். அவற்றைப் போலவே, தற்கால இந்திய மொழிகளில் தமிழ், மலையாளம், ஆகிய மொழிகளின் இலக்கியங்களை மூல மொழியிலும், அவை நீங்கலாக மற்ற எல்லா மொழிகளிலும் உள்ள இலக்கியங்களை மொழியாக்கம் வாயிலாகவும் நான் விரிவாகப் படித்துள்ளேன். நமது காலத்தில் வாழுகின்ற தெலுங்கு மொழி அறிஞர்களுள் தலைசிறந்தவராக விளங்குபவரான திருமிகு வி.நாராயணராவ் அவர்களுடன் நான் தெலுங்கு மொழி இலக்கியங்கள் குறித்து மிக நீண்ட நாட்கள் விவாதித்திருக்கிறேன். (நான் நன்றாக அறிந்திருக்கிறேன்) தெற்கு ஆசியவியல்

துறையின் உறுப்பினராக நான் நீண்ட காலமாக இருந்து வருகிறேன். எனவே, இந்தி மொழி இலக்கியம் பற்றியும் அதன் செழுமை பற்றியும் நான் கற்றுக்கொள்ளும் நல்வாய்ப்பினைப் பெற்றிருந்தேன். மகாதேவி வர்மா, துளசி, கபீர் ஆகிய பெருமக்களின் (இந்தி மொழி) இலக்கியப் படைப்புகளையும் நான் மிக விரிவாகப் படித்தறிந்துள்ளேன்.

மிகப் பல ஆண்டுகளை, (1986 ஆம் ஆண்டு தொடங்கி) எனது வாழ்வின் மிகப் பெரும் பகுதியை, சமற்கிருதம் கற்பதில் செலவிட்டுள்ளேன். காளிதாசன், மகர் ஆகிய இருபெரும் புலவர்கள் வடமொழியில் எழுதிய ஒப்பற்ற இலக்கியச் செல்வங்களை மூலமொழியிலேயே நான் படித்துச் சுவைத்திருக்கிறேன். அது போன்றே, பாரவி, ஸ்ரீஹர்ஷர் ஆகியோரின் (சமற்கிருத) இலக்கியப் படைப்புகள் சிலவற்றையும் நான் படித்துள்ளேன். 'இருக்கு' வேதத்தின் ஐந்தாம் பகுதியாக விளங்கும் நூலை முழுமையாகவும், அதன் வேறு பல பிரிவுகளை மூலத்திலும் படித்துள்ளேன். இதனைப் போன்றே சமற்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள உபநிடதங்கள் (உபநிஷத்துகள்) பலவற்றையும், மகாபாரதம் எனும் காவியத்தின் பெரும் பகுதியையும்; 'கதாசரித் சாகரம்' எனும் பெரு நூலையும் ஆதிசங்கரரின் படைப்புகளையும் இன்னும் சமற்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள எண்ணற்ற பல நூல்களையும் நான் படித்துச் சுவைத்துள்ளேன்.

எனது கல்விச் செருக்கையும், புலமைச் சிறப்பையும் காட்டுவதற்காக நான்

இவற்றையெல்லாம் இங்கே பட்டியலிடவில்லை. அதற்கு மாறாக, ஒரு மொழியைச் 'செம்மொழி' என்று முடிவு கூறுவதற்கும் அதனுடைய இலக்கியத்தைச் 'செவ்வியல் இலக்கியம்' என்று ஆராய்ந்து தேர்ந்து எடுத்துரைப்பதற்கும் எனக்கு உள்ள தகுதி இஃது என்பதனை நிலைநாட்டுவதற்காகவே நான் இவற்றைக் கூற வேண்டியதாயிற்று. செம்மொழி குறித்து ஒருவர் எந்தவிதமான அடிப்படை விதிகளைத் தேர்ந்து வைத்துக் கொண்டு, அவற்றையொட்டிப் பரிசீலிக்க முனைந்தபோதிலும், 'தமிழ்மொழி' உலகின் மிகவுயர்ந்த செவ்வியல் இலக்கியங்களையும், மரபுச் செல்வங்களையும் பெற்றுத் திகழும் உயர்தனிச் செம்மொழிகளுள் ஒன்று என்பதனை நான் எவ்விதத் தயக்கமும் இன்றித் தெளிவாக அறுதியிட்டுக் கூறுவேன்.

இவ்வாறு நான் கூற முனைவதற்குக் காரணங்கள் பலவுள்ளன. அவற்றை இனி ஒவ்வொன்றாக எடுத்து விளக்க முற்படுகின்றேன்.

1. முதலாவதாகத் தமிழ்மொழி மிகுந்த பழைமைச் சிறப்பு வாய்ந்த மொழி; ஏனைய தற்கால இந்திய மொழிகளின் இலக்கியங்களுக்கெல்லாம் காலத்தில் மிகவும் முற்பட்ட, ஏறத்தாழ ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் அதற்கு மேலும் முற்பட்ட பேரிலக்கியங்களைக் கொண்டது தமிழ்மொழி. தமிழில் மிகப் பழம்பெருநூல் தொல்காப்பியம். தொன்மைக்காலக் கல்வெட்டுகளிலிருந்து, இந்நூலின் பகுதிகள் காலத்தால் மிக முற்பட்டவை எனவும் ஏறத்தாழ கி.மு. 200க்கு முன்பே இந்நூல் எழுந்துள்ளது எனவும் தெரிகின்றது. பழந்தமிழரின்

பேரிலக்கியங்கள் சங்க இலக்கியங்களாகும். அவை பத்துப் பாட்டும் எட்டுத்தொகை நூல்களும் பிறவும் ஆகும். அவை ஏறத்தாழ கி.பி. முதல் இரு நூற்றாண்டுகளில் எழுந்தவை எனக் கொள்ளலாம். அவை, வடமொழியில் காளிதாசரின் பேரிலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்கு இரு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே தோன்றிவிட்டன. மதச் சார்பற்ற இந்தியாவில் முதன்முதலில் எழுந்த மதச் சார்பற்ற பெருங்கவிதை இலக்கியத் தொகுப்பு (சங்க இலக்கியங்கள்) என்றால் அது மிகையாகாது.

2. இரண்டாவதாக, தமிழ், இந்தியாவில் தோன்றிய, இந்திய மண்ணிற்கு மட்டுமே தனிச் சிறப்பான இலக்கிய மரபினைக் கொண்டது. இந்த இலக்கிய மரபு வடமொழியிலிருந்து பெறப்பட்டது அன்று என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. உண்மையைச் சொல்வதானால், தென்னாட்டில் (தென்னிந்தியாவில்) சமற்கிருத மொழியின் செல்வாக்கு வலிமை பெறுவதற்கு முன்னரே தமிழ் இலக்கியங்கள் தோன்றிவிட்டன. அதனால்தான் தமிழ் இலக்கியங்கள் யாவும் வடமொழியில் அல்லது வேறு இந்திய மொழிகளில் உள்ள எந்த இலக்கியத்தையும் போல இல்லாமல், தன்மையால் இயல்பாய் முற்றிலும் மாறுபாட்டுத் தனிச் சிறப்புடன் விளங்குகின்றன.

சிறந்த இலக்கியக் கொள்கை, விழுமிய இலக்கண மரபுகள், உயர்ந்த முருகியற் செம்மை, இவை அனைத்திற்கும் மேலாக, தனித்து விளங்கும் தனக்கேயுரிய மிகப் பெரிய இலக்கியச் செல்வம் ஆகியவற்றைக் கொண்டிலங்குவது தமிழ் மொழியாகும்.

வடமொழியிலோ வேறு எந்த இந்திய மொழியிலோ காணப்படாத, அவற்றிலிருந்து முற்றிலுமாக வேறுபட்டு விளங்குகின்ற, இந்தியப் பெருநாட்டினுக்கு உரித்தான இந்திய மக்களிடம் காணப்படுகிற கலைநயம் தோய்ந்த ஒருவகை நுட்ப உணர்வைத் (Sensibility) தமிழ் இலக்கியங்கள் தம்மகத்தே கொண்டுள்ளன. வளமிக்க விரிந்து பரந்த அறிவின் மாட்சியும் மரபும் அவற்றின்கண் பெரிதும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

3. மூன்றாவதாக, தமிழ் மொழியின் செவ்வியல் இலக்கியங்களின் தன்மை, அவற்றைச் சமற்கிருதம், கிரேக்கம், இலத்தீனம், சீனம், பாரசீகம், அரபு ஆகிய மொழிகளில் எழுந்து விளங்கும் பேரிலக்கியங்களுக்கு நிகராக (அவற்றுடன் ஓரணியில் வைத்து) எண்ணத்தக்க நிலையை, தகுதியை அவற்றுக்கு வழங்குகிறது. தமிழ் இலக்கியங்களின் சொற்செறிவும், பொருளாழமும், அவற்றின் நுட்பமும் திண்மையும் (Subtlety) அகலமும் விரிவும் (Profundity), அவை நுவலும் பல்வேறு பாடுபொருள்களும் தளமும் (Varied Scope) நவீன காலத்திற்கு முந்தைய இந்திய இலக்கியங்களில், கால அளவில் முற்பட்ட பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் மட்டுமே, சமூகத்தில் தாழ்வுற்ற, பிற்பட்ட, கடைப்பட்ட மக்களையும் கருப்பொருளாகக் கொண்டுள்ளன. அவற்றின், மனிதகுலம் அனைத்தையும் வயப்படுத்தும் உலகளாவிய கோட்பாடும் (Universality) தமிழ்மொழியை உலகம் தழுவிய மிகப் பெரிய செவ்வியல் மொழி, மரபுகள், இலக்கியங்களுடன் ஒருங்கே வைத்து, அவற்றுள் ஒன்று எனப் போற்றும் தகுதி நிலையை அளிக்கின்றன.

வான்புகழ் வள்ளுவர் வழங்கிய திருக்குறள் ஒழுக்க நெறிகளைக் கற்பிக்கும் உலகின் தலைசிறந்த அறநூல் என்பதனை அனைவரும் அறிவோம். எனினும் இந்த நூல், தமிழில் செவ்வியல் மொழி, இலக்கிய மரபுகளைத் தம்முள் கொண்டு விளங்குகிற, ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பெரிதும் வேறுபட்ட பாடுபொருள்களை உடைய, பல்வேறு பெருநூல்களின் தொகுப்பில் (பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள்) ஒன்றாகும். இந்தப் பேரிலக்கியத் தொகை நூல்களின், வாயிலாக, மனிதகுல வாழ்வியலின் ஒவ்வொரு பரிமாணமும், ஒவ்வொரு தோற்றமும் மிக நுட்பமாகவும், விரிவாகவும், விளக்கமாகவும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த இலக்கியப் படைப்புகளின் ஆய்வுக்குட்படாத, இவற்றின் ஒளிபடாத வாழ்வியல் துறைகளே இல்லை எனலாம்.

4 இறுதியாக, தமிழ்மொழி நவீனகால இந்தியப் பண்பாடு, மரபுகளின் முதன்மையான, தனித்துவம் உடைய வாயில்களில் ஒன்றாக விளங்குகிறது. சமற்கிருதக் கவிதை மரபின்மீது தென்னக மரபுகளின் செல்வாக்கைப் பற்றி நான் மிக விரிவாக எழுதியுள்ளேன். இதற்கு நிகராக இன்னொரு முக்கியச் செய்தியுமுண்டு; தமிழில் சங்கத்தொகை நூல்களின் காலத்தில் தோன்றிப் பரவத் தொடங்கிய இந்து சமயச் சார்புடைய, புனிதமான (வழிபாட்டுப்) பேரிலக்கியங்கள் நவீனகால (இந்திய) இந்து சமய வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உறுதுணையாக இருந்துள்ளன. அந்தப் பத்தி இலக்கியச் சிந்தனைகளும், கருத்துக்களும் (தெலுங்கு, கன்னடம், சமற்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் எழுந்த)

பாகவத புராணத்திலும் ஏனைய நூல்களிலும் எடுத்தாளப் பெற்று, அவற்றின் வழியாக, இந்தியத் திருநாடு முழுவதும் பரவின. 'வேதங்களுக்கு ஒப்பானவை' என்று போற்றப்படும் புனிதமான சமய (பக்தி) இலக்கியங்கள் தமிழிலுள்ளன. இவை தமிழுக்கே உரியன. இவை தென்னிந்திய வைணவத் திருக்கோவில்களில் (திருப்பதி முதலானவை) வேத மந்திரங்களுடன் சேர்த்து ஒதப்பெறுகின்றன. தற்கால இந்தோ - ஆரிய மொழிகளுக்கு எவ்வாறு வடமொழி (சமற்கிருதம்) மூலமொழியாக விளங்குகிறதோ அதேபோன்று தற்காலத் தமிழ், மலையாள மொழி இலக்கியங்களுக்குச் செவ்வியல் மொழியாகத் திகழ்ந்த தொன்மைத் தமிழே மூலமொழியாக விளங்குகிறது.

இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளில், சமற்கிருதம் மிகமிகப் பழையது, தொன்மையானது கால வகையில் சிறிதளவும் மாறாது, மாற்றத்திற்கு இடங்கொடாது, இன்றளவும் பழைமைக்குப் பழைமையாக இருந்து வருகிறது. எனினும், திராவிட மொழிகளின் இயல்பையும், வளர்ச்சியையும் புரிந்து கொள்ள மொழியியலாளர்கள் நாடவேண்டியதும் அவர்களுடைய ஆய்வுகளுக்கு உதவும் உரைகல் (கட்டளைக்கல்)லாகத் திகழ்ந்து வருவதும் தமிழேயாகும்.

தமிழ் செம்மொழியாக இன்னும் அங்கீகரிக்கப்படாமல் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாமல் இருப்பது ஏன் என்பதனை விளங்கிக் கொள்ள முடியாத வகையில் இதற்கு ஒரேயொரு அரசியல் காரணம் மட்டுமே இருப்பதாக நான் அறிகிறேன். அதாவது, தமிழ்

செம்மொழியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால், ஏனைய இந்திய மொழிகளும் இதுபோன்ற தகுதியை வழங்க வேண்டும் என்று கோரிக்கை விடுக்கக்கூடும் என்ற அச்சம் காரணமாக இருக்கலாம். இந்த அச்சமும் கவலையும் தேவையற்றவை. தற்கால இந்திய மொழிகளின் செழுமையையும் வளத்தையும் நான் மிக நன்றாக அறிவேன். ஆம், அவை செழிப்பாற்றலும், விளைவிக்கும் (உற்பத்தித்) திறனும் உடைய உலகின் மிகச் சிறந்த மொழிகளின் வரிசையில் இடம் பெறுவன என்றும் நான் அறிவேன். அவை ஒவ்வொன்றும் சிறப்பான தற்கால இலக்கியங்களை ஈன்றெடுத்துள்ளன. (அவற்றுள் சில மொழிகளில் தலைசிறந்த இடைக்கால இலக்கியங்களும் தோன்றியுள்ளன) அவ்வாறு எழுந்த இலக்கியங்கள் உலகின் மிகப் பெரிய இலக்கியங்கள் எவற்றுடனும் ஒன்றாக வைத்து எண்ணத்தக்க உயர்வுடையன. அவ்வாறிருப்பினும், அந்த மொழிகளுள் எவையும் செம்மொழி அல்ல. ஆங்கில மொழியையும் ஏனைய நவீன கால ஐரோப்பிய மொழிகளையும் போன்று (இவற்றில் கிரேக்கம் மட்டும் விதிவிலக்கானது) அவை (அதாவது, மேற்சொன்ன ஏனைய இந்திய மொழிகள்) யாவும், முன்னரே காலூன்றிப் பிற்காலத்தே எழுந்தன, அவையனைத்தும் இரண்டாம் ஆயிரம் ஆண்டு தொடங்கிய பின் (கி.பி. 1000க்குப் பின்னர்) வளர்ச்சி பெற்றவையாகும். கிரேக்க மொழி, ஐரோப்பாவில் தோன்றிய ஓர் உயர்தனிச் செம்மொழி என்று உலகமனைத்திலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. 'இந்நிலை ஐரோப்பாவைச் சேர்ந்த பிரெஞ்சு மக்கள் அல்லது ஆங்கில மக்கள் தத்தம் மொழிகளுக்குச் செம்மொழித் தகுதிநிலை

வழங்க வேண்டும் எனக் கோரிக்கை விடுக்க வழிகோலவில்லை.

ஒரு மொழி செவ்வியல் மரபு உடையது என்று அழைக்கப்படுவதற்குத் தகுதி பெற வேண்டுமெனில், அது பல்வேறு அடிப்படை விதிமுறைகளுக்குப் பொருந்துவதாக இருத்தல் வேண்டும் அவையாவன அது தொன்மை மிக்கதாக, பழைமைச் சிறப்பு வாய்ந்ததாக இருத்தல் வேண்டும். அது இன்னொரு மொழி மரபில் கிளைத்து வளர்ந்ததாக இல்லாமல், தனக்கேயுரிய தனித்துவமுடைய மொழி மரபினைப் பெற்றதாகவும் அம்மொழிமரபு பெரிதும் தானே படைத்த இலக்கியச் செழுமையில் வளர்ந்ததாகவும் இருத்தல் வேண்டும். இதற்கெல்லாம் மேலாக அம்மொழி விரிந்து பரந்த வளம்செறிந்த தொன்மை வாய்ந்த பேரிலக்கியச் செல்வத்தைக் கொண்டதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

இந்தியாவின் ஏனைய தற்கால மொழிகளைப்போல் அல்லாமல், தமிழ் இம்முன்று அடிப்படைத் தேவைகளையும் ஒருங்கே நிறைவு செய்கின்றது. தமிழ்மொழி 'முன்னைப் பழைமைக்கும் முன்னைப் பழைய' மொழி (இலத்தீனத்தைப் போன்று மிகப் பழைமை வாய்ந்தது, அரபு மொழியினும் மிகத் தொன்மையானது); முற்றிலும் தனித்துவமுடைய, தனக்கேயுரிய மொழி மரபில் தோன்றி வளர்ந்தது. அதனில் சமற்கிருதமோ ஏனைய மொழிகளோ எவ்விதத் தாக்கமும் செல்வாக்கும் ஏற்படுத்தவில்லை. அதனுடைய தொன்மை இலக்கியங்கள் விவரிக்க ஒண்ணாத அளவிற்கு மிக விரிந்துபட்டவை, மிகச் செழுமையானவை.

'தமிழ் ஒரு செவ்வியல் மொழி' என்ற கருத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக இதைப் போன்று ஒரு கட்டுரை எழுத வேண்டியுள்ளது. என்ற எண்ணமே எனக்கு இயல்புக்கு மாறான விந்தையானதாகத் தோன்றுகிறது. இச்செய்தி எப்படி இருக்கிறது என்றால், "இந்தியா ஒரு பெரிய நாடு, இந்து சமயம் உலகின் மிகப் பெரும் சமயங்களுள் ஒன்று" என்னும் கூற்றை நிலைநாட்ட முற்படுவது போன்றுள்ளது. தமிழ் உலகின்

உயர்தனிச் செம்மொழிகளுள் ஒன்று என்னும் தகுதி நிலை, இப்பொருள் பற்றி நன்கறிந்த அறிஞர் குழாத்தில் உள்ள எவரும் எளிதில் விளங்குகிற மிகத் தெள்ளத் தெளிவான கருத்து ஆகும். 'தமிழ் செவ்வியல் மொழி' என்னும் தகுதி நிலையை மறுக்க முனைதல் இந்தியப் பண்பாட்டின் பெருமைக்கும் தொன்மைக்கும் இன்றியமையாத மையக் கூறாக விளங்கும் - உயிராதாரமாக விளங்கும் உயர்வு ஒன்று 'அதற்கு இருக்கக் கூடாது' என்று மறுக்க முனைவதற்கு ஒப்பானதாகும்.

நன்றி:

உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாடு -
கோவை மலர் 2010

செம்மொழி (?)

சொங்கதிரோன்

செம்மொழி தமிழே என்று
செப்பினால் போதுமாமோ?
நம்மவர் நாவில் என்றும்
நடமிடும் ஆங்கிலம்தான்!
எம்மவர் மூச்சில் பேச்சில்
எழில்தமிழ் இல்லையென்றால்
செம்மொழி ஆக்கிக் கண்ட
சிறப்பென்ன? சிந்திப்போமே!
தாய்மொழி தமிழில் கல்வி
தருவதில் தடைகள் உண்டு!
வாயினில் வரும் அதிகம்
வார்த்தைகள் ஆங்கிலம்மே!
கோயிலில் வடமொழியைக்
கோலோச்ச விட்டுவைத்து
ஆய்கிறோம் தமிழையென்றால்
அதுபோலி தனே கண்டீர்!

மழலையில் இருந்தே பிள்ளை
'மம்மி' யும் 'ட்டா' வும் சொல்லி
வளர்வதே வாழ்க்கை என்றால்
வண்டமிழ் வளருமாமோ?
தழல்அள்ளி வீசி இந்தத்
தடைகளைக் கொளுத்தாவிட்டால்
வளர்வது தமிழ் ஆகாது!
வருவது 'தமிழ்க்கிலம்' தான்

*****

செம்மொழி செகமெல்லாம் சேரவேண்டும் காப்பியக்கோ ஜின்னாவும் ஷரிபுத்தீன்

செம்மொழியாய்ச் செந்தமிழைச் செந்தமிழர் வாழ்புலத்தின்
தலைவர் நன்றே'
எம்மொழியும் ஈடதற்கு இல்லையெனுங் காரணத்தால்
இயம்பச் செய்தார்
அம்மம்ம எத்தனைதான் இலக்கியங்கள் ஏற்புடைத்தாய்
அன்றும் இன்றும்
எம்மவரால் பிறமொழியார் இயற்றுகின்றார் எனில். 'தும்
இயம்பற் பாலோ

வள்ளுவனார் சீரேழில் வகுத்தஅடி யிரண்டினிலே
வரையி லாத
தெள்ளுதமிழ்ச் சொற்கோத்துச் சீரியநற் போதங்கள்
சொல்லி வைத்தார்
கொள்ளுமதில் புவியேழும் கடலேழும் புக்கியவா
றுலக முய்ய
உள்ளதில்லை வேறொன்று உவமைக்கா மெனுமாறு
ஒப்பி லாதே

ஒண்பாவில் கம்பநாடான் உரைத்திட்டான் ராமகாதை
ஒருபத்தாம் ஆயிரங்கள்
தண்புனலோ நறுந்தேனோ திரைகடலில் கடைந்தெடுத்த
அமுதோ எம்மால்
வண்மையுறும் பாக்களவை வள்ளலவன் வழங்கிவைத்தான்
வற்றாப் பொய்கை
மண்ணுள்ள வரைவாழும் முத்தமிழின் சொத்தாகும்
மிகைச்சொல் லன்றே.

தமிழின் செம்மொழித் தகுதியை நிலைநாட்டிய அறிஞர் பெருமக்கள்

அருட்திரு தமிழ்நேசன் அடிகள்

தமிழ் மொழி 'செம்மொழி'. என்பதற்கான அனைத்துத் தகுதிகளையும் நிரம்பவே பெற்றிருப்பதால், அதனைச் 'செம்மொழி' என அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என ஒரு நூற்றாண்டு காலமாகவே வலியுறுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. தமிழ் 'செம்மொழி' என்ற அங்கீகாரத்தை 2004ம் ஆண்டுதான் இந்திய மத்திய அரசு வழங்கியது. கடந்த ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக தமிழ் செம்மொழி என்பதை வலியுறுத்தி வந்த முக்கிய அறிஞர் பெருமக்களின் கருத்துக்களைச் சுருக்கமாக இக்கட்டுரை ஆராய முற்படுகின்றது.

உண்மையில் தமிழின் செம்மொழித் தகுதியை வலியுறுத்தி பல அறிஞர்கள் பல்வேறு விரிவான கருத்துக்களை தெரிவித்துள்ளனர். இவை பல்வேறு நூல்களிலும், கட்டுரைகளிலும் இடம்பெற்றள்ளன. அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் தனித்தனிக் கட்டுரைகளாக விரியக்கூடியன. ஆயினும் தமிழின் செம்மொழித் தகுதிபற்றி அவர்கள் அனைவருடைய கருத்துக்களின் சாரத்தையும் தொகுத்து வழங்குவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

தமிழறிஞர் டாக்டர் கோல்டுவெல்

ஆங்கிலத் தமிழறிஞர் ரொபேட் கோல்டுவெல் (Robert Caldwell - 1814 - 1891) அவர்கள் 'திராவிட மொழியியலின் தந்தை' எனப் போற்றப்படுபவர். திராவிட மொழிகளின் தனித்துவத்தை நிலைநிறுத்தியதில் பெரும்பங்கு இவருடையது.

1856ஆம் ஆண்டில் கோல்டுவெல் அவர்கள் தாம் எழுதிய "திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் (A Comparative Grammar of The Dravidian Language) என்ற நூலில்,

"திராவிட மொழிகள் அனைத்திலும் உயர்தனிச் செம்மொழியாய் நிலைபெற்று விளங்கும் தமிழ், தன்னிடையே இடம்பெற்றிருக்கும் சமஸ்கிருதச் சொற்களை அறவே ஒழித்துவிட்டு உயிர்வாழ்வதோடு அவற்றின் துணையை ஒரு சிறிதும் வேண்டாமல் வளம் பெற்று வளர்வதும் இயலும்" என்று எழுதியுள்ளார்.

திராவிட மொழிகள் (Dravidian Language) என்ற சொல்லாக்கத்தை உருவாக்கித் தந்த அறிஞர் கோல்டுவெல் அவர்களின் நூல்கள் தமிழகத்தில் பிராமணர் அல்லாதார்

இயக்கத்திற்கு ஊக்கமளிப்பதாக அமைந்தன. தமிழ், தமிழர்தம் நாகரிகம், பண்பாடு ஆகியவற்றில் அவர் கொண்டிருந்த பற்று அளவிடற்கரியது. டாக்டர் கோல்டுவெல் அவர்கள் தமிழைச் செம்மொழியென்று அறிவித்தது தமிழ்ச் செம்மொழி வரலாற்றில் மிக முக்கிய படிக்கல்லாகும். தமிழ் செம்மொழி என்பதை முதலில் உலகிற்கு உணர்த்தியவர் இவரே என்பது தமிழறிஞர்களின் கருத்தாகும்.

பரிதிமாற் கலைஞர்

தமிழுக்கு தொண்டாற்றியவரும், தமிழ் அறிஞருமான பரிதிமாற் கலைஞர் (1870 – 1903) தமிழின்மேல் கொண்ட பற்றின் காரணமாக வி. கோ. சூரியநாராயண சாத்திரியார் என்ற தமது பெயரை பரிதிமாற் கலைஞர் என்று தூய தமிழ்ப் பெயராக மாற்றிக்கொண்டார். “தமிழ் மொழியின் வரலாறு” என்ற தமது நூலின் முடிவுரையில்,

“தான் வழங்கும் நாட்டின்கண் உள்ள பல மொழிகட்கும் தலைமையாக உள்ள தகுதியும், அவற்றிலும் மிக்க மேதகவு உடைமையும் கொண்ட மொழியே உயர்தனிச் செம்மொழியாகும். இவ்விலக்கண அடிப்படையை ஆராயுமிடத்து, தமிழ் மொழி தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் முதலியவற்றிற்கு கெல்லாம் தலைமையும், அவற்றிலும் மிக்க மேதகவும் உடையதாகையினால் உயர்மொழி ஆகும் என்க. தான் வழங்கும் நாட்டில் பயிலும் மற்றைய மொழிகளின் உதவியின்றித் தனித்து இயங்கவல்ல மொழியே தனிமொழி எனப்படும். திருந்திய பண்புஞ் சீர்த்த நாகரிகமும்,

பொருந்திய தூய்மொழி புகல் செம்மொழியாம் என்பது இலக்கணம். இம்மொழி நூலிலக்கணம் தமிழ் மொழியின் கண்ணும் அமைந்திருத்தல் தேற்றம்”

எனக் கூறி, உரிய விளக்கங்கள் அளித்து, “தென்னாட்டின் கட சிறந்தொளிராநின்ற அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழி எவ்வாற்றான் ஆராய்ந்த வழியும் உயர்தனிச் செம்மொழியேயாம் என்பது நிச்சயம்.”

என்று தமிழ் மொழியைச் செம்மொழி என நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே அறுதியிட்டு, உறுதியாக நிலைநாட்டிக் குரல் கொடுத்தார். ஏறத்தாழ 33 ஆண்டுகள் மட்டுமே வாழ்ந்த இவர் தமிழ் மொழி வரலாற்றில் நிலைத்த புகழைக் கொண்டுள்ளார்.

ஐராவதம் மகாதேவன்

ஐராவதம் மகாதேவன் (பிறப்பு 1930) அவர்கள் பத்மஸ்ரீ விருது பெற்ற தமிழக கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியாளர். தமிழின் செம்மொழித் தகுதிநிலைபற்றி அவர் பின்வருமாறு கருத்துத் தெரிவிக்கின்றார்.

“இந்திய நாட்டில் இலக்கிய வளமும் தொன்மையும் உள்ள மொழிகள் இரண்டேதான் சமற்கிருதமும் தமிழும். ஆகையால்தான் மத்திய அரசின் அறிவிப்பு இவ்விரு இந்திய மொழிகளைச் செம்மொழிகள் என அங்கீகரித்துள்ளது. இவற்றுள் சமற்கிருதம் வேதகாலத்திலிருந்தும் தமிழ் சங்க காலத்திலிருந்தும் நமக்குக் கிடைத்துள்ளதால், சமற்கிருதம் தமிழைவிடப்

பழமையானது என்று இன்று கிடைத்துள்ள சான்றுகளின் அடிப்படையில் பொதுவான ஒரு கருத்து உலக அறிஞர்களிடையே நிலவுகிறது. ஆயினும் வேதங்களிலேயே திராவிட மொழிச் சொற்கள் காணப்படுவதாலும், இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் வடமேற்கு, வடகிழக்குப் பகுதிகளில் இன்றும் திராவிட மொழிகள் (பிராக்யம், குருக், மால்தோ) பேசப்பட்டு வருவதாலும், சிந்துவெளிப் பண்பாடு திராவிட மக்களால் உருவாக்கப்பட்டது என்ற கருத்தை உலகின் பெரும்பாலான அறிஞர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதாலும், திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த தமிழ் இந்தியாவின் மிகத்தொன்மையான முதல் மொழி என்ற பெருமைக்கு உரித்தாகிறது.

தமிழ் இலக்கியத்திலேயே அதன் தொன்மைக்கு பல சான்றுகள் இருப்பது உண்மைதான். ஆயினும் தமிழின் தொன்மையை ஐயத்திற்கு அப்பாற்பட்டு நிலைநாட்ட இலக்கியங்கள் மட்டும் போதாது. தொல்காப்பியம், திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், முதலிய பழந்தமிழ் இலக்கிய நூல்களின் காலக்கணிப்பைப் பற்றி அறிஞர்களிடையே கருத்து வேற்றுமை நிலவுகிறது. சுவடிகளில் எழுதப்பட்டுள்ள பழைய நூல்களில் பாடபேதங்களும் இடைச்செருகல்களும் உள்ளன என்பதை சுவடியியல் அறிஞர்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர்.

இந்தச் சூழ்நிலையில் தான் தமிழின் தொன்மையை ஐயமின்றி எடுத்துக்காட்டும் புறச்சான்றுகள் முக்கியம் பெறுகின்றன. கல்வெட்டுக்களும், பழைய காசுகளும்,

இலச்சினைகளும், எழுத்துப்பொறித்த மட்பாண்டச் சில்லுகளும் தமிழின் தொன்மைக்கு நேரடியான புறச்சான்றுகள் ஆகும்.”

ஜோர்ச் எல். ஹார்ட்

அமெரிக்கத் தமிழறிஞர் பேராசிரியர் முனைவர் ஜோர்ச் எல். ஹார்ட் (1945இல் பிறந்தவர்) அவர்கள், தமிழ்மொழியைச் செம்மொழி எனக் கூறும் நிலைப்பாடுபற்றி வழங்கிய அறிக்கை உலகெங்கிலும் உள்ள கல்வியாளர்களின் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்த்தது. பேராசிரியர் இ. மறைமலை அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க, 2000, ஏப்ரல் திங்களில் ஆங்கிலத்தில் வரையப்பட்ட கருத்தாழம் மிக்க அந்த அறிக்கை தமிழ்ச் செம்மொழி வரலாற்றில் ஓர் ஆணிமுத்தை ஒத்த அத்தியாயமாகும். பேராசிரியர் ஜோர்ச் எல். ஹார்ட் அவர்களது இந்த அறிக்கையில் உள்ள கருத்துக்கள் இந்தியத் திருநாட்டின் கல்வியாளர்கள் மத்தியில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதோடு, தமிழ் ஆர்வலர்கள் மத்தியில் பெரும் எழுச்சியையும் ஏற்படுத்தியது

பன்மொழிப் புலமையையும், இலக்கியத் திறனறிவினையும் ஒருங்கே பெற்ற பேராசிரியர் ஜோர்ச் எல். ஹார்ட் அவர்கள் தமிழின் செம்மொழித் தகுதி பற்றிக் கூறும் வார்த்தைகள் எமது ஆழமான கவனத்திற்குரியதாகின்றன.

‘தமிழ்மொழி உலகின் மிகவுயர்ந்த செவ்வியல் இலக்கியங்களையும், மரபுச் செல்வங்களையும் பெற்றுத் திகழும் உயர்தனிச் செம்மொழிகளுள் ஒன்று’ என்பதனை நான் எவ்விதத் தயக்கமும் இன்றித் தெளிவாக அறுதியிட்டுக் கூறுவேன்” “தமிழ் ஒரு செவ்வியல் மொழி என்ற கருத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக நான் இதைப்போன்று ஒரு கட்டுரை எழுத வேண்டியுள்ளது என்ற எண்ணமே எனக்கு இயல்புக்கு மாறான விந்தையாகத் தோன்றுகிறது. இச்செய்தி எப்படி இருக்கிறது என்றால், ‘இந்தியா ஒரு பெரிய நாடு, இந்து சமயம் உலகின் மிகப்பெரும் சமயங்களுள் ஒன்று’ என்னும் கூற்றை நிலைநாட்ட முற்படுவது போன்றுள்ளது. ‘தமிழ் உலகின் உயர்தனிச் செம்மொழிகளுள் ஒன்று’ என்னும் தகுதிநிலை, இப்பொருள்பற்றி அறிந்த அறிஞர் குழாத்தில் உள்ள எவரும் எளிதில் விளங்குகின்ற மிகத் தெள்ளத்தெளிவான கருத்து ஆகும். ‘தமிழ் செவ்வியல் மொழி’ என்னும் தகுதி நிலையை மறுக்க முனைதல் இந்தியப்பண்பாட்டின் பெருமைக்கும் தொன்மைக்கும் இன்றியமையாத மையக்கூறாக விளங்கும் - உயிராதாரமாக விளங்கும் உயர்வு ஒன்று ‘அதற்கு இருக்கக்கூடாது’ என்று மறுக்க முனைவதற்கு ஒப்பானதாகும்.” என்று கூறித் தமிழ் செம்மொழி என இந்திய அரசினால் ஏற்கப்படாத அவலத்தை எண்ணி வருத்தத்தோடு எழுதியுள்ளார்.

பேராசிரியர் ஜோர்ச் எல். ஹார்ட் அவர்களது இந்த அறிக்கையில் உள்ள கருத்துக்கள் இந்தியத் திருநாட்டின் கல்வியாளர்கள் மத்தியில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதோடு, தமிழ் ஆர்வலர்கள் மத்தியில் பெரும் எழுச்சியையும் ஏற்படுத்தியது என கலைஞர் கருணாநிதி குறிப்பிடுகின்றார்.

தமிழின் செம்மொழித் தகுதி பற்றி ஜோர்ச் எல். ஹார்ட் எழுதிய அறிக்கை 2010இல் வெளியிடப்பட்ட உலகத்தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாட்டு சிறப்பு மலரில் 43ஆம் பக்கத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது.

தமிழண்ணல்

பேராசிரியர் தமிழண்ணல் (1928 - 2015) என்று தமிழ் உலகில் அறியப்படுகின்ற இவருடைய இயற்பெயர் இராம. பெரியகருப்பன் என்பதாகும். சிறந்த தமிழறிஞரான இவர், சங்கத் தமிழில் செவ்வியல் மாண்புகள் குறித்து எழுதியுள்ளார்.

“தமிழ் மிகத் தொன்மைமிக்க காலம் முதலே செம்மொழியாகத் திகழ்கிறது. அதிலுள்ள வாய்மொழி இலக்கியப் பண்புகளும், விலங்கு நிலையை விட்டு மனித நிலைக்குச் சிறிது சிறிதாக மாறிய வீரநிலைக் காலமும், பண்பாட்டு மானிடவியல் வளர்ச்சிக் காலமும் அதன் முதிர்ந்த, செறிந்த செம்மொழித் தன்மையைக் காட்டுகின்றன. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு வளர்ந்த

இலக்கியமே தமிழ்ச் செவ்வியல் செம்மொழி இலக்கியம்”

தமிழண்ணல் அவர்கள் செவ்வியலின் முதல் தகுதியாகிய தமிழ் இலக்கியத்தின் ‘தொன்மை’ பற்றி ஏனைய செவ்வியல் இலக்கியங்களோடு ஒப்பிட்டு விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்.

மௌலானா அபுல்கலாம் ஆசாத்

மௌலானா அபுல்கலாம் ஆசாத் (1888 - 1958) அவர்கள் பன்முகப் பரிமாணம் கொண்டவர். விடுதலைப் போராட்ட வீரரும், அகில இந்திய காங்கிரஸ் தலைவர்களுள் ஒருவரும் பாகிஸ்தான் பிரிவினையைத் தீவிரமாக எதிர்த்தவரும், உருது, அரேபியம், இந்தி, பாரசீகம், வங்காளம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளைக் கற்றுத்தேர்ந்த பன்மொழி அறிஞரும், கவிஞரும் பண்டித நேரு அவர்களின் மத்திய அமைச்சரவையில் இந்தியாவின் முதல் கல்வி அமைச்சராகப் பணியாற்றியவரும் இலவசத் தொடக்கக் கல்வியை அறிமுகப்படுத்தியவரும் ஆவார்.

மௌலானா அபுல்கலாம் ஆசாத் அவர்கள் 15.03.1951 அன்று - சாகித்திய அகாடமியை உருவாக்குவதற்காக நடத்தப்பட்ட மாநாட்டில் தொடக்க உரையாற்றும்போது,

“இந்திய அரசியல் சட்டத்தால் அங்கீகாரம் செய்யப்பட்டுள்ள பதினான்கு மொழிகளுள் சமஸ்கிருதமும், தமிழும் அடங்கும். தமிழ் மொழி செழுமையும், தொன்மையும் மிக்க இலக்கியத்தைக் கொண்டது. அம் மொழியிலுள்ள கவிதைகள்

வெளிநாட்டு மொழிகளில் மொழியாக்கம் செய்வதற்குரிய தகுதி படைத்தவை. தமிழ் உண்மையிலேயே ஒரு செம்மொழி என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். தமிழ் செம்மொழியென அங்கீகாரம் செய்வதற்குரிய தகுதிப்பாடுகள் அனைத்தும் பண்டைக் காலத்தைச் சார்ந்தவை.” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார்

பன்மொழிப் புலவரான பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் (1901 - 1980) அவர்கள் 1955ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்கள் 26, 27, 28 ஆகிய நாள்களில் சிதம்பரம் - அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெற்ற அகில இந்தியக் கீழ்த்திசை மாநாட்டில் தலைமையுரை ஆற்றியபோது மௌலானா அபுல்கலாம் ஆசாத் அவர்களின் இந்த உரையைச் சுட்டிக்காட்டி,

“அவ்வாறு தமிழ் மொழியைச் செம்மொழியென அங்கீகாரம் அளித்திட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன், அப்படித் தேவையான அங்கீகாரத்தை இந்த கீழ்த்திசை மாநாடு வழங்கவில்லையெனில், வேறு யார்தாம் வழங்க முடியும்?” என்று வினாவெழுப்பினார்.

தேவநேயப் பாவாணர்

மொழிஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர் (1902 - 1981) 1966ஆம் ஆண்டில் தமது நுண்ணிய ஆய்வு ஆராய்ச்சிக்குப் பிறகு, தமிழ்மொழி செம்மொழியே என மொழி

அறிஞர்கள் அனைவரும் ஏற்றுப்போற்றும் வகையில், உரிய சான்றுகளுடன் “உலகின் முதன்மையான செம்மொழி” (The Primary Classical Language of the World) என்ற அரிய நூல் ஒன்றை ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிட்டார்.

பாவாணர் அந்நூலில் எடுத்துரைத்த அசைக்க முடியாத ஆதாரங்கள் தமிழ் ஆர்வலர்களையும், அறிஞர்களையும் மட்டுமல்லாமல் பிறமொழி அறிஞர்களையும் குறிப்பாக, வடமொழி மற்றும் ஆங்கிலப் புலமை மிக்கோரையும் பெரிதும் ஈர்த்து ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்தன.

அறிஞர் கில்பர்ட் சிலேட்டர்

தமிழ் மொழியின் சீரிய ஒலியமைப்பு, சொல்லமைப்பு தொடரமைப்பு ஆகியன செவ்வியல் தன்மைக்கு தக்க எடுத்துக்காட்டுகளாக அமைகின்றன. அவற்றில் அமைந்துள்ள இலக்கண வரன்முறைகள், இக்கால மொழியியல் வல்லுனர்களை மிகவும் வியப்பில் ஆழ்த்தியுள்ளன. மிகப்பழங்காலத்திலேயே தமிழ்மொழி செவ்வியல் நிலையினை எய்தியதென்பதே திராவிட நாகரீகத்தின் உயர் தனிச் சிறப்பை உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டும் சான்றாக நிலைபெற்றுவிட்டது.” என அறிஞர் கில்பர்ட் சிலேட்டர் (Guilbert Slater) குறிப்பிடுகின்றார். “கிரேக்க மொழியுடன் தமிழ் மொழியாளரின் உறவு தொடங்குவதற்கு முன்னரே, தமிழ் மொழி செம்மொழித் தகுதியை அடைந்து

விட்டது” என அவர் மேலும் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

பல்வேறு அறிஞர்களின் கருத்துக்கள்

எல்லிஸ் (F. W. Ellis) என்ற மேல்நாட்டுத் தமிழறிஞர் தமிழின் தொன்மை பற்றி ஆங்காங்கே குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழ் உள்ளிட்ட தென்னிந்திய மொழிகள் இந்தோ ஐரோப்பியக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவை அல்ல என்பதைக் கோட்டுவெல்லுக்கு ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயே கண்டறிந்து சொல்லியுள்ளார்.

தமிழ்மொழி கிரேக்க மொழியைவிடச் செறிவானதென்றும், இலத்தீன் மொழியைவிட மேன்மையானது என்றும், ஆங்கிலம் மற்றும் செருமன் மொழியைவிட ஆற்றல் வாய்ந்தது என்றும் டாக்டர் வின்கலோ குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பிரெஞ்சு இந்தியவியல் அறிஞர் பியரி மெய்லி செம்மொழித் தமிழின் சங்கப் பாடல்கள், கிரேக்க மொழியின் நுட்பமான கவிதைத் தொகுதிகளுக்கு அறைகூவலாக விளங்குகின்றன என்கிறார்.

தமிழ்மீது கொண்ட பற்றால் ‘நன்னெறி முருகன்’ எனத் தம் பெயரை மாற்றிக்கொண்ட, மேற்கு வங்கத்தைச் சேர்ந்த இந்திய மொழிகள் குறித்த ஆய்வியல் அறிஞர் பேராசிரியர் டாக்டர் சுனீத்குமார் சட்டர்ஜி, “தற்போதைய இந்தியப் பண்பாடு மற்றும் சமயத் தத்துவத்தைப் பொறுத்த வரையில் திராவிட மொழியே பாவு நூலாகவும், ஆரியமொழி ஊடிழையாகவும் உள்ளன. இந்தியப் பண்பாட்டுச் செல்வத்திற்கு

திராவிடர்கள் ஆற்றிய பங்கு ஐம்பது விழுக்காட்டுக்குத் குறையாதது” என்று தெளிவாகத் தெரிவித்துள்ளார்.

அறிஞர் ஏ. கே. இராமானுசன் ‘இலக்கிய இயற்கையடைவு’ என்ற தம் நூலில், இந்தியாவின் இரண்டு செம்மொழிகளுள் ஒன்றான தமிழ் மட்டுமே, சமகால இந்திய நிகழ் மொழியாகும் என்றும், இது கடந்தகாலத் தொல் பழமையோடு தொடர்ந்து வழக்கு மொழியாக மக்களிடையே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக உள்ளது என்றும் கூறியுள்ளார்.

“சங்க இலக்கியத் தொகுதியில் இடம்பெறும் பாக்களில் இடம்பெறும் 26,350 அடிகளே, உலகின் ஒப்புயர்வற்ற செவ்வியல் மொழி தமிழ் என்பதனை நிலைநிறுத்தப்போதுமான சான்று” என்று டாக்டர் கமில் சுவலபில் தெரிவிக்கிறார். சங்க இலக்கியங்கள் புகழ்பெற்ற காலப்பழைமை கனிந்த தமிழ்ப் பாடல்களாய் செம்மையுடன் விளங்குகின்றன என்று அவர் மேலும் கூறுகின்றார்.

மொகஞ்சதாரோ என்ற இடத்தைக் கண்டுபிடித்த பேராசிரியர் ஆர்.டி. பானர்ஜி “ஆரியர்கள் வருகை புரிந்த காலத்திற்குப் பல நூறு ஆண்டுகளுக்கும் முன்னரே அமைந்திருந்த, சிந்துவெளி நாகரீகமானது, ஆரிய நாகரீகத்திற்கும் முந்தைய அதிசய நாகரீகம் என்பதை நிலைநிறுத்தியுள்ளது என்றும், அம்மக்களைத் திராவிடர்கள் அல்லது

திராவிட இனத்தில் மூத்தவர்கள் என்று தென்னிந்தியாவில், திராவிட மொழியை பேசுகவழக்காகக் கொண்டு வாழும் பல்வேறு சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகப் பின்னர் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது என்றும் எழுதியுள்ளார்.

சொல்லமைவு நுணுக்கத்தைப் பெருமளவில் வடஇந்திய மொழிகளுக்குத் தமிழ்மொழி வழங்கியுள்ளதை முனைவர் பர்ரோ (Burrow) பட்டியலிட்டுள்ளார்.

திருக்குறள், நாலடியார், திருவாசகம் ஆகியவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த போப் அடிகளார் (Rev. G. U. Pope) தமிழில் வடமொழியின் தாக்கம் அதிகம் என்று தமிழர்கள் எண்ணியிருந்த காலத்திலேயே தமிழின் தனித்தியங்கும் ஆற்றலைப் பாராட்டி, “Tamil is an independent language with a copious and original Vocabulary” என்று எடுத்துரைத்தார்.

நிறைவுரை

இவ்வாறு தமிழ் செம்மொழி என்பதை பல அறிஞர்கள் வலியுறுத்தி வந்துள்ளனர். தமிழின் செம்மொழித்தகுதி குறித்து இந்த அறிஞர்கள் குறிப்பாக மேலைத்தேச தமிழ் அறிஞர்கள் கூறிய கருத்துக்கள் உலக அரங்கில் பல்வேறு நாட்டு மொழி வல்லுனர்களிடம் அதிர்வை ஏற்படுத்தின.

செம்மொழித் தமிழ் பற்றியும் தமிழ்ச் செவ்விலக்கியங்கள் பற்றியும் எல்லிஸ்,

மொழி, பண்பாடு, நெருக்கடி, திசை வெளிகளைக் கடத்தல்

இன்று உலகில் ஐயாயிரத்துக்கும் மேலான மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. முன்பு பேசியவை. அண்மைக் காலத்தில் மறைந்தவை. மறைந்து கொண்டு வருபவை. ஒலி இலக்கணம் அமைப்பு ஆகியவற்றில் மாற்றம் பெற்று வருபவை. கடன் வாங்கிக் கலந்தவை என்ற பட்டியலும் நம்மிடையே உண்டு. அரமைக்மொழி ஒரு காலத்தில் பேசப்பட்டது என்று அறிகின்றோம். சமஸ்கிருதம் இறந்த மொழியாகி விட்டது. இலத்தீன் அமெரிக்க, ஆபிரிக்கப் பழங்குடிகள் பேசுகின்ற மொழிகள் மறைந்து கொண்டு வருகின்றன. தமிழ் கூட எதிர் காலத்தில் மறைந்து போகக்கூடிய ஒரு மொழி என அடையாளம் காணப்பட்ட, பழங்குடிகள் பேசுகின்ற மொழிகள் பல சொல்லாலும் எழுத்தாலும் தம்முடைய இயல்பை இழந்து போகின்ற நிலையை நாம் அவதானிக்கலாம்.

மொழிகளைக் குடும்ப மொழிகளாகப் (Language Family) பார்க்கின்ற பண்பாடும் உலகில் உண்டு. உலகில் பேசப்படுகின்ற பல்வேறு மொழிகள் சில குறிப்பிட்ட தொல்மொழிகளிலிருந்து (Proto Language) தோற்றம் பெற்றன என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். ஒலி, சொல், அமைப்பு, சொற்களஞ்சியம் ஆகியவற்றினிடையே காணப்படுகின்ற ஒத்த தன்மைகள் நோக்கப்பட்டு மொழிக்குடும்பம் என்ற

பேராசிரியர் வ.மகேஸ்வரன்
தலைவர், தமிழ்த்துறை, பேராதனைப்
பல்கலைக்கழகம்

கருத்தியல் கட்டமைக்கப்படுகின்றது. இந்த வகையில் இந்தோனியா, ஐரோப்பிய மொழிக்குடும்பம், சீன திபெத்திய மொழிக்குடும்பம், திராவிட மொழிக்குடும்பம், செமித்தோ அரமிக் மொழிக்குடும்பம். மலாயாபாலினேசியன் மொழிக்குடும்பங்கள் இன்று அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இனி மொழியைப் பேசுவோர் பற்றியும் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. சில மொழிகள் சிலர் மட்டும் பேசுமளவில் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக உலகெங்கிலும் உள்ள பழங்குடியினர் பேசுகின்ற மொழி, இன அளவு அல்லது ஊர் அளவிலேயே நிலைத்துக் காணப்படுகின்றது. அதேவேளை பலகோடி மக்கள் பேசுகின்ற மொழியும் உண்டு. உதாரணமாகச் சீனமொழி பலகோடி மக்களால் பேசப்படுகின்றது. இதை விடவும் ஒரு மொழி பேசுவோர், இரு மொழி பேசுவோர், பல மொழி பேசுவோர் எனவும் மக்கள் உள்ளனர். உலகின் பல தீவுக்கூட்டங்களில் வாழ்கின்ற மக்கள் ஒரு மொழியாளர்களாகவே உள்ளனர். இலங்கை போன்ற நாடுகளில் வசிப்பவர்கள் அநேகமாக இரு மொழியாளர்களாக உள்ளனர். இந்தியா போன்ற பலமொழி பேசும் தேசமொன்றில் நாம் பல

மொழியாளரைக் (Multi lingual Persons) காணலாம். மேலும் ஒரு நாட்டில் பல மொழிகள் பேசப்படும் சூழலும் உண்டு. உதாரணமாக இந்தியாவில் நான்கு மொழிக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. சுமார் 1200 மொழிகள் அடையாளங்காணப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் திருந்திய மொழிகள் 200 என்பர். நாட்டு மொழியாகப் பதினெட்டு மொழிகள் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு மொழி பேசுவதும், மொழியும் நாடும் என பல பரிணாமங்கள் கொண்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

மொழிக்குள்ள இருகூறுகள்

01. மொழிதல்

02 எழுத்துதல்
என்பனவாகும்.

ஒலியும், எழுத்தும் இணைந்தது தான் திருத்தமான மொழியின் பண்பாக அமைவது. ஒலிக்கும் அதன் அடையாளமாக இடப்படுகின்ற வரி வடிவத்துக்கும் இடையே எந்தவிதமான, தர்க்க ரீதியான உறவுகளும் இல்லாதபோதும் ஒலிக்கான அடையாளக் குறியீடுகளாக வரிவடிவம் அங்கீகரிக்கப்பட்டதை நாம் அறிவோம். அந்த வரி வடிவத்தின் பயணம் நீண்டது. இது மொழியை வாய்மொழிப் பண்பாடு என்ற தளத்திலிருந்து செய்யுள், எழுத்து, பண்பாடு என்ற தளத்திற்கு மாற்றி அமைத்ததை எழுத்தின் வரலாறு கூறும்.

மேற்குறித்த அடிப்படைப் பண்பாடுகளில் இருந்து தான் மொழி பற்றிய தொடர் கருத்து நிலைகளை மேலும் முன்வைக்க முடிகின்றது. அடிப்படையில் மொழி என்பது, அ. மனிதனை விலங்கிலிருந்து

வேறுபடுத்துவது.

ஆ. பண்பாட்டின் அடித்தளமாக அமைவது,
இ. கலைகளின் பரிமாற்றக் கருவியாக அமைவது.

ஈ. அரசியல் பண்பாட்டின் அடையாளமாக விளங்குவது.

இவ்வாறானதொரு பின்னணியிலே தான் தமிழ்மொழிபற்றிய தொடர்பான பல நிலைக் கோலங்களை நோக்க முடிகிறது.

மொழி என்ற கோட்பாட்டைத் தொல்காப்பியர், பண்பாட்டின் அடையாளமாகவும் இனங்காண்கின்றார். அதனால் தான் அவர் தொல்காப்பியத்தில் சொல்லதிகாரத்தில் கிளவியாக்கம் என்ற அதிகாரத்தினூடாக மொழியை எவ்வாறு ஆக்க முடியும், எவ்வாறு ஆக்கக் கூடாது, அவற்றில் முரண்பாடு ஏற்படின் அமைதி எவ்வாறு காணலாம் என்றெல்லாம் விளக்குகின்றார். கிளவியாக்கம், உயர்திணை அ.றிணைப் பாகுபாடு. பால், நிலை, திணைபால் பொருத்தப்பாடு, வழாநிலை, வழு, வழுவமைதி, வினா விடை முறைமை, மூவிடத்துக்குரிய சொல், தகுதியும் வழக்கும், புறநடைகள் எனப் பல்வேறு விதமாக அவர் மொழியமைப்புக் கோட்பாடுபற்றி விஸ்தாரம் செய்கின்றார். இந்நிலையில் ஓர் இலக்கணகாரன் என்ற தளத்தில் நின்று கொண்டு மொழியின் அமைப்பு இவ்வாறு தான் அமைந்திருக்க வேண்டும் என்று தொல்காப்பியர் கட்டமைக்கின்றார்.

மொழிதல் கோட்பாட்டை இலக்கிய காரணாக நின்று கொண்டு. வள்ளுவர் இன்னுமொருதளத்தில் முன் மொழிகின்றார்.

இன்சொல், வன்சொல், வாய்ச்சொல் என்று சொல்லுக்குப் பல்வேறு விதமான தன்மைகளைக் கொடுத்து விபரிக்கின்றார். எல்லாச்சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே எனத் தொல்காப்பியர் கூற, யாதொன்றும் தீமை இல்லாதன சொல்லலே சொல் என்பார் வள்ளுவர். சொல்லின் பிரதான கருவியாக நாவை வள்ளுவர் கருதுகின்றார். “நா காக்க” என்ற தாரக மந்திரத்தை அழுத்தமாக முன்வைக்கின்றார். சொல், இன்சொல்லால், ஈரம் நிறைந்து, படிந்து இல்லாத, செம் பொருள் கண்டார் வாய்ச்சொல், இனியவை சொல்லுதல், பயனுள்ளவை சொல்லுதல், வெல்லும் சொல் இன்மையறிந்து சொல்லுதல் என்றெல்லாம் பல்வேறு பண்பாட்டுத்தளத்தில் மொழியைப் பிரயோகிக்க வேண்டிய முறைகளை வற்புறுத்தி ஓர் இலக்கியகாரனாக மொழிதல் கோட்பாட்டை முன்னிறுத்துகின்றார்.

இவ்வாறான இரட்டைப் பண்பாட்டுத் தளத்தில் தான் நமது மொழி நீண்ட காலமாக வளர்ந்து வந்தது. அதனால் தான் அது பல்வேறு தடைகளைத் தாண்டிப் பலதளங்களில் நிலைபெற்று. அது வாழ்வாக நிலைத்து (சங்க இலக்கியங்கள்) அது அறமாகப் போதித்தது. (சங்கமருவிய கால இலக்கியங்கள்) அது உணர்வுபூர்வமான பக்திக்கு வாகனமாகியது. (பல்லவர்காலம்) அது பல்பரிமாணத் தன்மை கொண்டதாக உருமாற்றம் பெற்றது. (இடைக்காலம்) இதற்கும் மேலாக அது உணர்வின் வாகனமாகவும் அமைந்தது.

தமிழ் நாட்டிலும், இலங்கையிலும் தமிழ் மொழி இயக்கம் சார்ந்த அரசியல்

செயற்பாடுகளுக்கு மொழியும் இலக்கியமும் பயன்பாட்டுக் கருவிகளாயின. குறிப்பாக திராவிடர் கழகத்தின் செயற்பாடுகளில், இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் தமிழை முன்னிறுத்தினர். இலங்கை மிதவாதக் கட்சிகளின் அரசியல் போராட்டத்திலும் தமிழை முன்னிறுத்தினர். “தமிழன் என்று சொல்லடா தலை நிமிர்ந்து நில்லடா”, “தமிழைப் பழித்தவனைத் தாய் தடுத்தாலும் விடேன்”. “பொங்கு தமிழுக்கு இன்னல் நிகழ்ந்தால் சங்காரம் நிசமென்று சங்கே முழங்கு” முதலான கோசங்களின் வழி தமிழ்ப் போராட்டக் கருவியாகவும், அரசியல் ஆயுதமாகவும் பயன்பட்டவற்றை அறிகின்றோம். இலங்கையில் நடைபெற்ற முப்பது ஆண்டுகால யுத்தம் கூட மொழியை முன்னிறுத்திய போராட்டமாகவும் அமைந்தது. நாம் யாவரும் அறிந்ததே.

இதற்கு மேலாக மொழிக்கான கடவுள் நிலை வழங்கப்பட்டதையும் நாம் அறிவோம். பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையின் மனோம்ணியத்தின் “நீராரும் கடலுடுத்த” என்ற பாடல் தமிழை எல்லையற்ற பரம்பொருள் நிலைக்கு உயர்த்தியது. இந்த உயர்த்துகையின் அடுத்த கட்டத்தில் பாரதியார் அத் தெய்வத்துக்கான வாழ்த்துப்பாவாக “என்றென்றும் வாழியவே” என்று பாடியிருக்கின்றார். அதேவேளை தமிழ் சமஸ்கிருத மயமாக்கலுக்குள் ஆட்பட்டுச் சிக்கித்தவித்தது. தமிழ் தனித்துவமான மொழியே அல்ல எனப்பலர் வாதிட்டனர். “ஐந்தெழுத்தால் உருபாஷையும் உண்டென அறையவும் நாணுவர் அறிவுளாரே” என்று அது இழித்துரைக்கப்பட்டது. மாறாக மறைமலை அடிகள் சமஸ்கிருதம் மறுத்த தனித்தமிழ்

இயக்கத்தை நெறிப்படுத்தினார் அது தமிழின் புனிதம் காத்தது. இவ்வாறு தமிழ் மொழி பல்வேறு பண்பாட்டுத் தளங்களையும், பண்பாட்டு நெருக்கடிகளையும் தாண்டி வளர்ந்து வந்துள்ளது என நாம் அறிவோம்.

ஆனால் இந்த மொழி இன்று பல்வேறு சவால்களை எதிர்நோக்குவதை நாம் அவதானிக்கலாம். தொழில்வாண்மை தேடி கல்வி, அந்நியமயமாதலும், அடையாள இழப்புக் களும். உலகமயமாதல் நெருக்கடிகள், அரசியல் மேலாதிக்கத்தின் நெருக்கடிகள் ஆகியவை சுயமொழி வழிச் சிந்தனையின் தேக்கத்துக்கும், பிறமொழி மயமாக்கலுக்கும் இடந்தந்து நிற்பதை அவதானிக்கலாம். இந்த நிலை நீடிக்கும் போது பாரதியாருக்கு ஒரு பேதை, “மெல்லத் தமிழினிச் சாகும்” என்று உரைத்தது போலவும், யுனெஸ்கோவின் அறிக்கை போலவும், நாம் நமது மொழியை அதன் பண்பாட்டை இழந்து விடப்போகின்றோமோ என்ற பதட்டமான சூழலில் வாழ்கின்றோம்.

ஆகவே, இச்சவால்கள் யாவற்றையும் தாண்டி மொழியை நாம் வாழும் காலத்தில் நிலைநிறுத்தி அடுத்த தலைமுறைக்கும் கடத்த வேண்டிய கடப்பாட்டில் உள்ளோம். அதனைப் பொதுவாழ் விலும், பாடவிதானங்கள் வழியாகவும், வீட்டிலும் பேணுவதும், நடைமுறைப்படுத்துவதும் நமது கடமையாக உள்ளது. மொழியறிதல் என்பதையும், மொழியைக் கற்றல் என்பதையும் யாந்திரீகத்தனமான ஒரு செயற்பாடாகக் கருதாமல் அதனை உயிர்ப்புள்ள ஒரு செயற்பாடாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுதல் வேண்டும். மொழிவழியாகப் புதிய சிந்தனைகளைத் தூண்டுவதும் புத்தாக்கம் செய்ய முயற்சிப்பதும், நமக்கென்றோர் நலியாப்பண்புடையோம் என்பதை வலியுறுத்துவதும், எங்கும் எதிலும் மொழிபேணுதலும், பாதுகாத்தலும் அதனை உரிய முறைகளில் கடத்துவதும் திசை, வெளிகளை விசாலிப்பதும் நமது கடமை, சிந்திப்போமாக.

கனியிடை ஏறிய சுவையும்
முற்றல், கழையிடை ஏறிய சாறும்;
பனிமலர் ஏறிய தேனும்,
காய்ச்சுப் பாகிடை ஏறிய சுவையும்;
நனி பசு பொழியும் பாலும்
தென்னை, நல்கிய குளிர் இளநீரும்;
இனியன என்பேன், எனினும்
தமிழை, என்னுயிர் என்பேன் கண்டீர்!

பாவேந்தர் பாரதிதாசன்

உயர்தனிச் செம்மொழியும் நாமும்

திருமதி வசந்தி தயாபரன்

ஒரு மொழி செவ்வியல் மரபு உடையது எனத் தகைமை பெறுதற்கு, மூன்று அடிப்படைத் தலகமைகளை அது கொண்டு இருக்க வேண்டும். அவையாவன, தொன்மை மிக்கதாக -, பழைமைச்சிறப்பு மிக்கதாக இருக்கின்றமை, இன்னொரு மொழியிலிருந்து கிளைக்காமல் தனித்துவமாக வளர்ந்தமை, செழுமை மிக்க பேரிலக்கியச் செல்வத்தைக் கொண்டு இருக்கின்றமை என்பனவாம். மொழியியலாளர், தொன்மை, தொடர்ச்சி, செழுமைவளம் என இவற்றைச் சுருங்கக் கூறுவர். இவை மூன்றினையும் ஒருங்கே நிறைவு செய்கின்ற தமிழ்மொழிக்கு, 1902 ஆம் ஆண்டிலேயே 'உயர்தனிச் செம்மை' எனும் தகைமையை வேண்டி நின்றவர், பரிதிமாற்கலைஞர் ஆவார். எனினும், தமிழுக்கு, செம்மொழி எனும் தகுதி 2004 ஆம் ஆண்டிலேயே வழங்கப்பட்டுள்ளது. பல மொழிகளுக்குத் தாயாக இருப்பது, உயர்சிந்தனையின் வெளிப்பாடான பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைக் கொண்டிருப்பது எனும் மேலதிகமான சிறப்புக்களையும் கொண்டு ஈராயிரம் ஆண்டுகளாகவே தமிழ் ஒரு செவ்வியல் மொழியாகப் பரிணமித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. அதனால்தான் உலக மொழியியலறிஞர்கள் கூட தமிழைச் செம்மொழியாக எப்போதோ ஏற்றுக்கொண்டு விட்டனர்.

தாய்மொழியாம் தமிழின் செம்மொழிப் பண்புகளைப் பற்றி அறிவதும், அதன் கலை இலக்கியங்களைப் பயில்வதும், அவ்வழியில் எமது தொன்மையான பண்பாட்டுக் கருவூலங்களைப் பேணிப் பாதுகாத்து எமது தமிழ்மொழியை எதிர்காலச் சந்ததிக்கு வழங்குவதும் தமிழராகிய எமது பொறுப்பு. அதுகுறித்த சில சிந்தனைகளின் பகிர்வே இக்கட்டுரையாகும்.

தொன்மை

ஓர் இனக்குழுமத்தினர் தமது எதிர்காலத்தைக் கட்டமைப்பதும், வாழ்வில் வெற்றி பெறுவதும் அவர்தம் அறிவினதும் ஆற்றலினதும் வெளிப்பாடு. இன்றைய உலகில் இனங்களும் நாடுகளும் ஒன்றுடனொன்று போட்டியிடுகின்றன. அறிவியல், தொழில்நுட்பம், என்பவற்றின் துணைகொண்டு ஏனையவற்றை விஞ்சுகின்றன. ஆனால் பண்டைப்பெருமை என்பது உலகில் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சில இனங்களுக்கு மட்டுமே உரியது என்பது வரலாறு. அதுவோ, நாம் நினைத்தவுடன் திடீரென அடைந்துவிடக்கூடிய ஒன்றன்று. எமது நற்பேறின் பயனாக விலைமதிப்பற்ற அந்தச் செல்வத்தை, நாம் முதுசொமாகப் பெற்றுள்ளோம். அதனால் தான் 'திராவிடமொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்' எழுதிய மொழியியலறிஞர் ரொபர்ட் கால்ட்வெல்

உட்பட்ட பல அறிஞர் பெருமக்கள், தமிழின் தொன்மைச் சிறப்புக்களை மிகவும் விதந்துரைக்கின்றனர்.

கலை இலக்கியங்கள்

கலை இலக்கியங்கள் எக்காலத்தும் மனித வாழ்விற்கு ஒளி ஊட்டுவனவாயும் அதனைச் செழிக்கச் செய்வனவாயும் விளங்குதல் உலகளாவிய உண்மை. பண்பட்ட ஓர் இனத்திலேதான் செழுமையான கலைகளும் இலக்கியங்களும் பிறக்க முடியும். அவையே, தாம் தோற்றம் பெற்றுச் செழித்த நாடு, அங்கு வாழ்ந்த மக்களின் பண்பாடு, அவர்களது மொழி என்பவற்றைக் காலம் கடந்தும் காட்டுகின்ற ஆவணங்களாகும். கலைகளின் வளமை, பழைமை என்பன அவ்வினக் குழுமத்தின் பண்பாட்டுப் படிநிலையின் சுட்டிகளாக விளங்குகின்றன.

தமிழரின் கலைவடிவங்கள் உலகத்திற்கு வழங்கிய கொடைகள் அளப்பரியன. தமது கலைகளையும் பாரம் பரியத்தையும் கண்ணெனப் போற்றிய ஒரு சமுதாயமாகப் பண்டைய தமிழர் கணிக்கப்படுகின்றனர். காட்சிக் கலைவடிவங்களான ஓவியம், சிற்பம் என்பனவும், கேட்புக்கலையான இசையும், படைப்புக்கலையான எழுத்து இலக்கியங்களும் இன்னும் பிறவும் பழந்தமிழரின் அகவாழ்வுக்கு வளம் சேர்த்தன. தமிழரின் வாழ்வியல், கலைகளோடு பின்னிப் பிணைந்ததாகவே இருந்துவந்தது என்பதற்கு வரலாற்றுச் சான்றுகள் ஏராளமாக உள்ளன. ஆற்றுகைக் கலைகள் மிகப் பழைமையான ஊற்றுக்களைக் கொண்டவையாக, தனிமனிதனையும் சமூகத்தையும்

ஒன்றிணைப்பவையாகத் திகழ்ந்தன. செவ்வியல் கலைகளுடன் வளமிக்க நாட்டுப்புறக் கலை மரபும் ஒருசேர வளர்ந்து செழித்தது. இன்றும் தமிழரின் பழம்பெருமை வாய்ந்த இசை, ஆடற்கலை, சிற்பக்கலை முதலியன உலகத் தாரால் வியந்து போற்றப்படுவன.

தமிழிலுள்ள செவ்வியல் இலக்கியங்களும், முற்றிலும் மானுட வாழ்வைப் பற்றியே பேசுகின்ற தனிச்சிறப்புக்கு உரியன. உலகின் தலைசிறந்த அறநூலான திருக்குறள், வாய்புகழ் வள்ளுவர் சமயங்கடந்த சிந்தனையின்பாற்பட்டு தமிழுக்குத் தந்த செழுந்தமிழ்ப் புதையல். அது ஆங்கிலத்தில் மட்டும் ஐம்பதிற்கு மேற்பட்ட மொழிபெயர்ப்புக்களைக் கண்டுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழினம் உலகுக்கு ஈந்த ஒப்பற்ற கொடை அது என்பதையும் நாம் நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண்கீழ்க் கணக்கு, முதலான நூல்கள், வாழ்வின் அனைத்துத் துறைகள் பற்றியும் பேசுகின்றமை, தமிழுக்கே உரிய ஒரு தனிச்சிறப்பு என, மொழியியல் அறிஞர்கள் போற்றுகின்றனர்.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைப் பற்றிப் பேசுகையில், புகழ்பெற்ற பேராசிரியர் ஜோர்ஜ் எல்.ஹார்ட் “அவற்றின் சொற்செறிவும், பொருளாழமும், அவற்றின் நுட்பமும் திண்மையும், அகலமும் விரிவும், அவை நுவுலும் பல்வேறு பாடுபொருள்களும் களமும்” பற்றியும், “அவை மட்டுமே முற்காலத்து இலக்கியங்களில் சமூகத்தில் கடைப்பட்ட மக்களையும் கருப்பொருளாகக் கொண்டிருந்தமை” பற்றியும் வெகுவாகச்

சிலாகிக்கிறார். இத்தகு 'உலகளாவிய கோட்பாடு', தமிழ்மொழியை இந்திய இலக்கியங்களுள் மட்டுமன்றி உலகளாவிய மிகப்பெரிய செவ்வியல் இலக்கியங்களுடனும் ஒருங்கே வைத்து அவற்றுள் ஒன்றெனப் போற்றும் தகுதியை அளிக்கின்றது எனவும் அவர் திடமாகக் கூறுகிறார். இச்சிறுகட்டுரையைப் பொறுத்த அளவில், இக்கூற்று ஒன்றே இன்றைய தலைமுறையின் சிந்தனையைத் தூண்டுதற் கான தொடக்கப்புள்ளியாக அமையவல்லது.

எமது மனப்பாங்கு

தமிழ், இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் மிகத்தொன்மையான செம்மொழியாகும். ஐரோப்பியப் பண்பாட்டின் ஆணிவேராகத் திகழ்ந்த பெருமைக்குரிய செம்மொழியான கிரேக்க மொழி மட்டுமே தூய தனி இலக்கியம் எனும் வகையில் தமிழுக்கு ஒப்பாகவைத்து எண்ணத்தக்கது, என்பது மொழியியலாளரது துணிபு. அதுகுறித்து, தமிழ்மொழிக்குச் சொந்தக்காரரான நாம் பெருமையடையலாம், பெருமையடையவும் வேண்டும்! ஆனால் நடைமுறை வாழ்வில் எமது சிந்தனைப்போக்கு எவ்வாறிருக்கிறது? நாம் தமிழர் எனப் பெருமிதத்துடன் உரைப்பதற்குக் கூசுகின்ற தமிழர்களையே நாம் பலவேளைகளில் சந்திக்கின்றோம். அல்லாதவிடத்தும் தமிழில் உரையாடுவதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளும் தமிழர்கள் கணிசமானோர் நம்மிடையேதான் உலவுகின்றனர். நீண்டகாலமாக அந்நியரிடம் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்துவிட்டோம். அரும்பாடுபட்டுச் சுதந்திரம் பெற்றபோதும் 'மீளா அடிமைகளாக' ஆங்கிலத்திற்கு

என்றென்றும் ஆட்பட்டுக்கிடக்கும் தமிழர்தான் நாம்.

அடிப்படையில், தமிழ்மொழி பற்றிய உண்மையான புரிதல் எம்மிடையே இல்லை. எந்த ஒரு விடயத்தைப் பற்றியும் சரியானதும் ஆழமானதுமான அறிவும் முறையான பரப்புரையும் இல்லாதவிடத்து, அது எம் கருத்தைக் கவர்வதில்லை. உலக அரங்கிலே பெரிதாகக் கொண்டுசெல்லப்படாமல் பல நூறு ஆண்டுகள் தமிழ்மொழி தேக்கம் பெற்றிருந்தது. அவ்வாறே, பல நூறு ஆண்டுகள் காலனித்துவத்தின் கீழ் அடிமைகளாக இருந்தமையால் நமக்குங்கூட அதன் இலக்கியங்களும் கலைவடிவங்களும் புரியாமற் போயின. ஆங்கிலக் கல்விவழியும், ஆங்கிலேயரது ஆளுகையின்வழியும் அவர்தம் பண்பாட்டையும் வாழ்க்கைமுறைகளையும் நாம் வரித்துக்கொண்டோம். அன்று, அது காலத்தின் நிர்ப்பந்தமாக இருந்திருக்கலாம். எனினும் இன்னமும் அந்த மாயையிலிருந்து நாம் விடுபடாது இருத்தலே பேதைமை!

இன்றைய உலகில் ஆங்கிலத்தின் இன்றியமையாமை எக்காரணம் கொண்டும் மறுக்கத்தக்கதன்று. உலகப் பொதுமொழிகளுள் ஆங்கிலம் முக்கியமான இடத்திலுள்ளது என்பது உண்மையான கூற்றே. போட்டி நிறைந்த உலகில், வேலைவாய்ப்பு, பொருள்சேர்ப்பு, வசதியான ஆடம்பர வாழ்வு எல்லாவற்றையும் நல்குவதாகவும், அறிவியல் மொழியாகவும் உள்ள ஆங்கிலத்தை நாம் கற்பது அவசியமாகின்றது. அவ்வாறே, ஆங்கிலம் அல்லாத வேறு சில மொழிகளையும் இன்று நாம் கற்கின்றோம். ஆயினும் தமிழ்

ஒருசெம்மொழி, ஆனால் ஆங்கிலம் ஒரு செம்மொழி அன்று. செல்வாக்குப் பெற்ற மொழிகள் எல்லாம் செம்மொழிகள் ஆகா.

‘நம் தமிழ்மொழி உலகில் பிற நாட்டவரின் தாய்மொழியாய் இருந்திருக்குமேயானால் இந்நேரம் அதுஉலகப் பெருமையை அடைந்திருக்கும்’ என்பது அறிஞர் அண்ணாவின் கூற்று. நம் தமிழ்மொழியின் மாண்பு பற்றிய தெளிவும் பெருமிதமும் கொண்டோராக நாம் மாறுகையில், எனது இனம் தமிழ் இனம் என்ற பெருமிதம் எமது சிந்தனையில் சேரும். ஆனால் இந்தப் பெருமிதம் மட்டும் எம்மொழியை வாழவைக்கப் போவதில்லை.

எமது இன்றைய நிலை

தாய்மொழிக்கல்வியைப் புறக்கணித்தல் என்பது எமது மத்தியில் இன்று ஏற்பட்டுள்ள நவீன ஓழுகலாறு. போட்டித்தன்மை மலிந்த உலகில் வெற்றியாளராக உருவாகிவிட வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கில், இளம் சந்ததி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. நம்மவரோ, தமது பிள்ளைகளுக்கு ஆங்கிலவழிக்கல்வியே உகந்தது என்று நினைக்கின்றனர். கல்வியியலாளர்கள் அதன் பாதகங்களைச் சுட்டிக் காட்டியபோதும் அது அவர்களைச் சரியாகச் சென்றடையவில்லை. சில நாடுகளில் தமிழ்வழிக்கல்வி படிப்படியாகக் குறைக்கப்பட்டு வருகின்ற நுண்ணிய செயற்பாடுகளும் திட்டமிட்ட அடிப்படையில் நடந்தேறுகின்றன. அதுகுறித்த விழிப்புணர்வு, தமிழ்ச் சமூகத்திற்கு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. கல்வித் திட்டங்கள் சுயசிந்தனையை ஊக்குவிப்பதாகவும் தேடலுக்கு இட்டுச் செல்வதாகவும் அன்றி

தொழிற்சந்தைக்கு மாணவர்களைத் தயாரிப்பனவாக அமைந்துவிட்டன. அதனால் கடிவாளம் பூட்டப்பட்ட குதிரைகளாக, இளம் தலைமுறை ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்நிலையில் வாசிப்பும் அருகிவிடக் காண்கின்றோம். நல்ல தமிழ் நூல்களைத் தேடிக்கற்றல் என்பது பழங்கதையாக மாறிவிட்டது. இன்னொருபுறம், புலப்பெயர்வு எம்மவரீது சுமத்தியுள்ள புதிய பண்பாட்டுச் சூழலும், அலைந்துழல்கின்ற வாழ்க்கை நெறியும் மொழியின் இருப்பினீது தாக்கம் செலுத்தும் மேலும் சில வலுவான காரணிகளாக உருவாகிவிட்டன. புதிதாகத் தோன்றிவரும் தாய்மொழியறியாத தலைமுறையானது, தமிழின் செம்மொழித் தகைமை பற்றிச் சிந்திக்கும் என நாம் எதிர்பார்ப்பது அறியாமை. தமிழின் செவ்வியல் இலக்கியங்களில் அவர்கள் பரிச்சயம் பெற்றிருப்பர் எனக் கருதுவது அதைவிடவும் மடைமை.

எமது பொறுப்பு

தமிழராகிய நாம், தமிழை அன்றாட வாழ்வில் உயிர்ப்புடன் வாழவைக்கவேண்டும். அதற்கு, தமிழரது வீட்டுமொழியாக தமிழ் மட்டுமே பேசப்படவேண்டும். அந்த மாற்றம் நிகழவேண்டுமாயின் முதலில் தமிழரது மனப்பாங்கு மாற்றமுற வேண்டும்.

இலக்கியம் காலங்கடந்தது, காலத்தால் முந்தியதாக இருத்தல் அதற்குச் சிறப்பே ஒழிய குறை ஆகாது என பேராசான் மு.வரதராசனார் கூறுவார். தமிழிலுள்ள நல்ல நூல்களைத் தேடிக்கற்பதும் அவற்றை இளந்தலைமுறையினரிடையே கொண்டு சேர்ப்பதும் எமது தலையாய கடன்கள்.

காலங்கடந்தும் வாழத்தக்க பல இலக்கிய வடிவங்கள் தமிழில் உள்ளன என்பது வெள்ளிடைமலை. இலக்கியத்தைச் சுவைப்பதற்கும் சிறுவயதிலேயே பயிற்சி தேவை. அதனால்தான், பாடநூல்களில் சேர்க்கப்படும் பகுதிகள், பொறுக்கியெடுத்த இலக்கியச்செல்வத்தின் தேறல்களாகவும் மாணவர் மனதினைக் கவ்வக்கூடியனவாகவும் அமையவேண்டும். பழகப்பழக நட்புச் சிறப்பதுபோன்றே, பயிலப்பயிலவே இலக்கியம் சிறக்கும். தமிழ்ப்பண்பாட்டுச் செல்வங்கள் இனிவரும் உலகிற்குக் கையளிக் கப்படுதற்கு இதுகுறித்த முயற்சிகள் செய்யப்படல் வேண்டும்.

மட்டமான இரசனை உணர்வை வளர்க்கின்ற, கவர்ச்சியாகத் தோற்றுக்கின்ற சில வெகுசன ஊடகங்களின் தீவிரமான அணிவகுப்பினிடையே எமது இளநெஞ்சங்களில் வாசிப்புக் குறித்த விழிப்பை ஏற்படுத்த விழைவது எம்முன்னுள்ள மிகப்பெரிய சவாலே.

தாய் தமிழைப் பேணிக் காக்க நாம் ஆற்றவேண்டிய எளிமையான கடமைகள் இன்னும் உள்ளன. தமிழ்வழிக்கல்வி, தமிழில் பேசுதல், தமிழ்ப் பெயர்களைச் சூட்டுதல், பிறமொழிக்கலப்பைத் தவிர்த்தல் என்பன அவற்றில் மிகச்சில. நாளாந்த வாழ்விலே, அதிகமதிகமாகத் தமிழைப் பேசுதல், சமூக ஒன்றுகூடல்களில் இயன்ற அளவுக்கு பண்பாட்டுச் சொல்லாடல்களைப் பயன்படுத்தல், நவீன உலகிற்கான புதிய கலைச் சொற்களைப் புழக்கத்தில் கொண்டுவருதல், மொழியைக் கற்பித்தலுக்கான புதிய உத்திகளைப் பின்பற்றல் என இவை மேலும் விரியும்.

பழைமை ஒன்றையே போற்றிப் புகழ்வது வளர்ச்சிக்குப் பயன்படாது. ஆனால், புதிய பண்பாடுகளின் வரவும் கலப்பும் எம்மை நிலைகுலைத்தலாகாது. அவற்றை வரவேற்கும் அதேவேளை, தமிழரது செம்மையான வாழ்வியல் குறித்த சரியான புரிதல் எமக்குத் தேவை. அப்போதுதான் எமது மொழியும் பண்பாடும் தடுமாறும் நிலை ஏற்படாது காக்கும் ஆற்றலை நாம் பெறுவோம். நவீனநாகரிகம், உலகோடு ஒட்டி நடத்தல் என்பன குறித்து தவறான புரிதல்களுக்குள்ளும், சில மாயைகளுக்குள்ளும் நாம் சிக்குண்டு கிடக்கிறோம். அக்கட்டுக்களைத் தகர்த்துக்கொண்டு எமது மொழியின் பாரம்பரியம், தமிழின் பண்பாடு, முதலிய தேடல்களை நோக்கி நாம் பயணிக்கவேண்டும். அதற்கு, தமிழ்மொழி பற்றிய உலகத்தரத்திலான ஆய்வுகள் அவசியமாகின்றன.

ஊராவட்ட பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழுக்கான இருக்கை ஒன்றைப் பெற்றுக்கொள்ளத் தொடர்பிலான முயற்சியும் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும். தமிழ் தவிர்ந்த ஏனைய அனைத்துச் செம்மொழிகளும் ஏற்கனவே அங்கு இருக்கைகளைப் பெற்றுள்ளன. தமிழ்மொழியானது காலத்தோடு எதிர்நீச்சல் போட்டு நின்றநிலைக்கவும், இனிவரும் சந்ததிக்குக் கொண்டு செல்லப்படவும் ஊராவட்ட தமிழ் இருக்கை வழிசமைக்கும்.

இன்றைய உலகில் வெகுவேகமாக சில தாய்மொழிகள் அழிந்துகொண்டிருக்கின்றன. அந்த அபாயத்தை அம்மொழிகளைப் பேசுவோர் உணர்ந்துகொண்டதன் விளைவாக இன்றைய உலகில் புதிய போக்கொன்றினைக் காணலாம். தத்தமது

பழங்காலப் பண்பாட்டை மீட்டெடுத்து, அதன் செவ்வியல் பண்புகளுக்குப் புத்துயிர் வழங்க முயலும் ஆர்வமே அது. மிகச்செழுமையான பண்பாட்டின் சொந்தக்காரரான நாமும் அவ்வழி செயல்படுவதற்கான காலம் கனிந்துவிட்டது.

உலகின் ஆதியான மொழிகளாகவும், அதேசமயம் பேசப்படும் மொழிகளாகவும் உள்ள ஒருசில மொழிகளில், முதலிடம் ஹீப்ரு மொழிக்கும் இரண்டாமிடம் தமிழுக்கும் உரியன. நீண்ட காலமாகவே விட்டுமொழியாகக்கூட இல்லாதிருந்த ஹீப்ரு, இன்று சில மில்லியன் தொகையினரான மக்களின் முதன்மை மொழியாக மீளொழிச்சி பெற்றிருந்தலானது. நமக்கு உற்சாகம் தரும் நிகழ்வாகும். இவ்வரிசையில் ஆறாவதாகவுள்ள மாசிடோனிய மொழியோ, 2500 வருடங்களின் முன்னர் பேசப்பட்டதாகவும் கிரேக்கர்களால் நசுக்கப்பட்டதாகவும் அழிவின் விளிம்பினை நோக்கிச் சென்றதாகவும் ஒருகாலத்தில் இருந்து, இன்று மீட்டெடுக்கப்பட்டதாகப் புத்துயிர் பெற்று வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றது.

அமெரிக்க நாட்டின் பழங்குடியின மக்கள், அழிந்து கொண்டிருக்கும் தமது 'கொமன்சி' மொழியை வாழவைப்பதற்காக 'கொமன்சி மொழி மற்றும் கலாசாரப் பேணல் கமிட்டி' எனும் நிறுவனத்தை ஏற்படுத்தி, உழைக்கின்றனர். நூறு பேருக்கும் குறைவான எண்ணிக்கையினரால் மட்டுமே இன்று பேசப்படுகின்ற தமது மொழியை தமது அடுத்த சந்ததியிடம் கையளித்துவிடும் பேரவா அவர்களை இயக்குவிக்கின்றது. யுனெஸ்கோ நிறுவனம், இது தொடர்பில் ஒரு மாபெரும் நிகழ்ச்சித்திட்டத்தை உருவாக்கிப் பணியாற்றி வருகின்றது.

முடிவுரை

எழுத்துவடிவமே அற்ற பழங்குடி மொழிகளைப் பேசுகின்ற இனக்குழுமத்தினர் கூட, தமது மொழி, இனத்தின் அடையாளம் என்பவற்றின் வாழ்வை அவாவுகின்றனர், செயலாற்றுகின்றனர். இவை குறித்த செய்திகள் எமக்கும் எமது பொறுப்பினை இடித்துரைப்பனவாக அமைகின்றன. தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார், 'நிலையும் நினைப்பும்' எனும் தனது கட்டுரையில், ஓராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வரிவடிவம் பெற்ற மொழிகள் எல்லாம் வளர்ந்துள்ளபோது, மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மூத்த மொழியான தமிழ் இவ்வாறு தேக்கம் பெற்றிருப்பதற்கு 'தமிழரின் நினைப்பே காரணம்' என்றும் 'வளரும் உலகத்துடன் இணைந்து வளர, வாழ, ஆய்வியல் திறமும் செயல்திறமும் உடையவர்கள் தேவை' என்றும் கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றார்.

தமிழுக்கு இன்று ஓர் அனைத்துலகப் பரிமாணம் வந்துவிட்டதென பேராசான் சிவத்தம்பி பதிவுசெய்துள்ளார். அந்நிலையில், கோளமயமாதலின் தாக்கம் மொழி-பண்பாட்டுச்சிதைவுக்கும் இன அடையாளங்களைக் கரைப்பதற்கும் வழிகோலுகின்ற நெருக்கடியான நிலை இன்று உருவாகியுள்ளது. நாம் இதுகுறித்துத் தீவிரமாகச் சிந்தித்துப் பணியாற்ற வேண்டும்.

மொழியின் சாவு என்பது, ஒரு நாகரிகத்தின், ஒரு வாழ்க்கை நெறியின், ஒரு வரலாற்றின் சாவு என்று அறிஞர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்கள். அதனுடன் கூடவே உலகமும் மொழிப் பன்மைத்துவம், அறிவுப் பன்மைத்துவம், பண்பாட்டுப் பன்மைத்துவம் என்ற பல செல்வங்களைத்

தொலைத்துவிடுகின்றது. இன்றே நாம் விழித்துக் கொள்ளாவிடில், தமிழர் எனும் இனக்குழுமத்தின் அடையாளத்தை, பல்லாயிரம் ஆண்டு மூத்த ஒரு பண்பாட்டை, தொன்மைமிகு பாரம்பரியத்தை, காலத்தின் கைகளில் காவுகொடுத்த மதியீனராக நாம் வரலாற்றில் வாழ்வோம்!

பண்டைய காலத்திலிருந்தது போன்றே, இன்றும் இனியும் பயன்பாட்டில் இருப்பதே செவ்வியலின் தன்மை என்பது அறிஞர்தம் கூற்றாகும். பழையமையின் சீர்மையை மதித்துப் போற்றி, புதுமையைப் பொருத்தமான வகையில் அதனுடன் அரவணைத்துச் செல்லும் நுண்ணறிவு நமக்குத் தேவை.

நம்முன் அணிவகுத்து நிற்கின்ற பற்பல கோணங்களிலான தாக்குதல்களையும் சவால்களையும், அவ்வறிவின் துணைகொண்டு வெற்றி கண்டு முன்னேறிச் செல்வதிலேயே எமது மொழியின் மீட்சி தங்கியுள்ளது.

உசாத்துணை

உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாடு - கோவை சிறப்பு மலர் 2010

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு மலர்கள்

பாலவர் சரித்திர தீபகம் போன்ற
கிடைத்தற்கரிய பழந்தமிழ் நூல்களை
அச்சேற்றித் தமிழ் கூறு
நல்லுலகம் மகிழ நல்கும் நற்
பணி பல ஆற்றும் சங்கம் வாழ்க!
வளர்க! வளம்பல தருக என
வாழ்த்திப் பாராட்டுகிறேன்.

அப்துல் ரகுமான்
6.07.75
தமிழ்ப் பேராசிரியர்
இஸ்லாமியா கல்லூரி
வாணியம் பாடி 2

செம்மொழியாகிய செந்தமிழ் - சில குறிப்புகள்

தமிழின் பெருமை

“தமிழ்” என்னும் சொல் முதன் முதலில் காணப்பெறும் நூல் தொல்காப்பியமாகும். “தமிழென் கிளவி”, “செந்தமிழ் நிலத்து” என வரும் நூற்பாத் தொடர்களில் இவ் வுண் மையைக் காணலாம். பனம்பாரணனாரின் தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில் வரும் “தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்து” எனும் தொடரும் தமிழின் தொன்மையைத் தெளிவாகக் காட்டுவதைக் காணலாம். “தமிழ் வையைத் தண்ணம் புனல்” என எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்றாகிய பரிபாடல் தமிழின் இனிமையைக் கூறுவதைக் காணலாம். தமிழ் எனுஞ் சொல்லுக்குக் பிங்கல நிகண்டு, “இனிமையும் நீர்மையும் தமிழ் எனலாகும்” என்று பொருள் கூறுகிறது.

திராவிட மொழிக் குடும்பத்தின் மூல மொழியாக முதன்மையான மொழியாக, மூத்த மொழியாக, தாய் மொழியாக தமிழ் விளங்குகிறது. திராவிட மொழிக் குடும்பத்தில் உள்ள 26 மொழிகளுக்கும் ஏனைய 35 சிறு மொழிக் கூட்டத்திற்கும் தமிழே மூல மொழியாக இருப்பதாக ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன. திராவிட மொழிக் குடும்பத்தில் தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் என்பவை இலக்கியத் திறன் பெற்றவை. இலக்கியத் திறன் இன்றி

சைவப் புலவர்
க.பத்மநாதன்

பேச்சு வழக்கில் பயன்பாட்டிலுள்ள திராவிடக் கிளை மொழிகளான கொலமி, பார்ஜி, நாய்ன்னி, கோண்டி, குய், கூவி, கொண்டா, மால்ட்டர், ஓரயன், கோயா, போர்ரி, முதலான மொழிகள் வட மற்றும் மத்திய இந்தியப் பகுதிகளில் பேசப்படுகின்றன.

மொகஞ்சதரோவில் வாழ்ந்த மக்கள் பேசிய மொழியின் கூறுகள் தமிழில் காணப்படுகின்றன. அதனால் இப்போது உலகில் பேசப்படுகின்ற மிகவும் பழமையான மொழி தமிழ் மொழிதான். ஐரோப்பிய மொழிகளில் உள்ள சொற்கள் பலவற்றின் மூலங்கள் தமிழில் காணப்படுகின்றன என்கிறார் - ஹீராஸ் பாதிரியார். சுமேரியர் - ரோமானியர் - கிரேக்கர் ஆகிய பண்டைய இனத்தவர்கள் நாகரிகமுடையவர்களாக விளங்குவதற்கு முன்னரே தமிழர்கள் செப்பமிட்ட சீரிய நெறிகளைக் கடைப்பிடித்து பண்புடையோராய் வாழ்ந்து வந்ததற்கான சான்றுகள் உள்ளதாக ஆய்வாளர்கள் கூறுகிறார்கள். சமஸ்கிருதம் - ஹிப்ரு - கிரேக்கம் ஆகிய மொழிகளிலுள்ள பழைய இலக்கியங்களில் தமிழ்ச் சொற்கள்

காணப்படுகின்றன என்று மொழியியலாளர் இராய்ஸ் டேவிட்ஸ் கூறுகிறார்.

கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள ஆயிரக்கணக்கான உலக மொழிகளுள் (6809) தொன்மை, முன்மை எண்மை (எளிமை), ஒண்மை (ஒளிமை) னு இளமை, வளமை னு தாய்மை னு தாய்மை னு செம்மை, மும்மை னு இனிமை, தனிமை னு பெருமை, திருமை னு இயன்மை, வியன்மை என்னும் பல்வகைச் சிறப்புக்களை ஒருங்கே யுடையது 'தமிழே என தேவநேயப் பாவாணர் கூறுகிறார்.

ஓர் எழுத்து ஒரு பொருள் என்னும் எந்த மொழிக்கும் இல்லாத சிறப்பும் தமிழ் மொழிக்கு உண்டு. அதாவது தமிழில் ஒரு எழுத்துக் கூட பொருள் தரக்கூடியது. இதை ஒரெழுத்து ஒரு மொழி என மொழியியலாளர்கள் கூறுகிறார்கள். தமிழில் உள்ள 247 எழுத்துக்களில் 42 எழுத்துக்கள் தனித்து நின்றாலும் பொருள் கொடுக்கும் வல்லமை உடையன. எடுத்துக்காட்டாக சில எழுத்துக்களைக் காணலாம்.

ஆ- பசு, எருது, ஆச்சா மரம்

ஈ- பறக்கும் பூச்சி, தேனீ, வண்டு, அழிவு, அம்பு, அரைநாள், பாம்பு, கொடு

ஊ- இறைச்சி, உணவு, விசுதி.

ஏ- அம்பு, எய்யும் தொழில், இறுமாப்பு, அடுக்கு

ஐ- அழகு, ஐந்து, ஐயம், அசை, தலைவன், அரசன்

ஓ- சென்று தாக்குதல், மதகுநீர், ஒழிவு, பலகை

உலகம் முழுவதிலும் 8 கோடிக்கும் (80 மில்லியன்) மேலான மக்களால் பேசப்படும் தமிழ் ஒரு மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டு பேசும் மக்களின் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் பதினெட்டாவது இடத்தில் உள்ளது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேல் பழமை வாய்ந்த இலக்கிய மரபைக் கொண்டுள்ள தமிழ் மொழியில் ஒலி மற்றும் சொல்லமைப்புகளில் சிறிய மாற்றங்களே ஏற்பட்டுள்ளதாலும் கவனமாகப் பழைய அமைப்புகளைக் காக்கும் மரபினாலும் பழங்கால அதன் பழங்கால இலக்கிய நடைகளை இன்றும் கூட மக்களால் இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக ஆயிரம் ஆண்டுகளிற்கு முன் எழுதப்பட்ட ஆத்திசூடியும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளிற்கு முன் எழுதப்பட்ட திருக்குறளும் இன்றும் மக்களால் புரிந்து கொள்ளக்கூடியவையாக உள்ளன.

செந்தமிழ்

எந்த மொழியும் “எல்லா இடத்திலும், எல்லோராலும் ஒரே மாதிரியாகப்” பேசப்படுவதில்லை. ஒவ்வொரு பிரதேசங்களிலும் அதற்கு ஒரு வட்டார வழக்கு அல்லது பேச்சு வழக்கு இருக்கிறது. அதனால் ஒரே மொழிக்குள் வெவ்வேறு இடங்களில் பல வேறுபாடுகள் எழுகின்றன. இந்த வேறுபாடுகளுடன்

பேசப்படும் மொழி “பேச்சு” மொழி எனப்படுகிறது. இதில் “உயர்வழக்கு” என்ற ஒன்றே இருக்காது. ஆனால் எழுத்து மொழியில் சிலவேளைகளில் “உயர்வழக்கு” இல்லாவிடினும் ஒரு “தரம்” இருக்கும். இந்தத் தரத்தை அதிகமாகப் பெற்ற “தமிழே” செந்தமிழ் எனப்படும். எனவே செம்மைப் பண்புடைய உயர்வழக்குத் தமிழ் அதாவது கலப்பற்ற தூய தமிழ் அல்லது சீர்ப்படுத்தப்பட்ட அல்லது செப்பம் செய்யப்பட்ட பேச்சுத் தமிழையும் உரைநடைத் தமிழையும் செந்தமிழ் எனலாம்.

செந்தமிழ் என்பதற்குக் “கலப்பற்ற தூயதமிழ்” என்று பொருள் தருகிறது தமிழ்ப் பேரகராதி. செந்தமிழ் வட்டார மொழி வழக்குகளை தாண்டி அனைத்து தமிழர்களும் தமிழ் மொழியைப் பேச எழுத உதவுகின்றது. செந்தமிழ் நிலத்து வழக் கொடு சிவணி (தொல்காப்பியம். சொல். 398) என்கிறது தொல்காப்பியம். செந்தமிழ் நிலத்தில் பேசப்பட்ட வட்டார மொழி பிற்காலத்தில் செந்தமிழ் என்று குறிப்பிடப்பட்டது. அதன் வளர்ச்சிக் காலத்தில் அது வாய்ப் பேச்சுக்கள் பெறும் வளர்ச்சியைப் பெற்றது. அது நிலைத்து “இலக்கிய” மொழியாகச் செந்தமிழ் என்ற நிலையை அடைந்த பிறகு மக்களால் பேசப்பட வில்லை. அது இலக்கியத்திற்கே உரிய மொழியாகிவிட்டது என கமில் ஸ்வெலபில் என்பவர் தாம் எழுதிய தமிழின் வட்டார மொழிகள் என்ற கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

செம்மொழி

செம்மொழி என்பதற்கு செம்மையான மொழி இலக்கியப்பழமை வாய்ந்த மொழி என கருத்துக் கொள்ளலாம். உண்மைக் கூற்றினை யுடைய மாதவராகிய அறவணவடிகள் என்னும் அர்த்தத்தில் ‘செம்மொழி மாதவர்’ (வரந்தரு காதை 32,) என சிலப்பதிகாரமும் குற்றமற்ற மெய்ம் மொழியினை யுடையனாகி என்னும் அர்த்தத்தில் ‘ஞெமனன் தெரி கோல் அன்ன செயிர் தீர் செம் மொழி’ (பாலை -349 - 3, 4) என அக நானூறும் குறிப்பிடுகின்றன.

செம்மொழி (Classical language) என்பது ஒரு மொழியின் இலக்கியப்பழமை அடிப்படையிலும் பிற பண்புத்தகுதிகளின் அடிப்படையிலும் செய்யப்படும் வகைப்படுத்தல் ஆகும். செம்மொழி என்பது ஒரு அடையாளம் அல்ல, மாறாக அது ஒரு மொழியின் செம்மையை, சீரை, சிறப்பை, செழுமையை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்ட உதவுகிறது என்கிறார்கள் மொழியியலாளர்கள். செம் மொழியாக ஒரு மொழியைத்தெரிவு செய்ய மிகப் பாரம் பரியமான, பழமையான இலக்கியத்தைக் கொண்ட மொழியாக இருக்க வேண்டும். சுயம் இருக்க வேண்டும், வேறொரு பாரம்பரியத்தின் நிழல் அந்த மொழியின் மீது படிந்திருக்கக் கூடாது. அப்படிப்பட்ட மொழியே செம்மொழி என கூறுகிறார் மொழியியல் வல்லுநர் ஜோர்ஜ் ஹார்ட். இலக்கணத்திலும்,

இலக்கியத்திலும் சிறந்த மொழிகளுக்கே செம்மொழி என்ற சிறப்பு கிடைக்கிறது.

செம் மொழிக் கான தகுதியைப் பெறுவதற்கான விதிகளாக பின்வரும் பதினோரு விதிகளை மொழியியலாளர்கள் முன்வைக்கிறார்கள் . அவையாவன தொன்மை, தனித்தன்மை, பொதுமைப் பண்பு, நடுவு நிலைமை, தாய்மைப் பண்பு, பண்பாட்டுக் கலை அறிவு, பட்டறிவு வெளிப்பாடு, பிற மொழித் தாக்கமில்லாத் தன்மை, இலக்கிய வளம், உயர் சிந்தனை, கலை இலக்கியத் தனித்தன்மை, மொழிக் கோட்பாடு. இருப்பினும் செம்மொழி என்பதற்கு அம்மொழியில் இடம் பெற்றிருக்கும் முக்கியமான இரண்டு சிறப்புகள் தேவையாய் இருக்கிறது. அவையாவன இலக்கியப் படைப்புகள் மற்றும் கலைப் படைப்புகள் ஆகும் .

இலக்கியப் படைப்புகள்

ஒரு மொழியின் சிறப்பிற்கும் செம்மைக்கும் முதல் அடையாளமாகத் திகழ்வது அம்மொழியின் பழமை வாய்ந்த இலக்கியங்கள் தான் . இந்த இலக்கியங்களில் இருக்கும் பழமையுடன் அதில் கருத்துச் செறிவுகளும் முக்கியமாக இருக்க வேண்டும். ஒரு மொழியின் சிறப்பை அந்த மொழியில் படைக்கப்பட்ட இலக்கியப் படைப்புகள் வழியாகத்தான் அறிய முடிகிறது.

கலைப் படைப்புகள்

ஒரு மொழியின் பழமைக்கு இலக்கியச் சான்றுடன் அந்த மொழி பேசப்படும் அல்லது பயன்படும் பகுதிகளில் உருவாக்கப்பட்ட கலைப் படைப்புகள் அந்த மொழியின் பழமையை உணர்த்தும் அடுத்த சான்றாக இருக்க வேண்டும். கலைப் படைப்புகள் என்பது கட்டிடக் கலை , சிற்பக் கலை போன்ற பழமை வாய்ந்த கலைச் சான்றுகளாக இருக்க வேண்டும். இவ்விரு கலைப்படைப்புகளும் எம் மொழிகளில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றனவோ அவையே உலகச் செம்மொழி வரிசையில் முன்னணியில் உள்ளன என்பதே அறிஞர்கள் உலகம் ஏற்றுக் கொண்ட உண்மையாகும்

இந்த அடிப்படையில் சுமேரிய மொழி, ஆதி எகிப்திய மொழி, ஆதி பாபிலோனிய மொழி, ஹீப்ரு, சீன மொழி, கிரேக்கம், சமஸ்கிருதம், தமிழ், லத்தீன், மண்டாயிக், சிரியாக், ஆர்மீனியன், பெர்சியன் ஆகியவற்றை செம்மொழிகளாக உலகம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த சிறிய மொழிக் கூட்டத்தில் இன்று உலக அளவில் வலுவான வரலாற்றுடன், மிக வீரியமான உயிர்ப்புடன் இலக்கிய இலக்கணச் செழுமை கூடிய ஒரே மொழியாக தமிழ் மட்டுமே திகழ்கிறது என்பது உண்மை. அது தமிழுக்குக் கிடைத்துள்ள மிகப் பெரிய பெருமை என்பதில் எந்தவித சந்தேகமும் இல்லை.

*****

செம்மொழியாகிய தமிழ்மொழி பக்தியின் மொழி - சில அவதானங்கள்

துணவியூர் தி.கேசவன்

தொன்மையானதும் செம்மையானதுமான தமிழ் மொழி நீண்ட இலக்கியப் பாரம்பரியமுடையது. இரண்டாயிரமாண்டு தமிழ் இலக்கிய மரபை ஆய்வாளர்கள் கண்டு நிறுவியுள்ள போதிலும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன் சென்றும் தமிழிலக்கியத் தோற்றவாய்கள் இனங்காணப்பட வேண்டியிருக்கின்றன என்பதே அவர்தம் கருத்தாகும். தமிழின் தொன்மையும் செம்மையும் நீண்ட இலக்கிய, இலக்கண பாரம்பரியமுடைய தமிழை செம்மொழியாக அங்கீகரிக்க வைத்தன “யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழி போல் இனிதாவதெங்கும் காணோம்” என பாரதி குறிப்பிட்டதைக் கருத்திற்கொள்ளல் வேண்டும். இனிமையும் கனிவும் குழைவும் மிக்கமொழியாக தமிழ் மொழி விளங்குவதனை அம்மொழியினுள் அமிழ்ந்து திளைப்போரால் உணரமுடியும். அதனாலேதான் தமிழை “அன்பின் மொழி” எனவும் “பக்தியின் மொழி” எனவும் தனிநாயகம் அடிகளார் குறிப்பிட்டார்.

பக்தி என்றால் என்ன? கடவுள், குரு முதலியோரிடையே வைக்கும் அன்பினையே பக்தி என்கிறோம். அதாவது பக்தி என்பது அன்பே ஆகும். தமிழ் மொழியின் சொல்லாட்சிச் சிறப்பினை இங்கு அவதானித்து வியக்கமுடியும். அன்பு என்ற சொல்லிலிருந்து கிளைத்தவையாக, அன்பு என்ற பொருளைச் சுட்டுவையாக பல

சொற்கள் இருந்தாலும் அவை ஒவ்வொன்றும், தனித்துவமானவையாகவே திகழ்கின்றன. ஆங்கிலத்தில் ‘love’ என்னும் சொல் செய்யும் பணியை நுட்பவேறுபாடுகளுடனும் தனித்துவத்தோடும் தமிழில் பலசொற்கள் செய்கின்றன. நெருங்கிய உறவுடையோர் மீது கொள்ளும் அன்பு பாசம்; நண்பர்களிடையே ஏற்படும் அன்பு நட்பு; எதிர்ப்பாலாரிடையே ஏற்படும் விசேட அன்பு காதல். அவ்வாறே உயர்ந்தோர் மாட்டுக் கொள்ளும் அன்பு பக்தி எனப்படுகிறது. இவ்வன்பு பயமும் மரியாதையும் கலந்த உணர்வாயிருக்கும். ஆனால் பக்தி கனியக்கனிய பயம், மரியாதை நீங்கி அன்பு நெருக்கம் மேலோங்குவதனை இனங்காண முடியும். இத்தகைய பக்தியின் கூறுகளை மிக நுணுக்கமாக தமிழின் பக்தியிலக்கியங்கள் பதிவு செய்து இருக்கின்றன. “பொடிகொள் மேனியன் பூம்புகலியுள் அடிகளை அடைந்து அன்பு செய்மினே” எனக் கூறும் பக்தியிலக்கியமே “வாழ்ந்து போதீரே” என இறைவனை வையவும் செய்கிறது.

உலகமொழிகளுள் தமிழிலேயே பக்தியிலக்கியங்கள் பெருந்தொகையில் இருக்கின்றன என்பது ஆய்வாளர்களின் கருத்து. இது மட்டுமல்ல தமிழுக்கேயுரித்தான தனித்துவங்களோடு

முகிழ்த்தெழுந்த இலக்கியங்களாகவும் தமிழின் பக் தியிலக் கியங் கள் விளங்குகின்றன. தமிழிலக்கிய மரபின் கூறுகள் பலவும் பெரும் பாலும் வடமொழியினூடாகத் தமிழுக்கு வந்தவையாக அமைய, அகத்திணை மரபும் பக்தியிலக்கிய மரபுமே தமிழுக்கூடாகத் தோற்றம் பெற்றன என்பதனை ஆய்வாளர்கள் தெளிவாக இனங்காட்டியுள்ளார்கள். அத்தோடு பக்தியிலக்கிய மரபானது தமிழில் தோற்றம் பெற்றது மட்டுமன்றி அனைத்திந்திய மொழிகளிலும் தன் செல்வாக்கைச் செலுத்தியுள்ளமையையும் அவதானிக்க முடியும். “பக்தி இலக்கியமானது அனைத்து இந்திய, உலக தளங்களில் நின்று நோக்கும்போது தமிழிலக்கிய மரபின் பிரதான பரிமாணங்களுள் ஒன்றாக விளங்குதல் இனங்காணப்படுகிறது” என்கிறார் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி. தமிழுக்கும் பக்தியிலக்கியத்திற்குமான உறவு என்பது நெடியதும் தனித்துவமானதும் மட்டுமன்றி பலமானதுமாகும்.

தமிழில் பக்தியிலக்கியங்கள் காரைக்காலம்மையாருடன் தோற்றம் பெற்றன என்ற கருத்து பொதுவாக இருந்தாலும் சங்க இலக்கியங்களிலேயே பக்தியிலக்கியத்தின் சுவடுகளைத் தெளிவாக இனங்காணமுடியும். “தீயினுள் தென்றல் நீ, பூவினுள் நாற்றம் நீ, கல்லினுள் மணியும் நீ.....” என பரிபாடலும் “நீரும் நிலனும் தீயும் வளியுமாக விசும்போடைந்துடனியற்றிய மழுவான் நெடியோன் தலைவன் ஆக” என மதுரைக் காஞ்சியும் இறைவனது இயல்பைக் கூறி விசுக்கின்றன. “அறுவர் பயந்த ஆறு அமர் செல்வ

ஆல்கெழு கடவுள் புதல்வ மால்வரை மலைமகள் மகனே மாற்றோர் கூற்றே வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவைச் சிறுவ” என்கிறது திருமுருகாற்றுப்படை. தமிழில் பக்தியூற்று என்பது தொன்மையானது. ஆனால் காரைக்காலம்மையார் பக்தியிலக்கிய எழுச்சிக்காற்றிய பங்கு மறுக்கமுடியாதது. நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் பக்தியிலக்கியத்தினை இயக்கமாக முன்னெடுக்க வழிகோலியவர் அவர். அம்மையார் அறிமுகப்படுத்திய விருத்தப்பாவும் பதிக வடிவமும் பக்தியிலக்கியங்களுக்குச் சிறந்த வாகனங்களாயின.

பக்தியிலக்கியங்கள் சமயச் சார்புடையவையாக இருந்த போதிலும் அவை சமய நூல்களில் இருந்து வேறுபட்டவை. விதிமுறைகளையும் தத்துவங்களையும் எடுத்துக்கூறும் சமய நூல்களை பக்தியிலக்கியங்களாகக் கொள்ளமுடியாது. உதாரணமாக சைவசித்தாந்த சாஸ்திர நூல்களை பக்தியிலக்கியங்களாகக் கொள்வதில்லை. பக்தி, உணர்வு நிலைப்பட்டது. எனவே பக்தியிலக்கியங்கள் உணர்வு வெளிப்பாட்டை தம் இன்றியமையாப் பண்புகளுள் ஒன்றாகக் கொண்டுள்ளன. நாயன்மார்கள் ஆழ்வார்கள் முதலியோர் தமது ஆன்ம அனுபவங்களை வெளிப்படுத்திப்பாடிய தன்னுணர்ச்சிப்பாடல்களாகவே பக்தியிலக்கியங்கள் அமைகின்றன. “பக்தி அனுபவத்தில் ஒருவன் உண்மைப் பொருளோடு தொடர்பு கொண்டுள்ளான் என்பதை மறுப்பவன், தான் பேசுவது இன்னது என்பதை அறியாதவனாவான்” (F.H.Bradly) என்றும், மனவியல் மருத்துவன் என்ற முறையில்

அல்லாமல் சாதாரண மனிதன் என்ற முறையில் கூறவேண்டுமாயின், இதுவரை வாழ்க்கையில் பெற்ற அனுபவத்தினால் உறுதிப்பட்ட முடிவு யாதெனில் தனிமனிதர்கட்கும் இறைப்பொருளுக்கும் இடையே தொடர்பு இருக்கிறது என்று கூறுவது நம்பத்தகுந்ததேயாகும். (Dr. William Brown) என்றும் மேலைத் தேயத்தறிஞர்கள் முன்வைத்துள்ள கருத்துக்களின் அடிப்படையில் நமது நாயன்மார், ஆழ்வார்கள் என்போரின் இறைவனுடனான தொடர்பும் அனுபவமும் உண்மையானவையே என்கிறார் அ.ச.ஞானசம்பந்தன் அவர்கள். இங்கு நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் தம் பக்தி சார் அனுபவங்களை இலக்கிய மாக்கியிருக்கும் பான்மையே நயத்தலுக்குரியது.

இறைவன் யார்? அவன் எப்படிப்பட்டவன்? என்ற வினாக்களுக்கு விடைதேடின அவரவர் தத்தம் அனுபவங்களையே விடையாக முன்வைப்பர். இறைவனது வியாபகத்தை பேசி எம்மை வியக்க வைக்கிறார் மாணிக்கவாசகர். “பாதாளம் ஏழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர் போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள் முடிவே” என அண்டமெலாம் பரந்து நிற்கும் இறைவனின் தன்மையையும் “பேதையொருபால் திருமேனி ஒன்றல்லன்” என அவனின் பால் பகாத்தன்மையையும் “வேதமுதல் விண்ணோரும் மண்ணும் துதித்தாலும் ஓத உலவா ஒரு தோழன்” என எவருக்கும் வசப்படாத அவன் புகழையும் உணர்த்தி, “ஏதவன் ஊர் ஏதவன் பேர் ஆருற்றார் ஆரயலார் ஏதவனைப்பாடும் பரிசு” என ஏங்கி நிற்கிறார் அவர். “தீயாகி நீராகி திண்மையாகி திசையாகி.....”

எனத் தொடங்கி “நீயாகி, நானாகி, நேர்மையாகி நெடுஞ்சுடராய் நிமிர்ந்து அடிகள் நின்றவாறே” எனப்பாடி முடிக்கிறார் திருநாவுக்கரசர். இவ்வாறாக “ஒரு நாமம் ஒருருவம் ஒன்று மில்லாற்காயிரம் திருநாமம் பாட” விளைந்தவர்கள் தத்தம் அனுபவ நிலைகளுக்கேற்ப இறைவனுக்கு தோற்றத்தைக் கொடுத்து அதில் ஈடுபட்டனர். “காலையே போன்றிலங்கு மேனி, கடும் பகலின் வேளையே போன்றிலங்கு வெண்ணீறு..” எனக் காரைக் காலம்மையாரும் “தோடுடைய செவியன் விடையேறியோர் தூவெண்மதி சூடி.....” என சம்பந்தரும் “பச்சைமா மலைபோல் மேனி பவளவாய் கமலச்செங்கண்...” என தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரும் இறைவனுக்கு உருவம் கொடுக்க திருநாவுக்கரசரோ பின்வரும் பாடலில் தான் கண்ட இறைத்தோற்றத்தை முன்வைத்து வியந்து நிற்கிறார்.

“குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயில் குமிண் சிரிப்பும் பனித்த சடையும் பவளம் போல் மேனியில் பால் வெண்ணீறும் இனித்தமுடைய எடுத்த பொற்பாதமும் காணப்பெற்றால் மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே” இறைவனுக்கு உருவம் கொடுத்து அதில் தம்மையிழந்து நின்றோர், தம்நிலைமறந்து இறையுணர்வில் திளைத்த திறத்தையும் பக்திப்பனுவல்களாக்கித் தந்தள்ளனர். இறையுணர்வில் கரைந்த அடியார்தம் நிலையை,

“சிரிப்பார் களிப்பார் தேனிப்பார் திரண்டு திரண்டு உன் திருவார்த்தை

விரிப்பார் கேட்பார் மெச்சுவார்
வெவ்வேறு இருந்தன் திருநாமம்
தரிப்பார்.....”

என மாணிக்கவாசகர் பதிவு செய்கிறார். திருநாவுக்கரசரோ இறைவன் மீது அடியார் (ஆன்மா) கொண்ட லயிப்பை அகத்திணை மரபோடு தொடர்புபடுத்தி தலைவன் மீது காதல் கொண்ட தலைவி தன்னிலை மறந்த நிலையாகச் சித்திரிக்கிறார்.

“முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்
மூர்த்தி அவன்’ இருக்கும் வண்ணம்
கேட்டாள்
பின்னை அவனுடைய ஆருர் கேட்டாள்
பெயர்த்தும் அவனுக்குப் பிச்சியானாள்
அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே
நீத்தாள்
அகன்றாள் அகலிடத்தார் ஆசாரத்தை
தன்னை மறந்தாள் தன்நாமம் கெட்டாள்
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தானே”

இத்தகைய பாடல்கள் பக்திரசம் சொட்டும் இலக்கியப் படையல் களாகவே அமைகின்றன. இறைவன் மீதான தமது அன்பை வெளிப்படுத்த தமக்கு நெருக்கமான உறவுகளாக இறைவனை வைத்துப்பாடும் உத்தி பக்தியிலக்கியங்களில் பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. “அப்பன் நீ அம்மை நீ ஐயனும் நீ அன்புடைய மாமனும் மாமியும் நீ .....” என எல்லா உறவாகவும் திருநாவுக்கரசர் இறைவனைக் கண்டாலும் அவனை தாயாகவும் தந்தையாகவும் ஆண்டானாகவும் தோழனாகவும் காதலனாகவும் குழந்தையாகவும் கருதி ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் உறவாடினார்கள். பிற்காலத்தில் பாரதியார் இறைவனைத் தன்

காதலியாகவும் வேலைக்காரனாகவும், கூட கருதிப் பாடியுள்ளார். காதல் வயப்பட்டு, தன் தலைவன் பற்றி அறியத்துடிக்கும் தலைவியொருத்தியின் நிலையை

“கற்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ
திருப்பவளச் செவ்வாய்தான்
தித்தித்திருக்குமோ
மருப்பொசிந்த மாதவன்தன் வாய்ச்சுவையும்
நாற்றமும்
விருப்புற்றுக் கேட்கிறேன் சொல்லாழி
வெண்சங்கே”

என்ற பாடலிலும், இறைவன் மீது தான்கொண்ட (பக்தியின்) காதலின் உறுதியை
“ஊனிடையூழி சங்கு உத்தமர்க்கு என்று
உன்னித்து எழுந்த என் தடமுலைகள்
மானிடவர்க்கு என்று பேச்சுப்படிள்
வாழ்கில்லேன் கண்டாய் மன்மதனே”

என்ற பாடலிலும் ஆண்டாள் வெளிப்படுத்தும் பான்மை நயந்து இன்புறத்தக்க இலக்கிய விருந்தேயாகும். உறவு என்றால் கொள்வதும் கொடுப்பதும் இருக்கத்தான் செய்யும். இந்த கொண்டு கொடுத்தலில் மாணிக்கவாசகர் “தந்ததுன் தன்னைக் கொண்டது என் தன்னைச் சங்கரா ஆர் கொலோ சதுரர், அந்த மொன்றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன் யாது நீ பெற்றதொன்றென்பால்.....” எனப் புளகாங்கிப்பது எம்மை மெய்சிலிர்க்க வைக்கின்றது.

இயற்கையை வர்ணித்தல் என்பது இலக்கியங்களின் பொதுப்பண்பேயாகும். இயற்கையைச் சித்திரிப்பதில் மட்டுமன்றி இயற்கையில் இறைவனைக் கண்டு வியப்பதிலும் பக்தியிலக்கியங்கள்

தனித்துவமுடையனவாகத் திகழ்கின்றன. “சீதங்கொள் வயல் திருப்பெருந்துறை” என்றும் “செப்புறு கமலங்கள் மலருந் தண்வயல் சூழ் திருப்பெருந்துறை” என்றும் “மதுவளர் பொழில் திருவுத்தரகோச மங்கை” என்றும் மாணிக்கவாசகர் திருப்பெருந்துறையை வர்ணிக்கிறார்.

“வலம் வந்த மடவார்கள் நடமாட முழுவதிர மழையென் றஞ்சி சிலமந்தி அலமந்து மரமேறி முகில் பார்க்கும் திருவையாறே”

என திருவையாற்றின் அழகிய சூழலை தெய்விகச் சூழலாகப் பதிவு செய்கிறார் திருஞானசம்பந்தர்.

“ஏனத் திரள் கிளைக்க எ ரிபோல மணி சிதற ஏனல் அவை மலைச்சாரல் இற்று இரியும் கரடியும் மாணும் மரையினமும் மயில் மற்றும் பல எல்லாம் தேன் உண் பொழில் சோலைமிகு சீர்ப்பதமலையே”

என சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சீர்ப்பத மலைச் சூழலைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

இறைவன் மீது அன்பும் ஈடுபாடும் கொண்டவர்களாக பக்தியிலக்கிய கர்த்தாக்கள் இருந்த அதேவேளையில் தமிழில் ஆற்றலும் ஆர்வமும் மிக்கவர்களாகவே அவர்கள் விளங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்களது படைப்புக்களில் காணவிளங்கும் மொழியாட்சி அவற்றுக்கான பெருஞ்சான்றாய் அமைந்தாலும் அவர்தம்

நேரடிக் கூற்றுக்களும் மேலும் வலுச்சேர்க்கின்றன. “முத்தமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தன்” என தன்னைக் குறிப்பிடும் திருஞானசம்பந்தர் “சங்கமலி செந்தமிழ்கள்” எனத்தன் பாடல்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். ‘தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியேன்’ என்கிறார் திருநாவுக்கரசர். தான் பாடிய பாடல்களை “தமிழ் மாலைகள்” என்கிறார் சுந்தரர். திருமுலரோ “என்னை இறைவன் நன்றாகப் படைத்தனன் தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே” என, தன்பிறப்பின் நோக்கமே தமிழில் பக்தியிலக்கியங்களைப் படைப்பதுதான் என்கிறார். தமிழில் செழுமைமிக்க பக்தியிலக்கியங்களைப் படைத்து, தமிழன்னையை அரும்பெரும் சொத்துக்கு அதிபதியாக்கியமை அவர்தம் பெருந்தமிழ்ப்பணியாகும். அது அவர்தம் தமிழார்வத்தினதும் ஆற்றலினதும் விளைவுமாம்.

பக்தியிலக்கியங்கள் தமிழிற்கு தனித்துவத்தையும் செழுமையையும் தரும் இலக்கியங்களாக விளங்குகின்றன. குழைவும் இனிமையும் மிக்க அன்பின் மொழியாகிய தமிழ்மொழி, பக்தியின் மொழியாக விளங்குவது மறுக்க முடியாததேயாகும். தொன்மைமிகு இலக்கியங்கள் நிறைந்துள்ள தமிழ்மொழி செம்மொழியாகத் தலைநிமிர்வதற்கு பக்தியிலக்கியங்களின் பங்கும் மறுக்கப்பட முடியாததே ஆகும். உலகம் வியந்து போற்றும் மெய்யியலையும் வாழ்வியலையும் அருளியலையும் இணைக்கும் பக்தியிலக்கியங்கள் அயல்வழக்குகளைப் புறந்தள்ளி தமிழுக்கேயுரித்தான தனிச் சிறப்புக்களுடன் மேற்கிளம்பியவையாகும். ஜி.யூ.போப் முதலிய மேலைத் தேயத்தவர்களை வியக்க வைத்த

செம்மொழியும் தமிழ்மொழியின் செம்மொழித் தகுதியும் - சிலகுறிப்புகள்

சைவப்புலவர் சா.பொன்னுத்துரை

இத்தலைப்பை மூன்று பிரிவுகளாக வகைப்படுத்தி விளக்கிச் செல்வது பொருத்தமாக இருக்கும். செம்மொழி, தமிழ்மொழி, தமிழ்மொழியின் செம்மொழித் தகுதி என்பனவாக அம் மூன்று பிரிவும் அமையும்.

1. செம்மொழி

செம்மொழி (செம்மை + மொழி) என விரியும். செம்மை என்பதற்குச் சிவப்பு என்ற பொருளே பொதுவாக வழக்கத்தில் உள்ளது. சிவப்பு மொழி என்று கூறுவது பொருத்தம் இல்லை. அகராதியை நோக்கினால், செம்மொழி என்பதற்குச் செம்மையான மொழி, சீரானமொழி, சிறப்பான மொழி, நன்மொழி, நயமொழி என்ற பொருள்கள் தரப்பட்டுள்ளன. ஞாயிறு தேவநேயப்பாவாணர், பரிதிமாற் கலைஞர் போன்ற அறிஞர்கள் இவ்வாறு பொருள் கோடலை விடுத்துச் செம்மொழி என்ற சொல்லே Classical Language என்பதற்குப் பெரிதும் பொருத்தமடையது எனத் தெளிவு படுத்தியுள்ளனர்.

செம்மொழி என்றால் என்ன? அதை எவ்வாறு வரை விலக்கணத்திற்குட்படுத்தலாம்? என்பதற்கு பல்வேறு அறிஞர்களும், மொழியியல் ஆய்வாளர்களும் பல்வேறுபட்ட வரைவிலக்கணங்களைத் தந்தள்ளார்கள். அவற்றில் பின்வரும் ஆறு வரைவிலக்கணங்களைப் பிரித்துத்

தெரித்து தொகுத்துத் தருவது இக்கட்டுரையின் நோக்கத்தை நிறைவு செய்யக்கூடும் என்பது இலக்கு

1. ஒருமொழி செம்மொழித் தகுதி பெறுவதற்கு அம்மொழிக்குப் பின்வரும் மூன்று பண்புகள் இருக்க வேண்டும்.

1. தொன்மைச் சிறப்பு

2. தனிப் பண்பாடு

3. அப்பண்பாடு எதனோடும் தொடர்பற்றதாக, வளமையானதாக இலக்கியச் செழுமை வாய்ந்ததாக இருக்க வேண்டும். - முனைவர் ம.பழனியப்பன். இணைப் பேராசிரியர்

2. ஒரு மொழி செம்மொழி என்பது, அம் மொழியின் இலக்கிய அடிப்படையிலும், பிறப்பண்புத்தகுதிகளின் அடிப்படையிலும் செய்யப்படும் வகைப்பாடு ஆகும். செம்மொழியாக ஒருமொழியைத் தெரிவு செய்ய அதன் இலக்கியப்படைப்புகள் வளம் மிக்கவையாகவும் அதன் தோற்றநிலை ஏனைய மொழிகளின் சாராதிருத்தலும் வேண்டும்.

(To Qualify as a classical tradition a language must fit several criterit should be an ancient, it should be an independent tradition that arose mostly onis own not as an offshoot of another tradition and it must have a large and

extremely rich body of ancient literature.)

(பேராசிரியர் ஜோர்ஜ் எல்.ஹார்ட்)

3. செம்மொழித்தகுதிக்குப் பின்வரும் மூன்று வரையறைகள் காட்டப்படலாம்.

i. மிகப் பழையமான நூல்களை (1500 - 2000 ஆண்டுவரை) ஒரு மொழி கொண்டிருக்க வேண்டும், அதற்குப் பதிவு பெற்ற வரலாறு இருக்க வேண்டும்.

ii) அம்மொழியைப் பயன்படுத்தும் பலதலைமுறையினரின் அரிய பண்பாட்டுப் பாரம்பரியம் உடையதாகக் கருதப்படும் நூல்கள் இருக்க வேண்டும்.

iii) அம்மொழிக்கே உரியதாகவும் மற்றைய மொழிக் குடும்பத்திடமிருந்து கடன் பெறாததுமான இலக்கியப் பாரம்பரியம் இருக்க வேண்டும்.

இவையே செம்மொழியின் தகுதிகள் எனவல்லநர் குழவினர் வரையறை செய்துள்ளனர்.

(முனைவர் இரா.குணசீலன்)

4. செம்மொழிக்கு இருக்க வேண்டிய அடிப்படைப் பண்புகளாகப் பதினொரு (11) பண்புகள் வரையறை செய்யப்படுகின்றன. இப்பண்புகளையே புகுத்திப்பார்த்து மொழியின் செம்மைப் பண்புகளை அறிந்து கொள்கிறோம்.

- தொன்மை (Antiquity)
- தனித்தன்மை (individuality)
- பொதுமைப் பண்பு (Common Characters)
- நடுவு நிலைமை (Neutrality)
- தாய்மைப்பண்பு (parental kinship)

vi) பண்பாட்டுக் கலையறிவுப் பட்டறிவு வெளிப்பாடு (Finding expresstion in the culture art and life experiences of the civilized Society)

vii) பிறமொழித்தாக்கமில்லாப் பண்பு (Able to function independantly without any impact or influence of any language and literature)

viii) இலக்கியவளம் (Literary Powers)

ix) உயர்சிந்தனை (Noble ideas and ideals)

x) கலை, இலக்கியத் தனித்தன்மை (Originality in artistic and literary)

xi) மொழிக் கோட்பாடு (linguistic principles)

ஆகியன செம்மொழிக்கு இருக்க வேண்டிய 11 பண்புகளாகும். இப்பண்புகள் இலத்தீன், ஹீப்ரூ, சீனம், ஸ்பானியம், வடமொழி ஆகிய செம்மொழிகளாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மொழிகளின் பண்புகளாகும். (கே.எஸ்.இராதாகிருட்டினன்)

5. ஒருமொழிக்குச் செம்மொழி என்ற தகுதி அம்மொழியில் இடம்பெற்றிருக்கும் இலக்கியத் தரத்தின் அடிப்படையில் தான் முடிவு செய்யப்படுகிறது. இருப்பினும் செம்மொழி என்பதற்கு அம்மொழியில் இடம்பெற்றிருக்கும் முக்கியமான இரண்டு சிறப்புக்கள் தேவையாய் இருக்கின்றன.

- இலக்கியப் படைப்புக்கள்
- கலைப்படைப்புக்கள்

இந்த இருபடைப்புக்களைக் கொண்டே அந்த மொழி செம்மொழியாக அறிவிக்கப்படுகிறது.

- இலக்கியப் படைப்புக்கள்: ஒரு மொழியின் சிறப்புக்கும், செம்மைக்கும்

அடையாளமாகத் திகழ்வது அம்மொழியின் பழைமை வாய்ந்த இலக்கியங்கள் தான், இந்த இலக்கியங்களில் இருக்கும் பழைமையுடன் கருத்துச் செறிவுகளும் இருக்க வேண்டும். ஒரு மொழியின் சிறப்பை, அந்த மொழியில் படைக்கப்பட்ட இலக்கியப் படைப்புக்கள் வாயிலாகத்தான் அறிய முடிகிறது.

2. கலைப்படைப்புக்கள்

ஒரு மொழியின் பழைமைக்கு இலக்கியம் சான்றாக இருந்தது என்பதுடன் அந்த மொழி சார்ந்த பகுதிகளில் உருவாக்கப்பட்ட கலைப்படைப்புக்கள் அந்த மொழியின் பழைமையை உணர்த்தும் அடுத்த சான்றாக இருக்க வேண்டும். கலைப் படைப்புக்கள் என்பது கட்டிடக்கலை, சிற்பக்கலை போன்ற பழைமை வாய்ந்த கலைச் சான்றுகளாக இருக்க வேண்டும். (மா.கிருஷ்ணமூர்த்தி MA, BEd, M.Phil)

6. ஒரு மொழியானது 1500 - 2000 ஆண்டுகள் வரையிலான வரலாறு மற்றும் பழைமையான இலக்கியங்கள் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும், அல்லது அம் மொழியின் தொடக்ககால இலக்கியங்கள் உயர்தரத்தில் இருக்க வேண்டும். மேலும் அந்த மொழியின் இலக்கிய மரபு தொடக்கத்திலிருந்தே அம் மொழிக்கு உரிமையானதாக இருக்க வேண்டும். மற்ற மொழிகளின் இலக்கிய மரபுகளிலிருந்து பெறப்பட்டதாக இருக்கக் கூடாது.

இணையதளம் ஹிந்து, செம்மொழி இதுவரை கட்டப்பட்ட வரைவிலக்கணங்களிலிருந்து செம்மொழி என்றால்

என்ன என்பது பற்றியும், செம்மொழிக்குரிய தகுதிகள் என்ன என்பது பற்றியும் ஓரளவு தெளிவான விளக்கங்களை அறிந்திருப்போம்.

இனி, உலகச் செம்மொழிகளாகத் தகுதி பெற்ற மொழிகள் யாவை என்பது பற்றி நமது பார்வையைச் செலுத்துவோம். 'விகிப்பீடியா' உலகச் செம்மொழிகள் 9 எனக்குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

1. கிரேக்கம்	2. இலத்தீன்
3. சமஸ்கிருதம்	4. பாரசீகம்
5. சீனம்	6. அரேபியம்
7. எபிரேயம்	8. தமிழ்

9. கன்னடம்

மா.கிருஷ்ணமூர்த்தி (M.A, B.Ed, M.Phil)
அவர்கள் உலகச் செம்மொழிகள் எட்டு (8) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார் அவை:

இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகள்

1. கிரேக்க மொழி
2. சமஸ்கிருதம்
3. இலத்தீன்
4. பாரசீக மொழி

ஆபிரிக்க - ஆசிய மொழிகள்

5. அரபு மொழி
6. எபிரேயம்

திராவிட மொழிகள்

7. தமிழ்

சினோ - திபெத்திய மொழிகள்

8. சீன மொழி

இந்த எட்டு மொழிகளில் கன்னடம் இடம் பெறவில்லை என்பதும், எபிரேயம் என்பது ஹீப்ரூ மொழியாக எண்ணப்படுவதும் அவதானிக்கத் தக்கது.

சில இணையங்களில் திராவிட மொழிகள் நான்கு என்று பெயர் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதையும் காணமுடியும். அவை: திராவிட மொழிகள்

1. தமிழ்
2. தெலுங்கு
3. கன்னடம்
4. மலையாளம்

2. தமிழ்மொழி

தமிழ் இனிய மொழி. சுவையான மொழி. தேமதுரத்தமிழ் என்று புகழப்படும் மொழி. அமிர்தம் போன்று வாழ வைக்கும் மொழி. இன்பத்தமிழ் என்று போற்றப்படும் மொழி. தமிழ், தமிழ் என்று சொல்லச் சொல்ல அமிழ்தென்று திளைக்கச் செய்யும் மொழி. “கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்திலே முன் தோன்றிய மூத்தமிழ்” என்ற தொன்மையான மொழி. “யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல் இனிதாவ தெங்கும் காணோம்” என்றும் “வானமறிந்த தனைத்தும் அறிந்து வளர் மொழி வாழியவே” என்றும் பாரதியால் புகழாரம் சூட்டப்பட்ட மொழி.

இத்தகைய சீரும் செழிப்பும் கொண்ட வாழும் மொழியான தமிழ்மொழி இன்றும் கூட அதன் தொன்மைச் சிறப்பு மாறாமல் சிதறாமல், சிதையாமல் காக்கப் பெற்று வருகிறது. இதற்கு முக்கிய காரணம் தமிழ் என்ற மொழியின் கட்டமைப்பு மட்டுமே. தமிழ் மொழியை மன்னர்களும், புலவர்களும் மக்களும் வளர்த்தாலும் அவர்கள் மறைந்த போதும் மறையாமல் தமிழ் காப்பாற்றப்பட்டுக் கொண்டே வந்துள்ளது என்பது சிறப்புக்குரியதாகும்.

இன்று கிடைத்திருக்கின்ற மிகப்பழம்பெருநூலான தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் என்பவற்றிற்கு இலக்கண வரம்பமைத்து, மக்களின் வாழ்வியல் முறைமைகளைத் தெளிவுபடுத்தித் தமிழை ஒழுங்கான வழியில் பேணியிருந்தமை. இக்கட்டமைப்புக்கு முக்கிய காரணம். சங்கத்தமிழ் நூல்கள், பழந்தமிழ் இலக்கிய நூல்களான பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முதலிய தலை சிறந்த தமிழ் நூல்களில் மக்களின் கலை, கலாசார, பண்பாட்டு விழுமியங்கள் சிறப்பாக கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றில் அகத்திணைகளான அன்பின் ஐந்திணைகளும் புறத்திணைகளான வீரம், ஆட்சி, புலவர்களின் புலமை என்பனவும் அருமையாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

முச்சங்கம் அமைத்து முத்தமிழ் ஆராயப்பட்டுத் தமிழ் சிறக்க வளம் பெருக்கிய உயர்நிலை, தமிழ் மொழிக்கு உண்டு. இறைவனே இத்தமிழ்ச் சங்கத் தலைவனாயிருந்து தமிழை வளர்த்தான் என்றால் தமிழின் சிறப்புக்கு ஈடுணையேது? முருகனும், தொல்காப்பியர், நக்கீரர் முதலானோரும் இச்சங்கத்தின் அங்கத்தவர்களாயிருந்து தமிழ் ஆய்ந்து வளப்படுத்திய மொழி, தமிழ்மொழியே. இறையனார் அகப் பொருள் என்ற நூல் இறைவனாலேயே ஆக்கப்பட்ட தூய செந்தமிழ்நூல். இறைவன் தமிழ் மொழியில் பாசரம், திருமுகம், சீட்டுக்கவி எழுதிய பெருமைக்குரிய மொழியாகவும் உள்ள மொழி தமிழ் மொழியேதான்.

இறைவன் தருமிக்காகத் தமிழில் ‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத்தும்பி

காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
யிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெற்று அரிவை கூந்தலில்
நறியவும் உளவோ நீ அறியும் பூவே”

என்று பாசரம் எழுதியதை உற்று
நோக்கலாம்.

பாணபத்திரனுக்குப் பொருள் கொடுத்து
அனுப்புமாறு இறைவன் சேரமான்
பெருமானுக்குத் திருமுருப் பாசரம்
அனுப்பியது தமிழ் மொழியிலேயே.

“சொற்றமிழ்ப்பாடுக என்றார் தூமறை
பொழியும் வாயார்” என்று சுந்தரரைத்
தமிழிலேயே பாடும்படி இறைவன்
வேண்டியதாகச் சேக்கிழார் கூறுகின்றார்.
திருத்தொண்டர் தொகை பாட சுந்தரருக்குச்
சிவபெருமான் “தில்லைவாழ் அந்தணர்”
என்றும் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடச்
சிவபெருமான் சேக்கிழாருக்கு உலகெலாம்
என்றும் கந்தபுராணம் பாடக்கச்சியப்பருக்கு
முருகன் “திகடசக்கர” என்றும் திருப்புகழ்
பாட அருணகிரிநாதருக்கு முருகன்
“முத்தைத்தரு” என்றும் அடியெடுத்துக்
கொடுத்ததும் தமிழ்மொழியில் என்னும்
போது தமிழ்மொழியின் தெய்வீகத்தன்மை
நன்கு புலனாகிறது. பன்னிருதிருமுறைகளும்,
14 மெய்கண்ட சாத்திரங்களும் தமிழ்
மொழியிலேயே பாடப்பட்டவை. தண்டமிழ்,
ஒண்டமிழ் செந்தமிழ் என்றெல்லாம்
போற்றப்படும் சீரிய மொழி தமிழ்மொழி.
ஒளவையாரோடு முருகன் தமிழிலேயே
பாடச் சொல்லி விளையாடியதும் நாம்
அறிந்ததே பெரும் புலவர்களான கம்பர்,
வள்ளுவர், இளங்கோ தமிழிலே
பாடியுள்ளனர்.

இத்தகைய பழம்பெருமை கொண்ட நம்
தமிழ்மொழி, தொடர்ந்து வளர்ந்து
கொண்டே வருகிறது. ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை,
பரிதிமாற் கலைஞன், டாக்டர் மு.வரதராசன்,
கல்கி, ஆறுமுகநாவலர், சுவாமி
விபுலானந்தர், பாரதியார், பாரதிதாசன்
கண்ணதாசன் போன்றோர் மட்டுமல்ல,
இன்றைய தலைமுறையினர் கூட கவிதை,
சிறுகதை, நாவல்கள், ஆய்வுகள்
என்பற்றையும் தமிழிலேயே ஆக்கிவருவதும்
குறிப்பிடத்தக்கது.

3. தமிழின் செம்மொழித் தகுதி

தமிழுக்குச் செம்மொழி என்னும் தகுதி
06.06.2004 இலேயே கிடைத்தது. மிகமிகக்
காலந்தாழ்த்திக் கிடைத்த போதும், தமிழ்
மொழிக்குச் செம்மொழி என்ற அங்கீகாரம்
கிடைத்தமையை எண்ணித்திருப்பிடாமல்
இருக்க முடியாது. செம்மொழித்தகுதியைத்
தொடர்ந்து கோலாகலமாக நடைபெற்ற
செம்மொழி மகாநாட்டின் போது
இசைக்கலைஞர்கள், பின்னணிப் பாடகர்கள்
பெருந்திரளாக ஒன்று சேர்ந்து தமிழின்
செம்மொழித் தகுதிக்குப் புகழாரம் சூட்டிப்
பாடியதைக் கண்டு ஆனந்தப்படாமலும்
இருக்க முடியாது.

செம்மொழிக்குரிய வரைவிலக்கணத்தில்
ஒரு மொழி குறைந்தது. 1500 ஆண்டுகாலப்
பழைமை மிக்கதாக இருக்க வேண்டும்
என்பது ஒருவரையறை. தமிழ்மொழி 1500
ஆண்டு காலத்திற்கும் மேலாக 6000
அல்லது 4000 ஆண்டுகளுக்குக்கும்
மேலான பழைமை வாய்ந்த மொழியாக
வாழ்ந்தும், வளர்ந்தும் வருகிறது.
பண்பாட்டுக் கோலங்கள் மிகுந்து விளங்கும்

மொழியே செம்மொழித் தகுதிக்குரிய மொழி என்பது இன்னொருவரையறை ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கும் தமிழ் மொழியின் பண்பாட்டுக் கோலங்களுக்குச் சான்று பகர்கின்றன. கட்டிடம், சிற்பம், ஓவியம், நடனம், சங்கீதம், மருத்துவம், சோதிடம், புவியியல், வானவியல், அறிவியல் முதலிய பல கலைகள் தமிழ் மொழிக்குச் சொந்தமானவை. தொல்காப்பியம், திருக்குறள், பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள், நெஞ்சையளும் சிலப்பதிகாரம் என்பவற்றில் இக் கலைகளும் இவற்றோடியைந்த பண்பாட்டுக் கோலங்களும் பளிச் சென்று காணக் கூடியனவாக உள்ளன. மாமல்லபுரம், சிற்பத்திறனுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், தஞ்சைப் பெருங்கோயில், காஞ்சிகயிலாயநாதர் கோயில் போன்ற பழையமையான ஆலயங்கள் கலைக்கூடங்களாகவும் பண்பாட்டுக் கோலங்களின் இல்லிடங்களாகவும் விளங்கின என்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். இந்தியாவில் உள்ள 100,000 கல்வெட்டுத் தொல்லெழுத்துப் பதிவுகளில் 60,000 இற்கும் அதிகமானவை தமிழகத்திற்கிடத்துள்ளன. இவற்றில் 95 சதவீதமானவை தமிழ் மொழியில் உள்ளன. இது தமிழின் உயர்தொல்காட்சிப்படிமத்திற்கு உறுதியான சான்றாகும்.

மொழி ஞாயிறு பாவாணர், தன் வாழ்நாளில் பலமொழிகளையும் கற்றறிந்து தமிழ் மொழியின் சிறப்பை வேர்ச்சொல் வாயிலாக எடுத்தியம்பியுள்ளார். இவர் தமிழின் செம்மைப்பண்புகளாகப் பின்வரும் 16 பண்புகளை எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

1. தொன்மை 2. முன்மை
3. எண்மை (எளிமை) 4. ஒண்மை (ஒளிமை)
5. இளமை 6. வளமை 7. தாய்மை
8. தூய்மை 9. செம்மை 10. மும்மை
11. இனிமை 12. பெருமை 13. தனிமை
14. திருமை 15. இயன்மை 16. வியன்மை

இதுவரை குறிப்பிட்டவற்றை உற்று நோக்கும் போது உலகிலுள்ள எந்த மொழிக்கும் இல்லாத செம்மொழித்தகுதி தமிழுக்கே உண்டு என்பதில் மாற்றுக் கருத்துக்கு இடமேயில்லை. செம்மொழிகளில் பல இன்று வழக்கொழிந்துவிட்டன. அவற்றைப் பேசக்கூட இன்று ஆள் இல்லை, உதாரணத்திற்கு எகிப்து, சமஸ்கிருதம், பாளி போன்றவறைக் குறிப்பிடலாம். ஆனால் தமிழ்மொழி தமிழகம், ஈழம் மட்டுமல்ல உலகின் பலநாடுகளிலும் பீடுநடை போட்டுவருகிறது. தமிழை இன்று பேசுகிறோம்; எழுதுகிறோம். கணினிப் பயன்பாட்டில் கூடத் தமிழ் வேகமாக முன்னேறிவருகின்றது. தமிழைத் தவிர வேறு எந்த மொழியும் தெரியாதவர்கள் கூடக் கணினியை முழுமையாகப் பயன்படுத்தும் அளவு பல மென்பொருள்கள் வந்தவண்ணம் உள்ளன. நவீன அறிவியல் நூல்களில் தமிழ்மொழியில் பலகலைச் சொற்கள் உருவாக்கம் பெற்றுவருகின்றன.

தமிழின் செம்மொழிச் சிறப்பு இத்துடன் நின்றுவிடவில்லை. கிரேக்க காவியங்களை இன்று படிக்கும் கிரேக்கர்களுக்கு ஒருவார்த்தை கூடப் புரியாத நிலையே காணப்படுகின்றது. ஆனால் தமிழிலுள்ள சங்க காலப் பாடங்களை இன்று படித்தாலும் ஒரு சில வார்த்தைகளைத்தவிர அவற்றை நன்கு விளங்கிக் கொள்ளக் கூடிய

நிலையைக் காணலாம் . சில உதாரணங்களைப் பார்த்தால் இதன் உண்மை நன்கு விளங்கும் “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” தீதும் நன்றும் பிறர்தரவாரா..... பெரியோரை வியத்தலும் இலமே சிறியோரை இகழ்தல் அதனிலும் இலமே

(புறநானூறு - 192 பாடியவர் கணிகையர் பூங்குன்றனார்) இப்பாடல் அடிகள் மேடைப் பேச்சுகளிலும், கட்டுரைகளிலும் மேற்கோள் காட்டப் பட்டு வருவதை இன்றும் காண்கிறோம்.

“ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர் பலர் யான் வாழும் ஊரே” (புறநானூறு - 191. பாடியவர் . பிசிராந்தையார்) “யானும் ஓர் ஆடுகளமகளே” (குறுந்தொகை - 31 பாடியவர் ஆதிமந்தியார்)

இவற்றில் புரியாதது எதுவுமில்லை என்பதை அறிகிறோம். “அற்றைத்திங்கள் அவ்வெண்ணிலவின் எந்தையும் உடையேம், எம்குன்றும் பிறர்கொளார்” (புறநானூறு 112 பாரிமகளிர்)

“அற்றைத்திங்கள்” என்ற இச்சொற்றொடர் கொழும்புத் தமிழ்ச் .சங்கத்தில் ஒரு நிகழ்ச்சியாக பூரணைதோறும் எடுத்தாளப்படுகிறது.

தமிழுக்கு அணி செய்யும் ஐம்பெருங்காப்பியங்களை ஓர் ஈழத்துக் கவிஞர் (அராலியூர் இராஜன் என்பர் ஒரு சாரார்) தமிழ்த்தாயின் அணிகலன்களாகப் புனைந்து தமிழ்த்தாயை வாழ்த்துகிறார்.

“காதொளிரும் குண்டலத்தாள் கனிமொழியாள் வாழ்க கைக்கு வளையாபதி கொள் கன்னிகையாள் வாழ்க மேதகுமென் மார்பிடைச்சிந் தாமணியாள் வாழ்க மின்னுமணி மேகலைசூழ் மெல்லிடையாள் வாழ்க சீதமலர்ப் பாதமொளிர் சிலம்புடையாள் வாழ்க சேர சோழ பாண்டியர்தம் செவ்வமகள் வாழ்க நீகியுறு செங்கோலாய்த் தூயகுறள் தாங்கும் நிகரறியாச் செந்தமிழ்த்தாய் நீடுழிவாழ்க”

இவ்வாறு மூவேந்தரும் போற்றிப் பாடிய செந்தமிழ்த்தாய், யாரோ தன்னை இழிவுபடுத்தியமைக்கு தொந்து கொள்கிறாள் என்று பாடுகிறார் பாரதியார்: ... என தாருயிர் மக்காள் கொன்றிடல் போலொருவார்த்தை கூறத்தகாதவன் கூறினான் கண்டீர்! மெல்லத்தமிழ் இனிச் சாகும் - அந்த மேற்கு மொழிகள் புவிமிசை ஓங்கும் என்றந்தப்பேதை உரைத்தான் - ஆ! இந்தவசை எனக்கெய்திடலாமோ?

தமிழ்த்தாய் சாகமாட்டாள் தொடர்ந்து வளர்ந்து செல்வாள் என்ற நிலையை அவளின் இந்த ஆத்திரம் அழகாகக் காட்டுகிறது.

மணவைமுஸ்தபா அவர்களும் மெல்லத்தமிழ் இனிச்சாகாது என்பதற்கு ஆதரவாக ‘மெல்லத்தமிழ் வளரும்’ என்று குரல் கொடுக்கிறார். யார் என்ன சொன்னாலும், அழியும் மொழிகளில் தமிழும் ஒன்று என்று யுனெஸ்கோ எதிர்வு

உலகச் செம்மொழிகள்

சமுதாயத் தேவை

இடைக் காலம், மறுமலர்ச்சிக் காலம் ஆகிய காலகட்டங்களில் ஒவ்வொரு மொழிக் குழுவினரும் தத்தம் மொழி அல்லது இலக்கிய வரலாற்றில் இடம்பெற்ற செவ்வியல் காலம்பற்றி ஆர்வத்துடன் பேசுவதைக் காண்கின்றோம். பெரும்பாலும் இந்த ஆர்வம் மறுமலர்ச்சிக் காலங்களில் ஏற்படுகின்ற பல்வேறு பண்பாட்டுத் தாக்குரவுகள், மோதல்கள் ஆகியவற்றின் விளைவாகக் கடந்துபோன பழைய பொற்காலமான செவ்வியல் காலங்களின்மீது ஆர்வமும் அவற்றை மீண்டும் கலை இலக்கியங்களில் கொண்டுவரும் முயற்சியும் (Classical Revival) பெரும்பாலான பழைமை வாய்ந்த மொழிகளிலெல்லாம் ஏற்பட்டுள்ளன.

பிறநாட்டுப் பண்பாட்டுத் தாக்கத்தால் தத்தம் இலக்கியப் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களின் தனித்தன்மைக்கு ஊறு ஏற்பட்டுவிடும் என்ற அச்சவுணர்வு தோன்றும்போதும், இத் தாக்கங்களின் விளைவாகத் தத்தம் இன அடையாளத்தை நிலைநாட்ட வேண்டிய சமுதாய - அரசியல் தேவைகள் ஏற்படும்போதும் ஒவ்வொரு மொழிக் குழுவினரும் (Linguistic Community) தனித்தன்மையினை இழக்காத தம் பழங்காலப் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களைச் செவ்வியல் பண்பாடுகளாக நினைவுகூர்ந்து அவற்றிற்குப் புத்துயிர் நல்க முயலும் பொதுப்போக்கினை உலகெங்கிலும் காணலாம்.

முனைவர் ஜி.ஜான் சாமுவேல்

ஒவ்வொரு மொழிக் குழுவினரின் வரலாற்றிலும் செவ்வியல் காலகட்டமே பொற்காலமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. பிறநாடுகளின் அல்லது பிற இனப் பண்பாடுகளின் நெருக்கத்திற்கு ஆட்பட்டுத் தம் அடையாளத்தை (Tamil identity) நிலைநிறுத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்கு ஆளான மறுமலர்ச்சிக் காலத் தமிழர்கள் பிறப்பாட்டுத் தாக்குரவு அதிக அளவிற்கு இல்லாத தனித் தன்மை வாய்ந்த சங்க காலத்தைப் பொற்காலமாகவும் செவ்வியல் காலமாகவும் கண்டனர். இந்நிலையில் சங்கத் தமிழ் செவ்வியல் மொழி அல்லது செம்மொழியாகவும், சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களாகவும் தமிழர்களால் ஏற்றுப் பாராட்டப்பட்டன.

செவ்வியல் மொழி அல்லது செம்மொழி என்னும் தகுதிப்பாடு அம்மொழி பெற்றிருக்கும் இலக்கிய வளம், இலக்கியத் தனித்தன்மை போன்ற சிறப்பியல்புகளால் ஏற்படுவதேயன்றி, அம்மொழியின் தொன்மை, அதன் வளம் போன்றவற்றை மட்டும் அடித்தளமாகக் கொண்டு ஏற்படுவதல்ல என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

உலகச் செம்மொழிகள் என்று கி.பி 18 ஆம் நூற்றாண்டுவரை கிரேக்கமும், இலத்தீனும் மட்டுமே கருதப்பட்டுவந்தன. ஐரோப்பிய நாகரிகத்தின் ஆணிவேராகத் திகழ்ந்த கிரேக்க

நாட்டிலும் உரோம நாட்டிலும் முகிழ்த்தெழுந்த இவ்விரு மொழிகளும் ஐரோப்பியப் பண்பாட்டு ஆதிக்கம் மேலோங்கியிருந்த காலகட்டங்களில் உலகச் செம்மொழிகள் என்னும் தகுதிப்பாட்டினைப் பெற்றன. இவ்விரு பண்பாடுகளின் தாக்குரவு பெற்ற கலைகள் அனைத்தும் செவ்வியல் கலைகள் (Classical Arts) ஆயின.

கிரேக்க மொழி

கிரேக்க மொழியைப் பொறுத்தவரையில் கி.மு 475 முதல் 448 வரையுள்ள காலத்தை கிரேக்கச் செவ்வியல் காலமென்றும், கி.மு 448 முதல் 400 வரையுள்ள காலத்தை இடைச் செவ்வியல் காலமென்றும் வரையறுக்கும் மரபு உள்ளது. இக்கால கட்டத்தில் கிரேக்க இலக்கியங்கள் கிரேக்க தேசியக் கலாசாரக் கலையுணர்வின் வெளிப்பாடாகவும், பிற கலாசாரப் பாதிப்புகள் அதிகமின்றியும் வளர்ந்ததால் அது செவ்வியல் காலம் என்று சுட்டப்படுகின்றது. சிலர் பெரிக்கிளிஸ் மன்னர்களின் காலத்தைக் கிரேக்கச் செவ்வியல் காலமென்று குறிப்பிடுகின்றனர். இவர்களைப் பொறுத்தவரையில் ஏகிலஸ், சோபாகிளிஸ், சாக்கிரடஸ், பிளேட்டோ, அரிஸ்டாடில் போன்றவர்களின் வளமான படைப்புகள் தோன்றிய காலகட்டமே செவ்வியல் காலமாகச் சுட்டப்படுகின்றது.

இலியத், ஒடிசி என்னும் ஆதிக் காப்பியங்கள் கிரேக்க இலக்கிய வரலாற்றில் தொன்மைமிக்க படைப்புகளாக அமைந்துள்ளன. இக்காப்பியங்களைத் தொடர்ந்து சாபோ

(Sappho) கொரினா (Corinna) என்னும் இரு பெண்பாற் கவிஞர்களின் தன்னுணர்வு சார்ந்த படைப்புகளும், அனாகிரியோன் (Anacreon) போன்றோர்களின் படைப்புகளும் கிரேக்க நாட்டில் தோற்றம் பெற்றன. இக்காலகட்டத்தில் பிண்டார் போன்ற பெருங்கவிஞர்களின் குழுப்பாடல்கள் கிரேக்க இலக்கிய வரலாற்றில் மிகப் பெரிய திருப்பு மையங்களாக அமைந்தன. இவற்றைத் தொடர்ந்து ஏதேன்சு நகரைச் சார்ந்த ஏகிலஸ், யூரிபைடஸ், சோபோகிளிஸ் போன்றோரின் துன்பியல் நாடகங்கள் கிரேக்க மண்ணில் மலர்ந்தன. கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டில் துசிடேடஸ் (Thucydides), ஹிரோடோட்டஸ் (Herodotus) போன்றோர் அரிய வரலாற்று நூல்களைப் படைத்துக் கிரேக்க மொழிக்கு வளம் சேர்த்தனர். சாக்கிரடஸ், பிளேட்டோ, அரிஸ்டாடில் போன்ற மிகப் பெரிய தத்துவ மேதைகளும், அறிஞர்களும் அவர்களைத் தொடர்ந்து கிரேக்க மண்ணில் உதித்தனர். கணித மேதையான பித்தகோரஸ் போன்ற மாமேதைகள் இக்காலகட்டத்தில் கிரேக்க இலக்கிய வீதிகளில் வலம் வந்தனர். சிற்பம், கட்டடக் கலை போன்றன. இக் காலத்தில் உச்ச நிலையினை அடைந்தன. கிறித்துவுக்குப் பின்னர்க் கிறித்தவத் திருமறையின் புதிய ஏற்பாட்டுப் பகுதி கிரேக்க மொழியில் மொழிபெயர்ந்து எழுதப்பட்டது. செம்மொழியான கிரேக்க மொழி அதிகம் மாற்றம் பெறாமல் இன்றும் பேசப்படும் உயிரோட்டமுள்ள மொழியாகத் திகழ்கின்றது. இந்நிலையில் தமிழைப் போன்று கிரேக்கமும் செம்மொழி, வாழும் மொழி என்னும் இரட்டைத் தகுதிப்பாடுகளைப் பெற்றுச் சிறப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலத்தீன் மொழி

கிரேக்கத்திற்கு அடுத்த நிலையில் இடம்பெறும் மற்றொரு செம்மொழியான இலத்தீன் மொழி தற்போது வழக்கிழந்த மொழியாகிவிட்டது. எனினும் இன்றைய பேச்சு வழக்கிலுள்ள ருமானியன், இத்தாலியன், பிரெஞ்சு, ஸ்பானிஸ், போர்த்துகீசியம் ஆகிய மொழிகளுக்கு இலத்தீன் மொழி ஆணியேவராக அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

கி.மு. 3 ம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலத்தீன் மொழி எழுச்சி பெற்றுள்ளதைக் காண்கின்றோம். உரோம நாட்டின் வளர்ச்சியும், கிரேக்கத்தை அது வீழ்த்திய நிகழ்ச்சியும், இலத்தீன் மொழியின் எழுச்சிக்குத் தோற்றுவாயாக அமைந்துள்ளன. கிரேக்கர்களை அடிமைகளாகச் சிறைப்படுத்தி உரோமுக்குக் கொண்டுவந்து அவர்கள் வாயிலாக உயர்குடியைச் சார்ந்த உரோம நாட்டு மக்களுக்குக் கல்வி தரப்பட்டபோது இலத்தீன் மொழியும் பெருமளவிற்கு விரிவடைந்து வளரத் தொடங்கியது எனலாம். தொடக்க நிலையில் கிரேக்க நூல்கள் இலத்தீன் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. காலப்போக்கில் கவிதைகளும், நாடகங்களும் இலத்தீன் மொழியில் எழுதப்பட்டன.

கி.மு. 70 முதல் கி.பி. 20 வரையுள்ள காலகட்டம் உரோம நாட்டின் பொற்காலம் என வரையறுக்கப்பட்டது. இக் காலகட்டத்தில் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்களும், தன்னிகரற்ற வீரர்களும், கவிஞர்களும், நாடக மேதைகளும், பேச்சாளர்களும் இந்நாட்டில் தோன்றினர். ஜூலியஸ் சீசர் வாழ்ந்த இக்காலத்தில் சிசரோ போன்ற

மிகச் சிறந்த இலக்கியவாதிகளும், கவிஞர்களும் வாழ்ந்தனர். வர்ஜில், ஹாரஸ், பிராப்பர்டியஸ் (Propertius), திபுலஸ் (Tibullus), ஆவிட் (Ovid), லிவி (Livy) போன்ற உலகப் பெரும் எழுத்தாளர்களின் காலமிது. அறிவியலும் தத்துவமும், வரலாற்று நூல்களும் இக் காலகட்டத்தில் பெருமளவில் மலர்ந்து கிரேக்க நாட்டிற்கு இணையான அறிவுக் கருவூலங்களை ஓரளவு இலத்தீன் மொழியில் தோற்றுவித்தன. எனினும் கிரேக்கத்தோடு ஒப்பிடும் அளவுக்கு இலத்தீன் மொழியின் இலக்கிய வளம் உயர்ந்ததன்று என்பதே வரலாற்றுத் திறனாய்வாளர்களின் உண்மையான கணிப்பு ஆகும்.

உரோமப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னரும் மேற்கு ஐரோப்பாவில் இலத்தீன் மொழி முக்கிய இடத்தைத் தொடர்ந்து வகித்தது. இதற்குக் காரணம் இது கிறித்தவத் திருச்சபையின் மொழியாகத் திகழ்ந்ததுவேயாகும். தூய ஐரோம கி.பி. 5 இல் கிறித்தவத் திருமறையை இலத்தீன் மொழியில் மொழி பெயர்த்தார். இதைத் தொடர்ந்து ஏறத்தாழ 1000 ஆண்டுகளாகத் தத்துவம், இறையியல், அறிவியல், வரலாறு ஆகியவற்றின் மூலமொழியாகவும் மேற்கு ஐரோப்பிய அறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் ஆகியோரின் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சிப் பரிமாற்றக் கருவியாகவும் இலத்தீன் மொழி திகழ்ந்தது. கிரேக்கமும், இலத்தீனும் ஐரோப்பியப் பண்பாட்டின் ஆணியேவராகவும் அடித்தளமாகவும் அமைந்தன. இதனால் தாய்மொழி எதுவாக இருப்பினும், ஐரோப்பிய அறிஞர்களின் தகுதிப்பாட்டை அளக்கும் கருவியாகவும், அளவுகோலாகவும் கிரேக்க, இலத்தீன் மொழியறிவு அமைந்தவிட்டது.

ஆசியச் செம்மொழிகள்

செம்மொழிகள் எவை என்று ஐரோப்பியப் பண்பாட்டில் வரையறுக்கப்பட்டு அவற்றிற்குரிய தகுதிப்பாடுகள் வழங்கப்பட்டது போன்று மேற்கு ஆசியாவிலும், கிழக்கு ஆசியாவிலும், தெற்கு ஆசியாவிலும் இவை போன்ற முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தெற்காசியாவில் இவற்றின் விளைவாக ஆசிய நாட்டின் பல மொழிகள் செம்மொழிகள் வரிசையில் இடம்பெறத் தொடங்கின. எனினும், இவை உலகச் செம்மொழிகள் என்ற பொதுநிலையில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. இவற்றுள், முகிழ்த்த இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த சமற்கிருதம் மட்டுமே கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் உலகச் செம்மொழிகளின் வரிசையில் இணையும் வாய்ப்பினைப் பெற்றுள்ளது.

எபிரேய மொழி

ஐரோப்பாவிற்குக் கிழக்கில் அமைந்த நடுகிழக்கு நாடுகள் (Middle East Countries) ஆசியச் செம்மொழிகளின் ஓர் உட்பிரிவின் பிறப்பிடமாக உருப்பெற்றன. இப்பகுதிகள் செமிட்டிக், அரபி, எபிரேயம் ஆகிய மொழிக் குடும்பங்களின் தொட்டிலாகவும் வளர்ப்புப் பண்ணையாகவும் திகழ்ந்தன. இவற்றுள் கி.மு. 1200 முதல் பழைமை பெற்று விளங்கும் ஓர் உயரிய மொழி எபிரேய மொழியாகும். இம்மொழியில் எழுதப்பட்ட கிறித்தவத் திருமறையின் பல புத்தகங்கள் காலத்தால் மிகவும் தொன்மையானவை. யூத சமயத்தோடு பின்னிப் பிணைந்து வளர்ந்த

ஏராளமான கவிதைகளும் உரைநடை இலக்கியங்களும் 3000 ஆண்டுகளுக்குமுன் எப்பிரேய மொழியில் வளர்ந்து செழித்தன. யூத சமுதாயம், சமயம் ஆகியன தொடர்பான சட்ட நூல்கள் இவற்றுள் முதன்மையானவை எனலாம். இம் மொழியின் வரலாறு கி.பி. 12 வரை தொடர்ந்தது. தத்துவம், கணிதவியல் தொடர்பான எண்ணற்ற நூற்களை இக் காலகட்டத்தில் எபிரேய மொழி தோற்றுவித்தது. எனினும் எபிரேய மொழி பேச்சு மொழியாகத் தொடரவில்லை. அரமெய்க் மொழியே இப்பகுதியின் பேச்சு மொழியாகத் தொடர்ந்தது. இசுரேல் நாட்டு தேசிய மொழியாகத் தற்போது எபிரேயம் ஏற்றம் பெற்றுப் புதுப்பொலிவும் பெற்றுப் பேச்சு மொழியாகவும் வளர்ந்து சிறப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அரபி மொழி

நடுகிழக்கு நாடுகளின் மற்றொரு செம்மொழியான அரபி மொழியின் தொடக்க நிலைப்படைப்புகள் வாய்மொழி இலக்கியங்களாகவே அமைந்தன. கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே இந்த வாய்மொழி இலக்கிய மரபுகள் மிகச் சிறப்பாக இம்மொழியில் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளன. இசுலாமிய சமயத்தின் தோற்றம் அரபிமொழி ஒரு செம்மொழியாக மலரத்துணை நின்றது. முகமது நபியின் உரைகள் கி.பி 632 இல் திருக்குரானாக இம்மொழியில் எழுத்து வடிவம் பெற்றன. காதலைப் பாடும் இலக்கியங்கள் இசுலாமிய சமயத்தாரின் கண்டனத்துக்குட்பட்ட போதிலும் கிறிஸ்வர்களால் பேணி வளர்க்கப்பட்ட கேசல் (ghazal) காதற் பாடல்கள் கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் அரபி மொழியில்

வலுவடைந்தன. இதையொட்டி கி.பி 8 ஆம் நூற்றாண்டில் அரபி மொழியின் பொற்காலம் தொடங்கியது. பாக்தாத் நகரை மையமாகக் கொண்டு தொடங்கிய இப்புதிய இலக்கிய யுகம் ஏறத்தாழ 300 ஆண்டுகள் தொடர்ந்தது. இவற்றின் விளைவாகப் புதிய வகையான கவிதைக் குவியல்கள், புதுப்புது இலக்கிய உத்திகள், புதிய உணர்ந்தும் முறைகள் ஆகிய இக்காலகட்டத்தில் மிகச் சிறப்பாக அரபி மொழியில் உதயமாயின. இக்காலத்தில் உரைநடை இலக்கியம் உச்சநிலையினை எய்தியது. கணிதம், வேதியியல், மருத்துவம் போன்ற துறைகளில் சிரியமொழி (Syrian) வாயிலாகக் கிரேக்கத் தாக்கம் அரபி மொழியில் அழுத்தமாகப் பதிந்தது. கி.பி 9 ஆம் நூற்றாண்டில் மொழியியல், சட்டம், புவியியல், வரலாறு போன்றன தொடர்பான அரிய படைப்புகள் இம்மொழியில் மிகப்பெரும் அளவில் எழுந்தன. அரபிச் செம்மொழி என்பது குரானை மட்டும் மையமாகக் கொண்டதல்ல என்பதும் அது பல துறைகளைத் தழுவி வளர்ந்த இம்மொழியின் முழுப் பரிமாணத்தையும் உள்ளடக்கியது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கன.

பார்சி மொழி

இசுலாமிய சமயத்தின் பரவுதலாலும் அரபியின் பாதிப்பாலும் வலுப்பெற்றுச் செம்மொழித் தகுதிப் பாட்டொடு வளர்ந்த மற்றொரு மொழி பர்சியன் அல்லது பார்சி மொழி என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இம்மொழியின் வளர்ச்சி நிலையினைக் கி.மு 6 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து அறிவதற்குத் தக்க சான்றுகள் பல உள்ளன. எனினும் கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரே

மிகப்பெரிய வளர்ச்சியினை இம்மொழியில் நாம் காணமுடிகின்றது. தொடக்க நிலையில் அரபி மொழியின் தாக்கம் பார்சி மொழியில் மிகுந்திருந்தது. காலப்போக்கில் பார்சியின் தாக்கம் அரபி மொழியில் பெருமளவிற்கு ஏற்பட்டது. கி.பி 10 ஆம் நூற்றாண்டளவில் பார்சிய நாட்டின் வடகிழக்குப் பகுதியில் தனித்தன்மை வாய்ந்த பார்சி இலக்கியங்கள் உருவாகின. இவற்றைத் தொடர்ந்து இரு நூற்றாண்டுகளில் அரிய பல காப்பியங்களை இம்மொழி உலகிற்குத் தந்தது. தத்துவம், கணிதம், வரலாறு தொடர்பான அரிய கலைக் கருவூலங்களும் இக் காலகட்டத்தில் எழுந்தன. இத்தகைய வளமான வளர்ச்சியால் பார்சி மொழி செம்மொழிகளுள் ஒன்றாகக் கருதப்படும் நிலையினைப் படிப்படியாக எய்தியது.

சமற்கிருத மொழி

தெற்கு ஆசியாவில் சமற்கிருதமும், தமிழும், பாலியும் உயர்தனிச் செம்மொழிகளாக ஏற்றம் பெற்றன. சமற்கிருத மொழி பன்முகத் தகுதிப்பாடுகளைப் பெற்றுத் திகழ்ந்ததால் காலப்போக்கில் உலகச் செம்மொழிகளுள் ஒன்றாக ஏற்றம் பெற்றது. சமற்கிருத இலக்கிய வரலாற்றில் 3500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே வேதகால சமற்கிருதம் எழுச்சி பெற்றுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வேதகால சமற்கிருத இலக்கியங்கள் சமயம் சார்ந்தனவாக அமைந்தபோதிலும் அவற்றிற்குப் பின்னர் தோன்றிய சமற்கிருத இலக்கியப் படைப்புக்கள் பல்வேறு துறைகளையும் பல்வேறு வகைப்பாடுகளையும் தழுவி நின்று வளர்ந்தன

என்பது சுட்டத்தக்கது. இம்மொழியில் பிறந்த மகாபாரதமும், வால்மீகியால் கலைவடிவம் பெற்ற இராமாயணமும், இந்து சமய உலகொடு மட்டும் நின்றுவிடாது கிழக்கிலும், மேற்கிலும் பரந்து பரவி பல்வேறு மொழிகளில் பெருந்தாக்குரவுகளை ஏற்படுத்தின. இப்பெருங்காப்பியங்கள் அல்லது இதிகாசங்களைத் தொடர்ந்து 36 வகைப் புராணங்களும், தந்திர நூல்களும், காவியங்களும் இம்மொழியில் எழுந்தன. பல்வேறு தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களும், நாடகங்களும் பெருமளவிற்குப் படைக்கப்பட்டன. பாணினியின் அஸ்தத்தியாதி ஒப்பற்ற மொழிநூல் படைப்பாகவும், அறிவியல் பூர்வமான மொழியாய்வு நூலாகவும், பேரிலக்கணமாகவும் மலர்ந்தது. காத்யாயனா, பதஞ்சலி, பரதரஹரி போன்றோர் அரிய பல்புற தழுவிய படைப்புக்களைத் தந்து சமற்கிருத இலக்கியச் சோலையை வளப்படுத்தினர். காளிதாசரின் படைப்புகள் இம்மொழியின் தன்னேரற்ற இலக்கியக் கருவுலங்களாகத் திகழ்ந்தன. கிரேக்க இலக்கியத்திற்கு இணையாகக் கவிதையிலும், பாட்டிலும், அலங்கார நூல்களும் இம்மொழியில் பெருகின. கவுடில்யரின் அர்த்தசாஸ்திரம் போன்ற பல்புற சார்ந்த படைப்புகள் இம்மொழியில் பெருக்கெடுத்தன. இவையனைத்தும் இம்மொழிக்கு உலகப் புகழினை ஈட்டித் தந்தன.

பாலி மொழி

இந்திய நாட்டின் பழைமை வாய்ந்த மொழிகளுள் ஒன்றாகப் பாலி மொழி அமைகின்றது. கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டைய தேரவாத பௌத்தக் கோட்பாடுகள் இம்மொழியில் வாய்மொழியாக

வழங்கப்பட்டு கி.மு. முதல் நூற்றாண்டளவில் அவை இம்மொழியில் வரிவடிவம் பெற்றுள்ளன. பாலி மொழியில் எழுந்துள்ள நூல்கள் பௌத்த சமயச் சார்புடையன. தம்மபதம், ஜாதகக் கதைகள், திரிபிடகம் ஆகியன இம்மொழியின் சிறப்பு வாய்ந்த நூல்களாகும். பாலி மொழி இலக்கியங்கள் சமயச் சார்புடையனவாக அமைந்தபோதிலும் பல்வேறு வகைப்பட்டன (Variety) வாகப் பரந்து சிறப்பதாலும், தொடக்க காலம் முதல் இன்றளவும் உலகின் பெருஞ் சமயங்களுள் ஒன்றான பௌத்தத்தின் சிந்தனைகளைத் தாங்கி நிற்பதாலும், இலங்கைத் தீவில் திகழும் சிங்களப் பண்பாட்டின் அடித்தளமாக அமைவதாலும், தாய்லாந்து, பர்மா போன்ற தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களின் ஆணிவேராகப் பொலிவதாலும் இதனையும் உலகச் செம்மொழிகளுள் ஒன்றாக இணைக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை நிலவுகின்றது. வேதகால இந்து சமயத்திற்கு எதிரிடையான, பௌத்த சிந்தனைகளைப் பேச்சுமொழியில் பரப்ப உகந்த மொழியாகப் பாலிமொழியினைப் பௌத்தர்கள் தொடக்க நிலையில் ஏற்றுப் போற்றினர். எனினும், பௌத்த நூல்களின் எழுச்சியால் பேச்சுமொழியான பாலி மொழி காலப்போக்கில் இலக்கிய மொழியாக மலர்ந்து செம்மொழித் தகுதிப்பாட்டினைத் தொட்டு நிற்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ் மொழி

சமற்கிருதத்திற்கு இணையான வரலாற்றுத் தொன்மையினையும், இலக்கிய இலக்கணத் தனித்தன்மையினையும் பெற்றுச் சிறக்கும்

தமிழ்மொழி இந்திய மொழிக் குடும்பங்களுள் மிகப்பெரிய மொழிக் குடும்பமாகத் திகழும் திராவிடமொழிக் குடும்பத்தின் தலைமை வாய்ந்த மொழியாக மலர்ந்துள்ளது. பாணினிக் குணையான அல்லது பாணினியின் படைப்பையும் விஞ்சும் திறன்கொண்ட இலக்கணப் பண்பாட்டு நூலான தொல்காப்பியமும், கிரேக்கச் செம்மொழிக் கவிதைகளை விஞ்சும் சங்கப் படைப்புகளும், தன்னேரில்லாத தமிழ்மறையான திருக்குறளும், புரட்சிக் காப்பியங்களான சிலம்பும், மேகலையும் ஏனைய பிற இலக்கிய இலக்கணக் குவியல்களும் தமிழை உலகச் செம்மொழிகளுள் ஒன்றாக இணைத்து ஏராளமான வெளிநாட்டு அறிஞர்களைக் காணச் செய்துள்ளன.

கிரேக்க மொழியினைப் போன்று செம்மொழித் தகுதிப்பாட்டினையும், வாழும் மொழி என்ற ஏற்றத்தினையும் தமிழ்மொழி ஒருங்கே பெற்றுச் சிறக்கின்றது. “என்று பிறந்தாள் என்றறியா இயல்பினள் எங்கள் தாய்” என்று பாரதியாரைப் பாடவைத்த இந்தமொழி சித்தியமொழிகளோடும், கிரேக்க இலத்தீன் மொழிகளோடும் உறவு கொண்டுள்ள ஒரே இந்திய மொழி என்பதைப் பல்வேறு அறிஞர்களும் ஆய்ந்து காட்டியுள்ளனர். இம்மொழியின் வேர்களும், விழுதுகளும் பாரெங்கும் பரவி நிற்கும் பரந்து விரிந்த இப்பாங்கினை விரிவாய்வு செய்யும்போது உலக மொழிகளின் தாயாக இலங்கும் உயரிய சிறப்பை இது பெற்றிருப்பதை நிலைநாட்ட முடியும். இத்தகைய ஆய்வுகள் உலகச் செம்மொழிகளுள் ஒன்றாக இணையும் சிறப்பினைத் தமிழுக்கு நல்கும் என்பது உறுதி.

சீன மொழி

கிழக்கு ஆசியாவின் மிகப்பெரிய மொழியான சீன மொழி சமற்கிருதத்தைப் போன்று மிகப் பழையமையான மொழியாக அமைகின்றது. கி.மு 14 ஆம் நூற்றாண்டளவில் தோற்றம் பெற்ற இம்மொழி, வாழும் மொழியாகவும் உலகின் பெரும்பாலோர் பேசும் மொழியாகவும் மலர்ந்துள்ளது வியப்புக்குரியது. இதன் தொடக்க இலக்கியங்கள் கி.மு. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதாக நம்பப்படுகின்றது. இசையோடும் நடனத்தோடும் இணைந்த இம்மொழியின் தொடக்ககாலப் பாணர் மரபு கவிதைகள் (bardic poetry), சௌ மன்னர்களின் (Chou dynasty) காலத்தைச் சார்ந்தவை. கி.மு. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் இம்மொழியில் தத்துவப் படைப்புகள் ஏராளமாகப் பெருக்கெடுத்தன. லாவோட்சுவின் (Lao - tus) எழுத்துகளும், கண்டூசியசின் சிந்தனைகளும் இந்த வரிசையில் குறிப்பிடத் தகுந்தவை. இக் கால கட்டத்தையொட்டி சீன மொழியில் இசைப் பாடல்களும் (lyrical poetry) கதைபொதி பாடல்களும் (ballads) பெருமளவிற்குத் தோன்றின. எனினும் கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 10 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலமே சீன இலக்கியத்தின் பொற்காலமாகக் கருதப்படுகின்றது. இக்கால கட்டத்திற்குப் பின்னர் நாவல் இலக்கியப் படைப்புக்களும் நாடக இலக்கியங்களும் கி.பி 13 ஆம் நூற்றாண்டு வரை பெருமளவிற்குத் தோன்றின. இவற்றில் இந்திய பாரசீகப் பண்பாட்டுத் தாக்கங்களைப் பெருமளவிற்குக் காணமுடிகின்றது. சீனமொழி ஆசிய நாடுகளின் செம்மொழிகளுள் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பெற்றுள்ளது.

ஐப்பானிய மொழி

சீனமொழியொடு தொடர்புடைய மற்றுமொரு பழையமை வாய்ந்த மொழியாக ஜப்பானிய மொழி அமைகின்றது. கி.பி 7 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் எழுச்சி பெற்ற ஜப்பானியமொழி இலக்கியச் சிறப்புமிக்க மொழியாக அமைந்தபோதிலும் இது உலகச் செம்மொழி வரிசையில் வைத்து நோக்கப்படவில்லை. அரபி மொழியைப் போன்று தொன்மைச் சிறப்பு இல்லாதபோதிலும் அரபி மொழிக்குத் தரப்பட்ட செம்மொழித் தகுதிப்பாடு ஜப்பானிய மொழிக்குத் தரப்படவில்லை. இதற்குக் காரணம் சீனமொழியின் ஆதிக்கத்திற்கு அதிக அளவில் இது இடங்கொடுத்ததேயாகும். ஜப்பானிய மொழியின் வடிவ அமைப்பு சீனமொழிக்கு மாறுபட்ட போதிலும் சீனமொழியின் வரிவடிவம் ஜப்பானிய மொழியில் பெருமளவிற்கு இடம்பெற்றது செம்மொழித் தகுதிப்பாட்டினை இம்மொழி பெறாமலுக்கு ஒரு காரணமாக அமைந்துள்ளது எனலாம். கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்ட ஜப்பானிய மொழி சீனமொழியின் ஆதிக்கத்தைப் பெருமளவிற்குத் தவிர்ந்துள்ளது. இக்கால கட்டத்தில் இம்மொழி பன்முகப் படைப்புகளைத் தந்துள்ளது. ஜப்பானிய மொழியில் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் தொகுக்கப்பட்ட மன்யோசு நூலின் கவிதைகள் சங்க அகப்பாடல்களைப் போன்றே அமைவது குறிப்பிடத்தக்கது. இலக்கியவளம் மிக்க ஜப்பானிய மொழியும் செம்மொழிகளுள் ஒன்றாகக் கருதும் தகுதிப்பாடுடையது என்பதில் எந்த ஐயமுமில்லை.

உலகச் செம்மொழித் தகுதிப்பாடு

மொத்த நிலையில் நோக்கும்போது கிரேக்கம், இலத்தீன், எபிரேயம், அரபி, பர்சியன், சமற்கிருதம், பாலி, தமிழ், சீனம், ஜப்பானியம் ஆகிய பத்து மொழிகள் செம்மொழித் தகுதிப்பாட்டிற்கு உரிய மொழிகளாக

அமைந்துள்ளன. தொன்மை, பன்முகத் தன்மை, பிற பண்பாட்டுக் கூறுபாடுகளில் ஏற்படுத்தியுள்ள தாக்குரவு, தனித்தன்மை, இலக்கிய வளம் ஆகியவற்றை அடித்தளமாகக் கொண்டே செம்மொழி எனும் தகுதிப்பாடு கணிக்கப்படுகின்றது. இந்நிலையில் 6000க்கு மேற்பட்ட மொழிகள் பேசப்படும் உலகில் ஏறத்தாழ பத்து மொழிகளே செம்மொழித் தகுதிப்பாட்டினைப் பெறுகின்றன. இவற்றுள்ளும் எறத்தாழ 1600 மொழிகள் பேசப்படும் இந்தியத் திருநாட்டில் செம்மொழித் தகுதிப்பாட்டினைப் பெறும் மொழிகள் சமற்கிருதம், பாலி, தமிழ் ஆகிய மூன்று மொழிகளே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சமயச் சார்பு அதிக அளவிற்கு நிறைந்துள்ள மொழிகள் என்ற நிலையில் இலத்தீன் மொழி, அரபி மொழி, பார்சி மொழி, பாலி மொழி, எபிரேய மொழி ஆகியன காட்சி தருகின்றன. சமயச் சார்பு குறைந்த மொழிகளாகக் கிரேக்கமும், தமிழும், சீனமொழியும் திகழ்கின்றன. சமயமும், சமயச் சார்பின்மையும் விரவிய மொழிகளாக சமற்கிருதம், ஜப்பானியம் போன்ற மொழிகள் அமைகின்றன.

கால அடிப்படையில் நோக்கும்போது ஒவ்வொரு மொழியின் வரலாற்றிலும் செம்மொழிக் காலம் அல்லது செவ்வியல் காலம் என்பது பலவாக வேறுபட்டு நிற்பதைக் காணமுடிகின்றது. அரபி, ஜப்பானியம், பார்சி போன்ற மொழிகளின் செவ்வியல் காலம் கி.பி 6 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரும், ஏனையவற்றின் செவ்வியல் காலம் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்னரும் தொடங்குகின்றன. செம்மொழிகளை வாழும் மொழிகள் என்றும், வழக்கிழந்த மொழிகள்

என்றும் இரு கூறுபடுத்தலாம். இவற்றுள் சமற்கிருதம், இலத்தீன் ஆகியன வழக்கிழந்த மொழிகள் என்னும் பிரிவில் அடங்குவன. எபிரேய மொழி வழக்கிழந்த மொழியாக அமைந்து இப்போது இசுரேல் நாட்டின் தேசிய மொழியாக, பேச்சு மொழியாக வியத்தகு நிலையில் புதுப்பிற்வி எடுத்துள்ளது. வாழும் மொழிகள் அனைத்தும் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குப் பின் தற்கால மொழிகளாக மலர்கின்றன. இவையனைத்தும் இரட்டைத் தகுதிகளை (Dual status) பெறுகின்றன. தமிழைப் பொறுத்தமட்டில் கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டுவரை செம்மொழி காலகட்டமாகவும், கி.பி 6 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்ட காலம் தற்காலம் என்ற நிலையிலும் இரட்டைத் தகுதிப்பாட்டைப் பெற்று நிற்பதைக் காணலாம்.

உலகச் செம்மொழிகள் என்ற கண்ணோட்டத்தில் நோக்குமிடத்தில் முன்னர் சுட்டியவாறு கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டுவரை ஐரோப்பியப் பண்பாட்டின் ஆணி வேராகத் திகழ்ந்த கிரேக்கம், இலத்தீன் ஆகிய இருமொழிகளில் ஒன்றுகூட இப்பிரிவில் இடம் பெறாதது ஐரோப்பிய மேலாண்மையின் விளைவாக இருக்கலாம் என்பதில் ஐயமில்லை. பிற ஆசிய மொழிகளின் உயர்தனி இலக்கியச் சிறப்புக்கள் ஐரோப்பியர்களுக்குக் கி.பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டுவரை அதிகமாகத் தெரியாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனால், கிறித்தவத் திருமறையின் பழைய ஏற்பாடு எழுதப்பட்ட எபிரேய மொழியின் உயர்தனிச் சிறப்பு அவர்களுக்கு நன்றாகவே தெரிந்திருந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. கி.பி 1604 இல் ஜேம்சு அரசனால் கிறிஸ்தவத் திருமுறையின் பழைய ஏற்பாட்டின் உயர்தனிச் சிறப்புவாய்ந்த

மொழிபெயர்ப்பு ஆங்கில மொழியில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இக் காலகட்டம் முதல் ஆங்கிலம் உள்ளிட்ட அனைத்து ஐரோப்பிய மொழிகளும் கிறித்தவத் திருமறையின் பாதிப்புக்கு உட்பட்டன. தாவீது மன்னனின் திருப்பாடலும் (Psalm), பேரரசன் சாலமனின் உன்னதப் பாட்டு (Song of Songs) இசையா தீர்க்கரின் புத்தகமும், யோபுவின் புத்தகமும் (Book of job) ஏனைய பிற நூல்களும் ஐரோப்பிய மொழிகளில் பெருந் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தின. இதற்கு முன்னரே தூய ஜெரோம் அவர்களால் கி.பி 4 ஆம் நூற்றாண்டில் கிறித்தவத் திருமறை இலத்தீன் மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. தம் படைப்புகளுக்குக் கிரேக்க இலத்தீன் இலக்கியங்களை மூலவூற்றாகக் கொண்ட ஐரோப்பியப் படைப்பாளர்கள் இலத்தீன் மூலமாகக் கி.பி 4 ஆம் நூற்றாண்டிலும் ஆங்கிலம் வாயிலாகக் கி.பி 17 ஆம் நூற்றாண்டிலும் தங்களுக்கு மிகச் சிறப்பாக அறிமுகமான எபிரேய இலக்கியப் பெருமைகளை அறிந்திருந்தும் எபிரேய மொழியை உலகச் செம்மொழி வரிசையில் இணைத்துக் கொள்ளவில்லை.

18 ஆம் நூற்றாண்டில் கல்கத்தாவில் சர் வில்லியம் ஜோன்சு ஆசியக் கல்விச் சங்கத்தை அமைத்து அதன் மூலமாக சமற்கிருத இலக்கியங்களை செருமன், ஆங்கிலம் போன்ற ஐரோப்பிய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்க தகுந்த வாய்ப்புக்கள் ஏற்படுத்தியபோது சமற்கிருத இலக்கியங்கள் மொழி என்னும் தடையினை உடைத்தெறிந்து ஐரோப்பா முழுவதும் மொழிபெயர்ப்பு வாயிலாகப் பாய்ந்து பரவின. இதன் விளைவாக ஐரோப்பிய

எழுத்தாளர்களின் பார்வை கிரேக்கத்தையும், இலத்தீனையும், எபிரேயத்தையும் விட்டு சமற்கிருத இலக்கியங்கள் பக்கம் திரும்பின. தெற்கு ஆசிய நாடான இந்தியாவில் வளர்ந்த போதிலும் சமற்கிருதம் இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழியே என்பதை சர் வில்லியம் ஜோன்சு நிறுவிக்காட்டினார். இந்தியப் பின்னணியில் உலகச் செம்மொழி வரிசையில் மற்றுமொரு மொழியாக சமற்கிருதம் கி.பி 19 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. உலகெங்கிலும் வழங்கும் பத்து மொழிகள் செம்மொழித் தகுதியுடையனவாக அமைந்த போதிலும் இன்றைய நிலையில் கிரேக்கம், இலத்தீன், சமற்கிருதம் ஆகிய ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த மூன்று மொழிகள் மட்டுமே உலகச் செம்மொழிகளாக அமைந்துள்ளன.

இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளுள் பழைமை வாழ்ந்த மொழிகளான கிரேக்கம், இலத்தீன், சமற்கிருதம் ஆகிய மூன்று மொழிகளுக்கு மட்டுமே உலகச் செம்மொழி என்னும் அங்கீகாரம் நல்கப்பட்டு இலக்கிய, இலக்கண வளம்மிருந்த தமிழ், சீனம், எபிரேயம் போன்ற ஆசியமொழிகள் இப்பகுப்பில் புறக்கணிக்கப் பட்டுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேற் கூறிய மூன்று மொழிகள் மட்டும்தாம் உலகச் செம்மொழிகள் என்று பறைசாற்றும் மரபுச் சிந்தனை கால வளர்ச்சியும் மொழி ஆய்வு வளர்ச்சியும் வியத்தகு முறையில் ஏற்பட்ட இக் காலகட்டத்தில் முழுநிலையில் மறுபரிசீலனைக் குரியது. இம்மூன்று மொழிகளை இந்தோ - ஐரோப்பிய அல்லது இந்தோ - ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த செம்மொழிகள் என்று

குறிப்பிடலாமே தவிர உலகச் செம்மொழிகள் இவை மட்டும்தான் என்று முடிவு செய்துவிட முடியாது. பழைமை மிக்க ஆசிய மொழிகளுள் ஒன்றுகூட இப்பிரிவில் இடம்பெறாதது கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது.

தமிழ் மொழிக்குத் தேசிய நிலையில் செம்மொழித் தகுதிப்பாட்டினைக் கி.பி 2004 இல் அமைய அரசு வழங்கியுள்ளது. உலக அளவில் ஆசிய மொழிகள் அல்லது இந்திய மொழிகள் பற்றி ஆய்வு செய்யும் அறிஞர்களில் பெரும்பாலோர் தமிழை உலகச் செம்மொழிகளுள் ஒன்றாகவே குறிப்பிடுகின்றனர். எனினும் உலக அரங்கில் நாம் இந்தத் தகுதிப்பாட்டினை இதுவரை பெறமுடியவில்லை. கி.பி 18, 19 ஆகிய நூற்றாண்டுகளில் சமற்கிருத இலக்கியங்களை மொழிபெயர்த்து ஐரோப்பாவில் பரப்ப கல்கத்தாவின் ஆசியக் கல்விச் சங்கம் நிறுவன அடிப்படையில் துணை நின்றது. தமிழிலக்கியங்களை மொழிபெயர்த்த கிறித்தவ அருள் தொண்டர்களின் முயற்சிகளுக்குத் துணைநிற்க அப்படியொரு அமைப்பு தமிழகத்தில் இல்லாது போனது ஒரு பெருங்குறையாக அமைந்துவிட்டது.

தொன்மைச் சிறப்பாலும், பன்முகப்பட்ட இலக்கிய வகைகளைப் பெற்றிருக்கும் பெரும்பேற்றாலும், தனித்தன்மை மிக்க இலக்கியப் பண்பாட்டுக் கூறுகளைக் கொண்ட தனிச் சிறப்பாலும் உயர்ந்து சிறக்கும் தமிழ்மொழி உலகச் செம்மொழிகளுள் ஒன்று என்று ஒட்டுமொத்தமாகக் கருதப்படும் தகுதிப்பாட்டினை இன்னமும் பெறாமலிருப்பதற்கு மற்றொரு காரணமாக அமைவது தரமான தமிழ்ப்

புலமையினை உலக அளவிற்கு எடுத்துச் சொல்லாமல் இருப்பதுவும், பிறநாட்டு அறிஞர்களோடு இணைந்து உலகளாவிய நிலையில் தமிழாய்வில் ஈடுபட நாம் தயங்குவதுமாகும்.

தமிழ்மொழியின் வேர்களும், வீழுத்களும் உலக மொழிகளில் இருப்பதை மேல்நாட்டு அறிஞர் பலரும், ஆசிய நாட்டு அறிஞர்களும் தொடர்ந்து எடுத்தியம்பிவருகின்றனர். இத்துறையில் பல

ஆய்வுகள் பிற நாட்டறிஞர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இந்த ஆய்வு நீரோட்டத்தில் தமிழறிஞர்கள் இணைந்து செயற்பட்டு உலக மொழிகளுக்கெல்லாம் தமிழ்மொழி அடித்தளமாக அமைந்துள்ள பாங்கினை ஆராய்ச்சிபூர்வமாக நிலைநாட்ட முன்வரவேண்டும். இச்செயல் தமிழ்மொழியின் உலகளாவிய தகுதிப்பாட்டை நல்ல அடித்தளத்துடன் உறுதியாக நிலைநிறுத்தத் துணைபுரியும்.

நன்றி:

**உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாடு
கோவை சிறப்பு மலர்**

பிறமொழிகளில் தமிழ்

பேச்சிலும் எழுத்திலும் இன்றளவும் உயிர்ப்போடு இயங்கி வரும் மொழியாகத் தமிழ் திகழ்கிறது. வடமொழியின் சிறப்புகளை மேனாட்டிற்கு இனங்காட்டிய மாக்கல் மேனாட்டிற்கு இனங்காட்டிய 'மாக்கல் முல்லர்' என்ற மொழி நூலறிஞர் தமிழ் மிகவும் பண்பட்ட மொழி. இலக்கியச் செல்வங்களை பெற்ற மொழி என்று பாராட்டியுள்ளார்.

தமிழ்மொழி பழமை, சொல்வளம், இலக்கண வரம்பு, செய்யுள் வகை இவற்றில் தலை சிறந்ததாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. வடமொழி, எபிரேயம், கிரேக்கம், ஆகிய உலக இலக்கியங்களில் தமிழ்ச்சொற்கள் கலந்திருப்பதாக ரைஸ்டேவிஸ் குறிப்பிடுகிறார். ஐப்பானிய மொழியிலும் தமிழ்ச்சொற்கள் கலந்திருப்பதாக ஆய்வறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

தமிழ் ஆங்கிலம் அகராதியில் மட்டும் 117,762 தமிழ்ச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. வின்சுலோ தமிழ் அகராதியில் 22,214 முதன்மைச்சொற்களும் 45,238 கிளைச்சொற்களும் உள்ளன. தமிழ் மொழியில் ஏறத்தாழ 10,683 பழமொழிகள் உள்ளன.

போ. மா. கன்னல், உ.மி. வாங்கு சீர்மை, சூ. கௌ, மீ. வேய், தூசி, ஈன், மீன், செம்மை, குணில், வளைவு, கோதுமை, முகம், பு போன்ற தமிழ்ச் சொற்கள் சீன மொழியில் காணப்படுகின்றன.

கி.மு 350 ல் வழங்கி வந்த கீழைத்திய மொழிதனில், அக்குள், அப்பன், அம்மா, அன்னை, அல்லல், அரி, ஊர், அறு, கோ, சாற்று, சான். கள்ளன், தா, தாக்க, தீ, தேடு, நாம்பால், பு, மா, மன், துள்ளு போன்ற சொற்கள் பரவிக்கிடக்கின்றன. எகிப்திய மொழியிலோ நான், உவப்பு ஐ.அரே. அணி, அற்றம், அழை, அவ்வை, உண். உண்டா, தா, சொல், நினை, தெறு, எது போன்ற சொற்கள் உள்ளன.

அசிரிய மொழியிலோ அப்பா, அமர், எழு, எழிலி, வீடு, இடம், தாக்க, ஏற்பாடு, சீறி, விழு, மாடு, ஈடேறு, உடம், செறு, எல், சீறு, சிறுமை போன்ற சொற்கள் நிறைந்து கிடைக்கின்றன.

கி.மு. பத்தாம் நூற்றாண்டின் காலங்களிலேயே, தமிழகம், சிரியா, பாலிலோனியா, எகிப்து முதலிய நாடுகளுடன் வாணிகம் செய்து வந்துள்ளது. என்பதற்கு மிகுந்த ஆதாரச் செய்திகள் உண்டு. அக்காலத்தில் அரசாண்ட சாலமோன் மன்னனுக்கு தமிழ் நாட்டிலிருந்து மயில் தொகையும் யானைத் தந்தமும், வாசனைப் பொருள்களும், கப்பலில் அனுப்பப்பட்டள்ளன. ஈ-ரு மொழியில் துகி (மயிலிறகு) என்ற சொல் தொகை என்ற தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபோகும். ஆங்கிலத்திலுள்ள ஸாண்டல், ரைஸ் என்ற சொற்கள் கிரேக்க மொழி வாயிலாக திரிந்து உருமாறிய சாந்து, அரிசி என்ற வரலாற்று பேராசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள். கிரேக்க நாட்டிற்கு அனுப்பப்பட்ட இஞ்சியும் பிப்பிலியும், சிக்கிபரஸ், பெப்பரி என்ற கிரேக்க சொற்களாகி அதன் பின்பு Ginger, Pepper என்ற ஆங்கிலச்சொற்களாயின என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

தமிழ் மக்களின் பழமையும் நாகரீகமும் தமிழர்கள் வெளிநாட்டவரோடு கொண்டிருந்த வாணிகத்தொடர்புகளால் உறுதிசெய்யப்பட்டுள்ளன. தமிழ் இலக்கிய சான்றுகள் மட்டுமேயன்றி வெளிநாட்டார் குறிப்புகளும், வரலாற்றுச் சான்றுகளும் இதற்குச் சான்றாக உள்ளன.

தமிழர் கடல்வாணிகத்தில் சிறப்புற்றிருந்தனர். தமிழில் கடலுக்கு முந்நீர், பரவை, புணரி, ஆர்கலி முதலிய சொற்கள் உண்டு. மரக்கலத்திற்கு ஓடம், நாவாய், தோணி, தெப்பம், மிதவை, கலம், கப்பல், கட்டுமரம், திமில், அம்பி முதலிய பெயர்கள் உண்டு. இன்றைக்கு பதினான்காயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே எழுதப்பட்ட எழுத்து வடிவம் ஸ்பெயின் நாட்டில் உள்ளது. அந்த எழுத்து வடிவமும் தமிழின் தொன்மையான எழுத்து வடிவமும் ஒன்று போல உள்ளது. பொதிகை மலையில் உள்ள எழுத்து வடிவமும் ஏமன் நாட்டில் உள்ள எழுத்து வடிவமும் ஒன்று போல உள்ளது. மொழியியல் ஆய்வாளர் ஹெராஸ் அடிகளாரின் குறிப்புகள் இதற்குச் சான்று பகர்கின்றன.

நன்றி:

-ராஜவீதி மனோகரன்-

தினகரன் - தமிழ் செம்மொழி மாநாட்டு மலர்

